پنجاب کے شہرۂ آفاق شاعر

اُستاد ملکھی رام صاحب شاعرِ لاثانی کے

نادر اور نایاب کلام کا بیش بہا مجموعہ

خُون دا پیالہ

یا

کُلّیاتِ ملکھی رام

پبلشرز

پریم سنگھ سچدیو اینڈ سنز پبلشرز

بُک سیلرز۔ بازار مائی سیواں امرتسر

جلد معہ کلیات ۳ روپے ۵۰ نئے پیسے گورمکھی ۵۰-۳ روپے قیمت تین روپے -/۳

فہرست مضامین

سی حرفی نمبر ا

بگلا بھگت

الف۔ آپ دی صفت کی کراں پیارے تیری سب کولوں پاک فراق سائیں
اگ، ہوا، پانی، آدم، حوا نوں وی تینوں یاد کردے دن تے رات سائیں!
پریاں، جن، فرشتے، فقر کئی تیرے نام نوں سمجھن سوغات سائیں!
ملکھی رام خالی جگہ کوئی بھی نہیں جتھے نہیں ہوندی تیری بات سائیں

ب۔ باغ جہان دا خوب کھڑیا لگے پھل پتر ہریاں ڈالیاں نے
پھل کلیاں لگا تے کتے خالی مالی قدرتاں تیریاں نرالیاں نے
وقت خزاں دے جنہاں دی چوگ مکی اُڈ گئے چھوڑ کے بلبلاں کالیاں نے
ملکھی جنہاں نوں حرص غلیل تے پھٹکن زمین تے بین پھوالیاں نے

ت۔ تکدے رب دی شان دلوں عاشق دلوں نہیں غیر خیال کردے
جدھر ویکھدے مہر دی نگاہ کر کے اک پلک دے وچ نہال کردے
ڈبے ہوئے بیڑے نوں "یار دیون" نالے مکھیاں نوں مالا مال کردے
ملکھی منگدے خیر دربار وچوں دنیا اگے نہیں کدے سوال کردے

سُند ناتی والے جو ہیں بیٹھے دن رات ہر دم تینوں یاد کردے
تیرے نام دا لا پانی بنے کے کھیتی نیکیاں دی بیج آباد کردے
جس واسطے آئے جہان اُتے اپنے دل دی پوری مراد کردے
ملکھی غیر پاسے ہندے نرم ناہیں سائیں اک دل مثل فولاد کردے

ج۔ جیڑا دل جہان تے کجھ نہیں سی پاک ذات نے حبیب فرد ہے سی!
نہ انسان حیوان جنور کوئی نہ تے باغ بہشت نہ حور ہے سی!

کسے چیز دا نام نشان نہیں سی نہ کوئی جگہ نیڑے نہ کوئی دور ہے سی
ملکھی پچھوں ایہہ سارا سامان بنیا پہلوں خاص اک رب دا نور ہے سی

ح حکم تیرا جنہاں من لیا منے او ہناں نوں سارا جہان کیوں نہ
نیک بندیاں دے لوکیں قدم چمن صدقے جان تے سیس قربان کیوں نہ
مٹھری نام والی جیہڑے سکھاں ہر دم مٹھی اوہناں دی ہووے زبان کیوں نہ
ملکھی رام جنہاں نیک عمل کیتے بخشے وقت آخیر دے جان کیوں نہ

خ - خیال کر کے حدوں ودھ گیاں ایں جھوٹا خواب دے وانگ جہان دسیا
جھوٹے مال خزانے تمام سارے جھوٹا بادشاہ جھوٹا دربان دسیا
جھوٹے باغ دے وچہ جندر جھوٹے جھوٹا بوٹیاں دا باغبان دسیا
ملکھی رام سچا اکو نام سائیں دا ہور سارا ایہہ جھوٹھا سامان دسیا

د دساں کی مکھوں بیان کر کے بھید سب دے دل دے جان دے او
دسے آپ دا روپ جہان سارا رنگ برنگ اندر موجاں مان دے او
جیویں پھلاں دے وچ خوشبو آوے رچے اسطرح وچہ جہان دے او
ملکھی ہنجھیاں وچ سبھے نور تیرا آپے نقش ہندو مسلمان دے او

ذ - ذرا نہ بندگی کرن جیہڑے لعنت اوہناں تے وانگ شیطان ہوندے
بگلے بھگت دے وانگوں بوسہ کرن جیہڑے راضی کسطرح بھلا بھگوان ہوندے
بناں عمل بندا کسے کم دا نہیں بھاویں ہندو بھاویں مسلمان ہوندے
ملکھی رام انصاف دی بات کر بے جیہڑا جھوٹ بولے بے ایمان ہوندے

ر ریت دا محل وجود تیرا اک دن موت سمجھ سنبھال نے ڈھاونا ای بھئی!
حدوں مالک مکان نوں کڈھ باہر چھوڑ بیسی او تھے پل وچہ خالی کراونا ای بھئی!
نواں باریاں والا محل سڑکے تینوں پھر ایہہ ہتھ نہ آونا ای بھئی!
ملکھی عمر ساری جتھے عیش کیتی او تھے پلک وی نہ رہنا پاونا ای بھئی!

ز- زردی فقر نہیں خواہش کہہ دے بلن گنج تے وس اجاڑ دے نی!
دُنیا ولوں پریت ہٹا کے تے گوشے بیٹھ کے نام چتار دے نی!
جدھر مہر دی ذرا نگاہ کر دے روہڑ دے جاندیاں پار اُتار دے نی!
ملکھی شرع فقر لفیاں دُور کردے دیون جنہاں نوں شوق دیدار دے نی

س- سچے دے نام توں جان صدقے جیہڑا نام سچا تے دربار سچا!
سچی عدل دی تکڑی تولدا اے سچے صاحب دا کاروہار سچا!
صفتاں سچیاں نے سچے رب دیاں نیں کم بخت جھوٹا بخشنہار سچا!
ملکھی یار جیہاں تعبیں یار ہو دے اِک وار جے دیوے دیدار سچا!

ش- شرع دی نہیں پرواہ کردے جیہڑے عاشقی دا درجہ پاوندے نی
شوق جنہاں نوں اوہدے دیدار دا اے گوشے بیٹھ کے چلہ کماوندے نی
جاندے یار دی لگی نشنگ ہو کے نرم دل سینے وچھ نہ کھاوندے نی
ملکھی صبر تے حوصلہ جنہاں کیتا درشن اوہو محبوب دا پاوندے نی!

ص- صاف شیشہ صاحبا نام تیرا اوہو ویکھ سو جا کھ بن جان کیوں نہ
اوہناں دُنیا نگوری دی لوڑ کیہڑی پال اک دے طرف روان کیوں نہ
راہ بدی بخیلی دا چھڈ کے تے نیک رستے دی کرن پچھان کیوں نہ
ملکھی منزل مقصود تے پہنچ کے تے نیک رستے دی کرن پچھان کیوں نہ

ض- ضرب لا کے عشق صدق والی بیٹھ جاوندے دُھوآں دُھکھا کے تے
در یار دے گئے جوگی پا بھنگ کنیں مندراں بھسم لگا کے تے!
داتا کہہ دے آس مُراد پوری تکھوں کھن الکھ جگا کے تے
قسمت والیاں نوں پاوے تے خیر سوہنا ملکھی ترس دے گئے گل لا کے تے

ط- طرف خیال کہ نیکیاں دی اپنے اوتھے جے سکھ توں پاونا ایں!
جنہاں واسطے دغا فریب کہہ ناں ایں اوہناں کیسے وی کم نہ آونا ایں!!

قاروں وانگ خزانے نوں جوڑ جوڑ بھانویں جاندی وار خالی ہتھ جاوناں ایں
مِلکھی نال شیطان دے پیار پا کے موڑ کھ رب نوں منوں بھلاوناں ایں!

ظ ظلم غریباں تے کرن جیہڑے لوکیں اوہناں نوں کہن بے ایمان کیوں نہ
ٹھگتے رہن جیہڑے اوہناں غافلاں دا مال عمر دا چور کھسکان کیوں نہ!
نکر جنہاں نوں جاگدے رہن ہردم نیکی اگے دا کرن سامان کیوں نہ
جنہاں کھیڈ وچ عمر بے یاد گوائی مِلکھی وانگ آخیر پچھتان کیوں نہ

ع عقل والے بندے نہیں جیہڑے کھنڈ چھڈ کے زہر نوں کھاوندے نہیں
دُنیا کنجری نچدی ویکھ کے تے دِل اپنا ذرا بھرماوندے نہیں!
پیندے پریم پیالیاں بیٹھ گوشے مجلس وچ شیطان دی جاوندے نہیں
مِلکھی فقر ستی وچ گیت گا دن دلوں یار دا نام کھلاوندے نہیں

غ غور کر کے جدوں ویکھیا میں منوں ہر جگہ تے دِسے نشان تیری
گندی لوند نوں صورت کمال بخشی ڈٹھی خوب حکمت مہربان تیری
دانا مردم کھلا بھنڈار تیرا پیدا جو خیرات پئے کھان تیری
مِلکھی آدمی کی بلکہ جانور بھی غمگین نے گمکھ نہیں قدرت سبحان تیری

ف فجر ویلے جدوں اٹھ کے تے پہلے رب دا نام دھیاناں چاہیدے
پچھوں دُنیا دا کار وہار کر کے پئے سچ بول کے حق دا کھاناں چاہیدے
جیہڑا وقت جوانی دے نام جیدا اوہدے قدماں تے سیس نواناں چاہیدے
مِلکھی وچ گرہست دے یار بلدا اخنگل وچ فضول نہ جاناں چاہیدے

ق قول اقرار وسار بیٹھا ایں اوکھا ہو دیں گا وقت آخیر دے بھی!
لیسے بے اختیاریاں ہندیاں نوں ل بنھ لیوندے نال زنجیر دے بھی
وچ دوزخاں مارن جلاد چھریاں ٹکڑے کرن گے تیرے سر پیر دے بھی
مِلکھی منکر نکیر سزا دین خرف ویکھ کے تیری تقدیر دے بھی

ک کم کہ توں جھیڑا کرن آیا ایں ایویں وقت فضول گوا ناہیں !!
جھگڑے لئی موہ مایا وچ مست ہوئے بن کے لوبھیا من مچھر ماناہیں !!
لالچ مٹھے دی شہد جہان اندر مکھی وانگ توں لتاں پھسا ناہیں !!
ملکھی رب سچے پیار ویکھدا اے جھوٹے لول کتے نے قسماں کھاناہیں !

ل لمبڑی وات نے راہ اوکھا تکھے بدی دا بھار مسافرا اوئے
کل جان آفات ہزار تکھے ساتھی کوئی نہیں یار مسافرا اوئے
جلدی ایس بازار جہان وچوں کجھ کوئی نیک بیوپار مسافرا اوئے
تھاں تھاں تے ٹم ٹکے نہ یار ملکھی اینجے رہنا دن چار مسافرا اوئے

م میری میری کہنا ہر ویلے موڑ کدم جھوٹے پیا مار ناہیں
خالی ہتھ نکھتاں والے چلے بندے تینوں آوندا اجے اعتبار ناہیں
دعوٹی ہتھ نہیں پیا خدا لئے والے اک کوڑی دا کوں روادار ناہیں
ملکھی نیکیاں جانیاں نال اسے میری گل نوں منوں وسار ناہیں !

ن نام نکھٹاں نہیں یاد تینوں مشکل سکھنا ئیں روگ شیطان دا توں
جھوٹھے حسن جوانی دا مان کرنا ئیں کھسیریا اندروں خودی گمان دا توں
کاہنوں خون غریباں دے پیونا ئیں ویلا موت دا نہیں پچھان دا توں
ملکھی مرد ہو کے پہلے روز والا قول بدلنا ئیں پیا زبان دا توں

و وصل محبوب دا بہت مشکل اول جنگلاں وچ خوار ہوناں !
دوجا چیرنا پیٹ کباب دے لئی تیجا جان تے تیراں دا وار ہوناں !
چوتھا کھل لہاونی وانگ شمس پنجواں دار دے اُتے اسوار ہوناں
ملکھی یار دھڑ توں سر جدا کرنا چھیواں یار دا پھیر دیدار ہوناں

ہ ہس کے بول توں نال سب دے غصہ دل دے وچوں ہٹا کے تے
نیکی برے دے نال وی کر چھڈیں کی لینا آئیں دغا کر کے تے !!

کوئی دم دا میلہ جہان اُتے تیرے سامنے کتنے کئی آ گئے تے
ملکھی جگ سراں مسافراں دی کئی چلے گئے بسترے چا کے تے

لا لوک سکھالڑا عشق کہندے۔ ظالم عشق نہ چھیڑ دا باتیاں نی!
عقل گم کر دیندا عالماں دی کھل جاندیاں سب چالاکیاں نی!
لوہے درد فراق دے سکھ ول دیندا نیہ خوشی دیاں کر دا تاکیاں نی
ملکھی عشق چھیڑ چھاؤ سدا سولیاں تے لاندا تن دی کھل تے ٹانکیاں نی

الف۔ اوس دا دتا سب کھان لوکیں مکھوں آکھدے نیں کھا ہڈ اکھٹ کرنے
ہیو۔ جیہے موڑ کھڑ جاندی دا اپنا لوٹا جھیڑاں توں جلوندے گھٹ کے تے
دنیا تجدا بہت وہار کر دے ہیرے نام توں جاوندے سٹک کے تے
ملکھی کجھے منہ اوہناں دا لوک جھیڑے جاندے ہیلری نوں بجھاں ہٹکے تے

بی باد جھیڑے سیاں ہمیں دُکھ اوشاں جیہے کول نہ ڈھکدے نی
متھا سیدا چمکدا نور منہ تھے سجدے وچھیے کہند سدا جھک دے نی
پیراں ہیٹھ خنجر اُلٹے پیئے رلن کھاتوں نہ ہر ہجدے کدی نہ جھک دے نی
ملکھی جنہاں جگرے ٹچے رستوں لدے نیں لال گودڑی وچ نہ لکدے نی

سی حرفی نمبر ۲

عاشقاں دی موت

الف اوسنوں وصل دی تلد کی اے ۔ لگا جھنوں جدائی دا تیر ناہیں
اوس بادشاہ نے فتح پاونی کی کال جس دا تکھے وزیر ناہیں!
تیہم جان چکور تے وانگ تڑفے جد ہے پاس اوہ ماہ منیر ناہیں!
ملکھی ٹھوکر لگے جھنوں عشق والی بھلدی یار دی اوسنوں تصویر ناہیں

ب بس آزما کے ویکھ لیتا بھیت ونیاں بہت خواریاں نی!
جنہاں بھیت محبوب دا ظاہر کیتا اُتے دار دے کرن سواریاں نی
دن تے رات پیار دے دی ویلہ بابھوں اکھاں روندیاں رہن وچاریاں نی
ملکھی لولیاں مار کے جہاں سارا دشمن بنے دے وچ کٹ ریاں نی!

ت ۔ تُھڈی اے جان دنیے رانجھن کا ہنوں بھیت محبوب دا ظاہر کیتا
کوئی یار دے وچ قصور ناہیں آپے جان کے خفا دلدار کیتا!
سوہنا ہس کے تدوں دا بولدا نہیں نال دشمناں جدوں پیار کیتا
ملکھی یار نوں مصلا کی دوش دینا دل نوں جان کے تے بے قرار کیتا!

ث ثنا نا تی جنہاں نوں صدق ناہیں اونہاں عاشقاں عشق کماونا کی
جنہاں صبر دا الاشنیہ توڑ دِتا ۔ اونہاں وصل محبوب دا پاونا کی
طعنے جنہاں نوں جگ دے گہرے لگن اونہاں یار نوں یار بناونا کی
ملکھی جھیڑے دِلّ جان مصیبتاں توں عاشق اونہاں نے نام رکھاونا کی

ج ۔ جنہوں بنا لئے یار اپنا بھیت اوس دا باہر نہ کڈھنے جی!
طعنے تیر جہان دے جھل لینے سینہ اپنا ڈھال کر چھڈنے جی
سدا جھولدا رہوے جہان اندر جھنڈے عشق والا ایساگڈنے جی

ملکھی یار جیہڑا اگوں ہٹا آپ لائیے ہتھیں اوس نوں پھیر نہ وڈھیئے جی!

ح حال خراب نہ ہے سدا اُوسدا غمّے ہو جیس دا دِل رُبا جاوے
جیہڑا وچ بازار دے بِل ہووے نیویں نظر تے دِلوں شرما جاوے
خواہشمند دیدار نوں ترس دا اے سوہنا پریاں کوں مکھ کھنوا جاوے
ملکھی ہوا جدائی دی وگی ایسی کُمّی ونگ پتنگ دے سُکھا جاوے!

خ- خفا ہو گیا دلدار اتھیں دسدی ظلم کماندی وجہ نہیں سی!
کوئی کجھ عاشق بے قصور تاں میں خاک وچ رُلاندی وجہ نہیں سی!
بے خیال وچھوڑے دا تیر وجّا۔ نیم جان تڑپاندی وجہ نہیں سی!
ملکھی غیراں نوں بہت سے دلبرانہ کوئی یار دے جان دی وجہ نہیں سی

د دوستی دا ایہہ اصول پہلا اوّل قدر دا صاف دہار ہووے
دوجا جسم اکو تاں لے جان اکو اکٹھا کھان تے پین پیار ہووے
تیجا بھید نہ کسے دا باہر جاوے چرتھا دلاں دا سچا پیار ہووے
ملکھی عمر ساری خوشی نال گذرے ایسی پریت دے وچ سنسار ہووے

ذ ذکر کیتا بھیڑا اکوئی ماہیں غمّے یار جانی بے قصور ہویا
شائد کسے رقیب سکھالیا اے تاہیں اساں تے خفا حضور ہویا
لے کے دل غریب دا لس جاناں ایہہ کی پیار دا بھلا دستور ہویا
ملکھی یار نوں روندیاں چھڈ کے تے آپ حُسن دے وچ مغرور ہویا!

ر راہ پیارے دا ویکھدیاں اکھیں پہر ایہہ روندیاں رہن تڑکیاں
کیں تاں لائیاں سی آپنے شوق بدلے اُلٹا دُکھ مصیبتاں سہن اکھیاں
ترس مجھکھیاں اوہدے دیدار بچوں اک پلک نہ کردیاں چین اکھیاں
ملکھی روندیاں اوہدے فراق اندر بے قصور وچاریاں ہین اکھیاں!

ز- زور نہیں چل دا کوئی میرا ہتاں ورس دے روندیاں جان اکھیاں

منے راہ پیار سے واہل بھولن تارے گنیندیاں رات گنوان اکھیاں!
کدوں آوندا دنیا دا چند میرا پیاں وانگ چکور گھبران اکھیاں!
بلکھی بجھدی اگ فراق والی درشن سجناں دا جیدوں پان اکھیاں
تس سوہنے یار دے لعل ویاں ہرن ویکھ کے ہون حیران اکھیاں!
نشہ حسن دا پی کے مست رہیاں کھل نرگس دے دونویں کھان اکھیاں!
مکھاں عاشق بے ہوش ہو جان کیوں نہ جیدھر ذرا دی کرن دھیان اکھیاں
بلکھی تیں غریب اک چیز کی ہاں - بلکہ لٹیا سارا جہان اکھیاں
تس شہنشاہ حسن دا یار میرا عاشق رعب کے کھاندے لوں سکدے نہیں
خفا ہو نہ جاوے جناب کدھرے ڈردے ول سرکار دے تکدے نہیں
سوہنے ظلم کمان نوں جھکدے نہیں عاشق سختیاں سہن توں اکدے نہیں
بلکھی دید محبوب دی کرن لگیاں نین دونویں کدی تھکدے نہیں
ص - صاف مکھڑا سوہنا چند کولوں عاشق ویکھ کے عید مناں کیوں نہ
کرے ہس کے گل تے کھل گردے کیوں اس مکھڑے نوں گلستان کیوں نہ
بوسے لباں دے آب حیات تے تجھ جھبڑے لین بہشتاں نوں جان کیوں نہ
سوہنے وند محبوب دے ویکھ کے تے بلکھی رام جہے شرم کھان کیوں نہ
ض ضرب جدائی دی لا کے تے آپ نال غیراں ہو گیاں ماندا اے
کوئی لنگھ جاندا نیویں نظر کر کے سنگدل ہو گیا مہربان دا اے
با جھ رب دے کسے نوں خبر ناہیں جو جو حال گذرے میری جان دا اے
بلکھی سمجھ والا گھلا تند باندا دکھ دیوندا عشق ناداں دا اے!
ط طرف تیرے تے لے خیال رہندا دفتر جاوے نوں دل جاہوندا نہیں
تیرے ہجر اندر سکے جان میری غماں وچ رووا کجھ کھاوندا نہیں!
اودھر سنیں ستان تے لگ ودھا ایدھر چین غریب نوں آوندا نہیں

ملکھی نوکری چھڈ کے جا لبیاں دی گلیاں وچہ رُلنا تُوں بُلاوندا ہئیں!
ظ۔ ظلم کمان تے تک بدصورت تجھ تاں رحم کبھی کھاوناں چاہیدا اے
قدماں وچہ ڈگے جیہڑا آن کے تے اوہنوں گلے لگاونا چاہیدا اے!
مَیں غریب کی تیرا قصور کیتا دل دا حال سناونا چاہیدا اے!
ملکھی خاک دے وچہ نمانیاں نوں کدی نہ رولاوناں چاہیدا اے!
ع۔ عقل بھُلے جدوں عشق لگے بھانویں کیڈا کوئی علم دار ہووے
کُوچے وچہ محبوب دے پھرے رُلدا بھانویں بادشاہ بھانویں سردار ہووے
ایہناں عاشقی دا درجہ بادشاہاں کی بے پرواہ نہ جدھی سرکار ہووے
ملکھی سوہنیاں دے وچہ دل دسیلدا اے سچے عاشقاں دا بیڑا پار ہووے
غ۔ غم کھاواں پیارے دے وچہ لائیں خوشی عشق نوں منوں ہٹا چھڈیا!
دل مجھ غریب دا چا لئے لئی غیراں نال پیار کوں پا چھڈیا
میرے بادشاہ تیرے فراق اندر ہیں تاں بھیس فقیر بنا چھڈیا
اُٹھے پہر ملکھی نینوں یاد کر دا اُسئیں بالکل منوں بھُلا چھڈیا
ف۔ فکر اندر بیٹھے رہن عاشق خوشی اپنی منوں ہٹا کے تے!!
مالا پھیر دے یار دے نام والی جھُگی اُمید دی پا کے تے!
جھنڈا صدق دا گڈ کے بیٹھ جاندے دُھوں صبر دا کول دُھکھا کے تے
ملکھی ایسے فقیر ہی توڑ جاندے جانی پاوے خبر دیدار دی آ کے تے!
ق۔ قول اقرار نبھاوندے نہیں سوہنے ویکھو لے جھوٹھے زبان دے نی
ایہناں نال کم بے بھانویں لکھ نیکی دلوں ذرا بھی قدر نہ جاندے نی
پل وچہ سوہنے طوطے چشم ہوندے دا نگوں دشمناں تیر کمان کدے نی
ملکھی لنگھ جاندے نیویں نظر کر کے نہ کجھ نفع نقصان پچھاندے نی!
ک۔ کم دیکھو ایہناں سوہنیاں دا یار نے پیار کدھرے دینے خار کدھرے

جھوٹھے لارے دے کے کدھرے ٹالدے نیں سچا کرکے نی قول اقرار کدھرے
کدھرے غیراں دی بغل دے وچ بہندے خو ہسنداں نوں کی کرن تکرار کدھرے
ملکھی جیہے کدھرے ہجر وچ روندے سوہنے ہس کے کرن بہار کدھرے

گ۔ گھیر کے رقیباں دے وچ آ کے ہتھوں اپنا یار گوا لیا ئیں!!
پائی قدر نہ یار دے پیار والی کیتے اپنے دا نفع پا لیا ئیں!!
اُٹھے پہر غم کھانا غذا میری روگ اینی جان نوں لا لیا ئیں!!
ملکھی بھیت محبوب دا دے کے تے ہو بال خوب خوار آزما لیا ئیں!

ل۔ لنگھ جانا ئیں ساتوں دیکھ کے تے نال زور دے قدم اُٹھا ئیں بابو!
سارے جگ کولوں اسیں بُرے ہو گئے سانوں دیکھ کے بیا فرمائیں بابو
ساڈی بندگی ہوندی منظور ناہیں کولوں چُپ کر کے لنگھ جائیں بابو!
ملکھی وانگ جے کدھرے خدا چاہویں تاں پھر قدر غریب دا پائیں بابو!

م۔ من دیاں رہ گئیاں من اندر غصے یار ہو بیا بھیڑی گل بدلے
نغظ کہیا سی بول نہ نال غیراں ذرا غرض ہے دل دے شکل بدلے!
صورت یار دی اکھیاں وچہ وسے نہ خیال دل دا اک پل بدلے!
بے کر بول سی نہ مکر نال جانی ملکھی رب اگے لیکھاں چل بدلے

ن۔ نیکیاں نوں جیہڑا بُرا سمجھے اوہ نادان نہ ہووے تے کی ہووے
جیہڑا اپنے آپ نوں مرد سمجھے اُس وچہ گُمن نہ ہووے تے کی ہووے
لگی پریت نوں جیہڑا اُٹھا دیوے بے ایمان نہ ہووے تے کی ہووے
ملکھی عشق ہووے جہدا یار جانی اوہ حیران نہ ہووے تے کی ہووے

و۔ وسدا او تسی خوشی اللہ ساڈی رون یا ہتھوں کوئی کار ناہیں!
پہلوں پیار پا کے پچھوں نس جانا ایہہ کوئی دوستی دا اقرار ناہیں
بے گناہ نوں جیہڑا ستاندا اے سکھ پاوندا وچہ سنسار ناہیں

جے نہیں بولنا صاف جواب دے چھڈے ملکھی چپ رہنا کوئی دہرنا ہیں
ہ ہس کے تے پہلوں پیار پاندے پچھوں لس ڈیندے بھیٹے منہ دوستی دا
دیکھ منتھے تے تیوڑیاں پاوندے فی نہیں ہس دے بھیٹے منہ دوستی دا!
بھیت عاشقاں دا غیراں کول جاکے سارا دسدے بھیٹے منہ دوستی دا
ملکھی جس جگہ پیسے والو بہوڑے اوتھے پھسدے بھیٹے منہ دوستی دا!
ل- لوک پئے ہسدے ویکھ مینوں۔ اوہدے عشق میرا بُرا حال کیتا
کوچے یار دے پھیراں بن کجھ ٹھگیا۔ ایسا عشق نے وحشی کنگال کیتا!
مینجی غماں والی اُتے جان تڑفے چنتا فکر دُکھیا والدوال کیتا!
ملکھی بھیڑیاں گلاں توں لوکیاں سی غصہ تدوں دو یار کمال کیتا!
الف اِک واری بھجے دیدار دیویں سارا دل دا حال کھول دیواں
جسکے ملیں مینوں تیری مہربانی کل دُکھ مصیبتاں بھول دیواں!
جیہڑا دشمناں نے تینوں شک پایا کر ظاہر محبت دا ہول دیواں!
ملکھی رام دے نال جے ہس بولیں قدماں وچہ تیرے دولت ڈوہل دیواں
ی یار مینوں زبردست ملیا کرہ دا نہیں قبول سوال کوئی!
پچھاں گل تاں اُلٹ جواب دیوے پیش جاوندی نہیں بیدخیال کوئی
مُکھ ویکھنے دی فقط خواہش میری بھیڑا ہور نہیں دلوں خیال کوئی
ملکھی یار پردیس دے وچہ وسے ہو یا وچہ لاہور کنگال کوئی
ص صبح ویلے لبستہ یار لے کے بائیسکل تے ہو کے اسوار لنگھیا!
ٹوپی کوٹ پتلون تے بوٹ پہن گورے مکھ تے زلفاں کھلار لنگھیا
سُرمہ اکھیاں دے وچہ پا کے تے کرکے نگاہ دی شکل تلوار لنگھیا!
ملکھی دھڑک گئے نی سینے عاشقاں دے سوہنا گھنٹی دا کر کے اکھر کار لنگھیا
دو دل میرا رہا جاہو ندا اسے بے نظر اک پلنگ تیار ہو دے ئے

پتیاں چاندی نے سونے دے ہون پاوے حرکت ہیر یا ندی مینا کار ہووے
چھپے ذرا نہ مکھڑے معشوق تائیں ریشم نال اُتنیاں مزیدار ہووے
اونہے پھل گلاب دے چمن سارے بیٹھا ئیں اُتے نالے یار ہووے
شیشے موتیاں والا محل ہووے در بند نہ کوئی کھڑکا رہووے
روشن شمع محبت دا جگے ایسا چانن چند کولوں بے شمار ہووے
انڈے پچھی تلے مرغ دا ماس نالے بوتل وسکی دی کھڑی دلدار ہووے
تکہ گوراں سیکھے دا ہووے سانوں ہس کے جام جلد ادا روو ار ہووے
گلے لا کے لباں دے لواں لوسے اکھاں وچ محبت دی تار ہووے
ملکھی وصل والی ہووے رات لمی دن کدی نہ وچ سنسار ہووے

سی حرفی نمبر ۳
ٹکڑہ واہیوتا

الف اساں داہور سوال ناہیں مینوں بخش دے اپنی یار مورت
اپنے سینے دے نال لگا کے تے دیکھاں پیار تھیں میں ستمگار مورت
بھلا طاقت کی کسے دی دیکھ جاوے رکھاں سانبھ کے تیری دلدار مورت
ملکھی رام نوکر تیرا کدتاں دا کرو دے ہنے خیرات سرکار مورت
ب بڑا احسان ہے جان میری کھچن دیوے جے اپنی یار فوٹو ! !
خوش اکھاں دے کیمرے نال کر کے دل پلیٹ تے لواں اتار فوٹو ! !
رکھاں سینے تے چھپا کے شوق سیتی بار بار دیکھاں ستمگار فوٹو
ملکھی رام نے بڑا احسان تیرا کھچن دیوے جے کدی دلدار فوٹو ! !

ث ثرس کھاندا میرے حال تے نہ ایہہ کی وجہ ساتھیاں رہندا یار بھٹ کے
ہوندا نہ کہ اس دل خیال ناہیں رہندی موتیاں والی سرکار بھٹ کے
نی نگہ دی تیغ چلا کے تے سینہ گیا میرا ستمگار پھٹ کے!
لکھی رام فراق دی چھری وچّوں ٹکڑے ہو گیا دل ہزار پھٹ کے!

ث ثابتی ویکھ کے حسن تیرا کیوں نہ جاوے سارا پرستان صدقے!
قسم ربّ دی ویکھ کے دند تیرے ہوندے شوق تھیں گہر دی کان صدقے
تیرے لباں دی لالی نوں ویکھ کے تے ہو جائے لعل بدخشاں صدقے
راتیں بام تے سُتیاں ویکھ تینوں لکھی ہوندا ماہ تاباں صدقے!

ج۔ جان قربان جہان کردا جیدوں خوشی سیتی مہربان ہس دا
لگن پھُلاں دے ڈھیر زمین اُتے مہر جس ویلے جانی جان ہس دا
پھُل شرم کھا کے سر جھکا لیندے جا کے وچ جس دن گلستان ہس دا
لکھی رام خبر ہے کی تصور ہو گیا میرے نال ناہیں میری جان ہس دا

ح۔ حق دی جے گل پچھیں ہو ناہیں وسّن دی جان دے سار بدل!
اکھاں وچّہ مقابلے رونیاں نے ساون بھادروں دے جاون ہار بدّل
زاری اکھیاں نوں کردیاں ویکھ کے فوراً پاٹ جاندے غمخوار بدّل
لکھی رام جا لاگیاں پھُل گئیاں وچے وچّہ پئے کھاوندے کھار بدّل

خ خاص کر کے لگے دُکھ لکھاں بھلے جان دے نہیں وار جدائی والے!
سوہنے مُکھڑے دے بنڑلے کمال ویکھے کرنے قول نہیں کدی صفائی والے
جیہڑے دلبراں اُتے اعتبار کردے بے وقوف او سارے خدائی والے
لکھی مٹھی دے بتاں نوں پوجدے نہیں جیہڑے آدمی نیک کمائی والے

د۔ دل نہیں لگدا کراں کی میں رُلاں میں کدھرے وسدے یار کدھرے
بیٹھے وار بجھڑے اکھاں لگیاں نے خدمتگار کدھرے تے سرکار کدھرے

ظالم کیہا دچھوڑا لقدیر پایا عاشق زار کدھرے تے دلدار کدھرے
ملکھی رام غریب نوں غماں والے چبھن خار کدھرے تو بہار کدھرے

ذرا بھی جھوٹ نہیں زبردستی لگ اکھیاں نال دلدار گئیاں!
سدا روندیاں بند نہ ہوندیاں نے دارو دار دشمن باجھوں بیمار گئیاں
نگوڑی ابرو کمان نے تیر پلکاں مرغ دل سیرا کر شکار گئیاں!
ملکھی رام اکھیاں سو ہتھے یار دیاں سینے برچھیاں مار کٹار گئیاں!

رخ مند نوں جیدوں ویکھے منہ وچہ لے کے میری جان شیشہ
ماہ طلعت اصاں مکھڑا سوہنا چند کولوں ہووے سامنے پیا حیران شیشہ
جلوہ ویکھ کے میرے معشوق دا لا جاوے پیا قربان شیشہ
ملکھی رام مقابلے وچہ آ کے ہار گیا لگا شرم کھان شیشہ

زور کجھ حسن دا ہور ہووے پا کے آ وسے جے کدے دلدار سرمہ
عاشق وانگ بلبل صدقے جان کیوں نہ دونی حسن دی کرے بہار سرمہ
تیز سان تے جیویں تلوار ہووے بیٹھے نیناں وچہ اسطرح دھار سرمہ
ملکھی رام غریب دے مارنے لئی پاوے شوق تھیں میری سرکار سرمہ

سکھے تو ہیں ادا دلبر ترے سے ہر بازار ابھار سینہ!
فوراً چند دی روشنی مات ہووے مارے یار دا جدوں چمکار سینہ
ساری عمر نہ اوس نوں ہوش آوے ویکھ لوے جیہڑا عاشق زار سینہ
ملکھی رام دل سڑ دا ہمیش رہندا آتش ہجر تھیں ہوہا انگیار سینہ

شیشے نوں سامنے رکھ کے تے زلفاں نوں تے پھیرے میرا یار کنگھی
چلے صاف محبت دے نال ایسی سر دے والاں نوں دیوے پیار کنگھی
دندے کنگھی دے چیر دے جگر میرا جس وقت پھیرے ستمگار کنگھی
متھے لا دناں ملے نہ عاشقاں نوں ملکھی حسن دی لٹے بہار کنگھی

ص صاف صراحی بلور دی وے میں قربان بانکی طرحدار گردن !
سوہنی چال توں ہنس تے مور صدقے کونجاں ویکھ کے ہون حیران گردن
پانی پیوے تاں حلق تھیں نظر آوے واہ واہ ایسی نازک شاندار گردن
لکھی وچ خدمت حوراں جنتاں وی آ جھکاندیاں اگے سرکار گردن

ض ضداں نوں چھڈ کے جان میری اکڑ نے چھڈ دے سخن دلدار جھوٹے
اج سچ بولیں رب دا واسطہ ای اگے کیتے توں لکھاں اقرار جھوٹے
پیار سے اوہناں دا کون اعتبار کردا بندے ہین جو وچ سنسار جھوٹے
لکھی رام ایہہ کی رشتہ دوستی دا وعدے نوکراں نال سرکار جھوٹے

ط طبع میری پریشان رہندی دلبر یار باجھوں دونویں نین روندے
اوس یار پیارے دے خیال اندر اک پلک وی نہ کرے چین روندے
نیند رات نوں سیج تے بھلا کتھے دکھ درد مصیبتاں سہن روندے
حالت لکھی بے چارے دی بری ہو گئی حال دیکھ میرا ساک سین روندے

ظ ظلم ہویا میری جان اتے روندا ویکھ مینوں خوش نصیب ہندے
برا حال ہویا میرا ہجر اندر مینوں تڑفدا ویکھ رقیب ہندے
لگے روگ دا پتہ نہ مول کوئی نبض ویکھدے سار طبیب ہندے
لکھی رام تقدیر دے پھیر ویکھو دشمن کر کر کے گلاں عجیب ہندے

ع عشق ہوئی ملیا یار مینوں دیکھ دیکھ دشمن بے شمار سڑدے
دشمن مکھ والا بغل وچ بیٹھا حاسد وچ دل دے کھا اندر خار سڑدے
دق پیش نہیں جاوندی دوتیاں دی اگ ہجر اندر بے قرار سڑدے
لکھی اس طرح نال رقیب سڑدے دوزخ وچ جیویں گنہگار سڑدے

غ غصے ہو گیا دلبر میرا گوڑھی نیند دے. سخت عجیب ستوں گئے
الٹے عشق دے دن تے خزاں آئی آگئے دن دے ویلے لقیب ہو گئے

مددگار نہ رہیا کوئی ٹھکول میرا مشکل بنی تے سارے حبیب سنوں گئے
ملکھی رام نوں دکھ تے دکھ لگے۔ نیندر سکھ دی اج رقیب سنوں گئے

ق۔ فلک قربان ہے یار، توں چمکے دند تے ہوئی حیران بجلی!
عاشق ہو گئی ویکھدی سار فوراً اوہدی نگہ توں ہوئے قربان بجلی
چمک بجلی حسن تے مات کیتی تڑفے وچہ بدل نیم جان بجلی!
ملکھی جلوے معشوق دے مات کیتا بڑا کر دی سی جس دا مان بجلی!

ق۔ قہر والیئے برسان گیسو کیتے غسل وچے دھندو کار بدلی!
اوہدی چمک اگے بجلی مات ہوئی مانگ چمکدی اوہدے وچکار بدلی
ایہناں کالیاں گھٹاں دی ریس کیتی بھانویں فلک تے ہوئے ہزار بدلی
گھٹا کھیت دل ملکھی ہم یار ہر دے ایہہ جے وس جاوے اکوار بدلی!

ک۔ کراں کی جان گھبراوندی اے سخت ہجر والی لگی آتش!
تیرے کول اکسیر دوا جانی پانی وصل تھیں یار بجھا آتش!
مہندی رنگلی نے بڑا ظلم کیتا تیرے ہتھاں اتے دتی لا آتش!
ملکھی رام سینہ سارا سڑ دیا اے اصل وچہ ہے میری قضا آتش

ل۔ لٹیا گیا نادان سال میں میرے ہو گئے سارے نصیب مٹی!
آکھے لگ کے ظالماں دشمناں دے سر وچہ پا گیا میرے حبیب مٹی
مجھی عشق دی مرض نے جان ماری آکھے کرے علاج طبیب مٹی
ملکھی رام واہ واہ ایہناں سوہنیاں نوں کیسی رنج لائی عجیب مٹی

م۔ میرے محبوب دے دل دی تھاں تیرے رقیب پروردگار ہتھ سر
دنے رات پیارے دا راہ ویکھاں ہو گئے نین کر کر انتظار پتھر
دنیا دار لوکیں وختی سمجھ معشوق میرا ناس کیتا اتاں مار پتھر
ملکھی رام منصور دے وانگ میں بھی لیتے یار دی خاطر سہار پتھر

ن ۔ ناس ہویا گُڈا اُہڈا اکھیاں دا وانگوں بدلاں پئیاں برسان پانی ! !
آنسو بند نہیں ہوندے دیدار باجھوں ہویا وانگ دریا روان پانی !
جے دیدار نہ ہویا اکھیاں نوں تے جگ لیاسی طوفان پانی !
لکھی ہور طاقت کس دی روک سکے آگے بند کرسی مہربان پانی !
دوستس چلے ناں نہ دیرلا وال دیوان سوہنے توں دنیا دا دار سوتا !
پیلا غماں دا ماریا بڑا لگے نہیں ناں پہن دی تندے سرکار سوتا
خوئی حسن والی مالک بخش دتی ہیرے لال نہ لرکھے درکار سوتا !
لکھی رام نہیں ذرا خیال کردا تینی ڈستنی سمجھدا ایہہ ہیرا یار سوتا
ۃ ہور طرفہ بدن یار والا ویکھو ویکھ ہوندے شرمسار چاندی !
سوہنا سر بازار جے لنگھ جاوے سنا ہوکارے کرن نثار چاندی !
ایسی ہوئی بے قدری کہ چھڈ دتی لوکاں پہننی وجہ شرمسار چاندی !
لکھی کیمیاگری کمال جانے تلی نظر سرکھیں کرے دلدار چاندی !
ی لوک کھانویں طعنے دین لکھاں میرے ویرتوں توں مکھ نہ موڑ جانی
اکھیاں لگیاں دی کجھ تے شرم چاہیے کہنے لوکاں پریت نہ توڑ جانی
میری زندگی تیرا دیدار پیارے مردے دم تیک نہ تیری لوڑ جانی
لکھی رام جدائی دی خبر سن کے سینوں دکھ لگے کئی کروڑ جانی !
الف آکھے نہ لگ توں دشمناں دے جھیڑے دسدے فی بار بار لڑنا
ساری عمر دا ناز بردار ہاں میں میرے نال نہ کدی سرکار لڑنا
عقلمند نہیں غیراں دی گل سن دے بلے وقوفاں دا کم ہے یار لڑنا
لکھی رام بدمعاش ہمیش لڑدے بھلے لوکاں دا نہیں وہار لڑنا
ی یاد رکھو ترے آدمی دی سر ذلت ہے کر دی خراب صحبت ! !
جوا، چوری، زناہ، اُدھا اس پھرنا بھنگ چرس پلاندی خراب صحبت

بھانویں کیڈا کوئی نیک تے پاک ہووے اپنا اثر دیوے تناب صحبت
ملکھی رام جے عمراں سوارنی ہے بھلے نیک دی ڈھونڈ جناب صحبت

سی حرفی نمبر ۴
توڑے اکھیاں

الف اساں دے نال پیار پا کے ہُن کیوں کہن لگوں ستم گار توڑے
پیچ وس دے حُسن دا واسطہ ای کتھوں سکھ آیاں کرنے یار توڑے
ب نا زردے نوکری کرے جیہڑا اوہدے نال کریئے ملدار توڑے
ملکھی اوس نے رب ناراض ہووے کہنے کیسے دے جیہڑے پیار توڑے

ب۔ بس کر رب دا واسطہ ای۔ نہ کر سجناں خودی گماں توڑے!
دعوے جنہاں نے بیٹھے خدائی والے پیار دے انہاں دے رنجے مان توڑے
نال عاشقاں اساں نماناں دے کرنے جھیڑے دے توں میری جان توڑے
ملکھی موذی زبان تھیں بدل جاندے کر کے قول نہ کدے ایمان توڑے

ت۔ تکیا جد میرے یار دے لے دعوے حُسن دے ماہ تاباں توڑے
اوہدے ابرو خم دار نوں ویکھ کے تے تیر انداز وی اپنی کمان توڑے
طرفہ اکھیاں ویکھ صنم دیاں تے ہو دل دے وچ گمان توڑے
ملکھی تصور وانگوں نیم جان تڑ نے جد مل کرے اوہ غنچہ دہان توڑے

ث۔ ثابت وعدہ کیتا اک ہوی ناں کر کے آپ نے کئی اقرار توڑے
کیتا حُسن دا بادشاہ رب تینوں نہ کر یار غریباں دینال توڑے
اسیں منت کر بے ہتھ جوڑ کے تے تسیں کردو نخرے تے ہزار توڑے
ملکھی اسطرح تڑ فدا با جھ تیرے وقت مرگ جیوں جان بیمار توڑے

ج۔ جان دے یار ستاناہیں ذکر عاشقاں صادقاں نال توڑے
دل تیڑدہ توڑ ریاں نال میرا اگت وچھیہ ٹٹاں تیرے جال توڑے
سدا حسن نے کدی نہیں ساتھ کرنا کر دا رہویں گا کِنا جر لعل توڑے
ملکھی ویکھے پھر تیری بہادری نوں کر کے دسیں جے وقت وصال توڑے

ح۔ ہچھا نہیں سجناں ظلم کرنا جیں وقت ملنا ئیں کرنا ئیں یار توڑے
پیارے کدی تے ہس کے بولیا کر آئے کی راہ کرنے بار بار توڑے
توں نہیں قدر پاؤندا جانی تیری خاطر سجناں دوستاں نال پیار توڑے
ملکھی زور دے توڑ نہیں چھلے جاندے کرے جتنے کرلے اک وار توڑے

خ۔ خفا ہو یا جانی بولدا نہیں سنگدل نے قول اقرار توڑے
ہو یا وانگ شنودائیاں دے حال میرا یار نے کپڑے ہار شنگار توڑے
دل کمزور نوں ہجر دوان دِیاں ٹٹاں یار گئے عشق لوہار توڑے
ملکھی شش محل ویران وچ بیٹھے کیوں گئے بسترے پلنگ نوار توڑے

د۔ دم میرا آیا لباں اُتے حسن نال گھمنڈ کرنے لیے پرواہ توڑے
نوں کیہ ہاں پیارے تیری جان دا ایں نہ کر نال میرے بادشاہ توڑے
کم دشمناں دا گھڑ دیوناں ئیں کدی نہیں کرو دے خیر خواہ توڑے
توں تھوڑ نین چکور دے وانگ میرے ملکھی نال نہ کر مہر وفاہ توڑے

ذ۔ ذکر نا جدوں وصل دالا میری سوہنا وکیل تقریر توڑے
میرا دل چکور دے وانگ تڑفے جدوں کرے اونا دِ منیر توڑے
لیندے طرالا شو توڑ دے کر دا یار میرا کھیڑے نال کیتے جیویں ہیر توڑے
ملکھی عاشق جا لویں لب جان ہووت نا نویں کرن اخیر معشوق توڑے

ر۔ رب دا واسطہ جدوں یاد واں اگوں سگوں کر دے جنتمتین توڑے
اساں عاشقاں دا دل جلاونے لئی خبرے کتھوں پالئے سکھ لین توڑے

چیپ کیتیاں صورتاں نظر آون کر دے خواہشمند نال رہن توڑے
ملکھی یار عاشق اِہناں سوہنیاں دے ہر دم بنے خچر مکاں تے سہن توڑے
الف ایسی رتیباں پڑھائی ہٹی لئیاں مُنہ تے محبوب نے پھیر اکھیاں
ہو یاد دشمناں دا پاسہ زیر یار دا کیتا مجھ غریب نوں زیر اکھیاں!
سر جکھ کھاوے عشقاں پیندیاں نے بیا آوندا اگے اندھیر اکھیاں
ملکھی نکلنے دا رستہ کوئی ناہیں گردش وچ لیتا ایسا گھیر اکھیاں
بے۔ بولدے نہیں سوہنے ہس کے تے دور تاڑ دیندے کر کے جبر اکھیاں
کہنے دنیاں دے طوطے وانگ سوہنے پلک وچ بدلاوندے ہور اکھیاں
چند مکھ والے نہیں پرواہ کر دے ترسن مکھیاں مثل چکور اکھیاں
ملکھی سوہنیاں دے مکھوں دیکھی ہوگئے کئی عقل بیاں وچ گھور اکھیاں
ت۔ ترٹدے نین چکور وانگوں معشوقاں چند نیرا لوں بہار اکھیاں!
تیر مار ایسیاں سوہنیاں اکھیاں نے نرگس ویکھ ہووے شرمسار اکھیاں
مکھوں عاشقاں دے اک پلک اندر دل کھس لیون ستمگار اکھیاں
ملکھی نال توں لائیاں ندی لاج رکھیں لاکے منزلوں نہ ڈیریں وسار اکھیاں
ث۔ ثابتی دے نال پیچ کیا میں رانجھے نوں کیتا فقیر اکھیاں!
اودھر جھنگ سیال دے وچ یار والا کے پیئی ترٹدے جٹی ہیر اکھیاں!
سوہنی ملن چلی اپنے یار نوں سی اودھروں ڈوب دتا ددرد نگھے نیر اکھیاں
ملکھی خبر سُن کے ہتھوال ہویا۔ بازی پیار دی کیتی آخیر اکھیاں
ج۔ جانیاں مکھ مہتاب تیرا ویکھ ویکھ ہو وان نہال اکھیاں!
انگ انگ سوہنا تے ادا سوہنی سوہنے سوہنیاں ہین کمال اکھیاں!
باغ باغ ہووے دل یار میرا ویکھن کر کے ذرا خیال اکھیاں
ملکھی یار کیہے تیریاں رب میچے اسے بنا گیاں نی شوق دنبال اکھیاں

ح۔ ہس کے تے نو سر باز سوہنے لین اکھیاں نال ہلا اکھیاں!
طوطے وانگ ویکھو اک پلک اندر کہنے دو دیاں جان بدلا اکھیاں!
اکھاں وچ طاقت مقناطیس دی اے مگر اکھیاں نوں لین لا اکھیاں
ملکھی ہس کے تے پہلے پیار پا کے تجھوں خبر نہیں ویکھدے چا اکھیاں

خ خبر تینوں نہی تے توں دغا دینا تاں میں پہلوں نہ لاوندا یار اکھیاں!
ہن مکھ سڑے جھے نال بولدا نہیں کہ کے اساں دیاں اوازار اکھیاں!
جیہدا خفا ہویا میں پیارے تدوں دیاں دکھن رو رو کے نال دیدار اکھیاں
آ واسطے رب دے صلح کر لے کیتا ملکھی نوں بہت لاچار اکھیاں!

د دل زخمی نال طعنیاں دے تیریاں نگاہ دا تیر چلان اکھیاں!
مٹھے یار نیوڑی جدوں ویکھنائیں تدوں ہون میریاں پریشان اکھیاں
ہنجوں ڈلدے تھل دے پلک ناہیں نال آپ بے چین گھران اکھیاں
ایس ملکھی غریب دے حال اتے جانی سدا رکھو مہربان اکھیاں!

ذ ذکر نہیں وصل دا یار سن دا سنگدل دیاں ہویاں بیدرد اکھیاں
بے پرواہ دے روندیاں خیال اللہ ہویاں ونگ وشنا دے زرد اکھیاں
دارو دید بن اچھیاں ہوسیاں نہیں دن رات پیاں ہوون گرد اکھیاں
مر کسے دا کم نہیں یار ملکھی لا کے توڑ نبھاوندے مرد اکھیاں!

ر۔ راہ پیارے دا ویکھ دیاں آتھکے پھر ایہہ روندیاں رہن اکھیاں!
میں تاں لائیاں سن اپنے سکھ بدلے الٹا دکھ مصیبتاں سہن اکھیاں
ترس جھکو جیاں اوہدے دیدار باجھوں اک پلک نہ کردیاں چین اکھیاں
ملکھی روندیاں اوہدے فراق اندر لے قصور وچاریاں ہین اکھیاں!

ز۔ زور نہیں چل دا کوئی میرا بناں ورس دے روندیاں جان اکھیاں
ونے راہ پیارے دا ہل بھون۔ تارے گن دیاں رات گنوان اکھیاں

سہ ہلدی

کدوں آوندا دُنیا دا چند میرا پیاں وانگ چکور گھبران اکھیاں !
ملکھی بھخدی اگ فراق والی درشن سجناں دا ملدا پاون اکھیاں
س۔ سوہنے یار دلدار دیاں ہرن دیکھ کے ہوون حیران اکھیاں !
ن۔ نشے حُسن دا پی کے مست رہوون کھِل نرگس جیہے دو توں بھجان اکھیاں !
لکھاں عاشق بے ہوش ہو جان کیوں نہ جدھر ذرا بھی کرن دھیان اکھیاں
ملکھی میں عجیب اک چیز کی ہاں بلکہ لُٹّی سارا جہان اکھیاں !
ش۔ شاہ نوں بادِ صبا کہہ دئیں ملکھی دات نہیں لا لا کے یار اکھیاں
کئی سال بیتے مکھ ویکھیاں نوں سدا رہندیاں نی انتظار اکھیاں
رو رو نیر وہاندیاں لال ہوئیاں منگن آپ دا اک دیدار اکھیاں ! !
آکھیں ملکھی نوں گلے لگا جا کے اوہدیاں روندیاں نی زار زار اکھیاں
ص۔ صاف زبان تھیں سچ کہنا سولی اُتے چڑھیا منصور اکھاں
شمس نام نوں کھل قربان کیتی لائیاں الیں نال حضور اکھاں !
اوسی دم بے ہوش ہو گیا موسیٰ جیلدوں ویکھیا رب دا نور اکھاں !
ملکھی بھید اوہو اکھاں سو ہندیاں نی جہڑیاں رب نوں ہین منظور اکھیاں
ض۔ ضرب کاری لگی عشق والی کیتا شیریں فرہاد توں پار اکھیاں !
پچھے لیلیٰ دے قیس نوں خوب یارو کیتا جنگلاں وچہ خوار اکھیاں !
چین آوندا نہیں رانجھے یار باجھوں روون ہیریاں زار و زار اکھیاں
ملکھی نت کہے سسی زور دو تھاں اندر لا کے چھپ گیا پنوں یار اکھیاں

سی حرفی نمبر ۵

مجموعہ ملکھی رام

الف اکھیاں سامنے وسّ پیارے تیرے ویکھیاں باہجھ اُداس رہناں
دن رات اِک پلک نہ کھل دا اے تیرا نام لینیدا ساس ساس رہناں
اِک تدھ تھیں سُکھ دُور ہو گئے ہر دم سجناں دُکھاں دے پاس رہناں
کدی گل اساڈڑی پاپچھڑا ۔ ملکھی سدا کر دا اردا‌س رہناں

ب۔ بہت سوہنے جھوٹھ بولدے نی سچا کر دا اے قول اقرار کوئی کوئی
لکھاں ویکھ چھڑکاں سوہنے عاشقاں نوں گلے لاوندا نال پیار کوئی کوئی
اساں ویکھیا خوب آزما کے تے بے وفا ہیتے تے دغا وار کوئی کوئی!
ملکھی یار ہے اس جہان اندر لا کے توڑ نبھاوندا یار کوئی کوئی!

ت۔ تیرے فدی جان غریب دی اے اِک پلک نہ دل نوں آرام آوے
چاہ یار دی نے جا بیمار کیتا راضی ہوواں جے ویکھیں آرام آوے!
دن رات بلکہ جھتے پلک ناہیں دم دم یاد پیارے دا نام آوے
ملکھی دور ہو جاون آزار دل دے بغل وچ جے یار گلفام آوے

ث۔ ثابتی دلوں یقین کر کے ۔ مینوں اپنا جان غلام سوہنے!
مینوں گلی بازار رسوا اندر کیتا تساں دے عشق بدنام سوہنے
ہر دم تیرے فراق وچ جان تڑفے آوندا پلک نہیں دل نوں آرام سوہنے
ملکھی رام یار دے دُکھ سب دُور ہوون بھر کے وصل دا دیویں جے جام سوہنے

ج۔ جانیاں مکھ مہتاب تیرا ویکھ ویکھ کے ہوو اندا نہال اکھیاں
انگ انگ سوہنا تے ادا سوہنی سوہنے سوہنیاں ہین کمال اکھیاں

باغ باغ ہووے دِل یار میرا دیکھن ذرا جے کر کے خیال اکھیاں!
ملکھی یار کیہ تیریاں رب سچے ایہہ بنائیاں ہین شوق دیاں لال اکھیاں!

ح۔ حسن ایسا رُخ یار اُتے اسنوں پریاں وی دیکھ شرمان لگیاں
ایسی یار دی مست آواز پیاری سُن کے کوئلاں ہون حیران لگیاں
تیر انداز بھی ہو پریشان گئے نی اکھیں یار جاں تیر چلان لگیاں!
چنتا فکر غم تدوں سے یار ملکھی جدوں ہیر جالیں اوسدیاں آن لگیاں

خ۔ خواہش ہینوں تیرے دیکھنے دی ذرا مُکھ توں لاہنا نقاب چنڈ جی
میرا دِل چکور دے وانگ تانگھے پیا ابرو دا لاہنا شتاب چنڈ جی
تجھ بن دِسّے اندھیر جہان مینوں لوکیں کہن چڑھیا آفتاب چنڈ جی
ملکھی ہووے جانن دو جہاں اندر ننگا کر دیویں مُکھ مہتاب چنڈ جی

د۔ دِل میرا ایہو چاہندا اے اکھ کلیاں دی سیج تیار ہووے
گرد سے نگاہ ندے کھلے گلزار ہووے اوتوں برسدی مینہہ بہار ہووے
ہووے ماس شراب کباب دِسکی لغل وِچ بیٹھا سوہنا یار ہووے
ملکھی یار دونویں رل کے عشق کریے کوئی دوتیاں نوں آوندی خار ہووے

ذ۔ ذرا نہیں آوندا آرام دِل نوں اے دوستو دس دِلدار باجھوں
زار و زار روندے دونویں نین میرے نِت ترسدے اوہدے دیدار باجھوں
دن رات بیتے وِچ ہوکیاں دے ذرا چین نہیں آوندا یار باجھوں
ملکھی یار نوں جگ ویاں دسّے اُس سوہنیاں دے سردار باجھوں

ر۔ راہ اُتے تیرے پیاریا او اساں عاشقاں پالئیاں جھگیاں نے
بیٹھاں شوق جنگل وِچ تیس وانگوں وِچ ہِب بوٹیاں تن نے اُگیاں نے
ہر دم تیرے ای نام دا ورد کرنا جیویں ذکر کرے نیدیاں گھگیاں نے!
ملکھی یار آ کے تیری دید باجھوں کھرے غم کلیجڑے نوں لگیاں نے

ز- زور ناہیں کوئی نال تیرے۔ کریں مہربانی آپے یار پیارے!
ہر دم کُٹھاں دے تڑفاں فراق اندر دو نویں نین روندے زار زار پیارے
تینوں واسطہ اپنے نام والا ای نہ مجھ نوں منوں وسار پیارے
ملکھی یار نوں گلے دے نال لا کے ویویں ایسی جہان توں تار پیارے
س- سوہنیاں ایسا حسین ہیں توں کی صفت نہ جائے زبان وچوں!
تیرے حسن دی سُن لے تعریف سوہنے یوسف نسیاشہر کنعان وچوں
نت صبح ویلے تیری دید کارن سورج نکلدا روز آسمان وچوں
ملکھی کیہے سوہنی ایسی شکل تیری دیکھن آون پریاں پرستان وچوں
ش- شرم چھپے ابر اندر رُخ یار دا ویکھے مہتاب جس دم!
مہر کے لعل دی کرے تعظیم پہلے نکلے صبح ویلے آفتاب جس دم
جا رکوٹ اندر ہو جائے چانن سوہنا مکھ توں لاہوے نقاب جس دم
ملکھی غنچہ دہن تھیں پھل گردے کہہ دے گل اوہ عالی جناب جس دم
ص- صبر ناہیں دل نوں آوندا اے بیلے آن بچے کرہیرا یار مینوں
نیندر- بھکھ پیاس سب دُور ہوگئی ظالم ہجر نے کیتا لاچار مینوں
دشمن بن گیا سارا جہان میرا ربا کہی دتی قسمت ہار مینوں
ملکھی یار سب سختیاں دُور ہوون اک وار جے دیوے دیدار مینوں
ض- ضرب لگے جس نوں عشق والی ہوندا اوس توں کم تے کار ناہیں!
ہر دم مست رہ یار دے دھیان اندر اوس نوں بھاوندا ایہہ سنسار ناہیں
بجے نام پیارے دا دنے راتیں کہہ نا کسے دے نال گفتار ناہیں!
ملکھی حال ایسا اوہناں عاشقاں دا جنہاں نال اوہ بول دا یار ناہیں!
ط- طمع ہردم لبہ لشتان رہندی نالے تڑفدا ہر دم بیمار دا دل!
میری آہ وچ کجھ دی تاثیر ناہیں ایسا سنگ ہو گیا ستمگار دا دل

کم کا نہ جہیں بجھاوندا اوہ اسیں نوں کس پیا بار ہی یار پکار دا دل
ملکھی اوس پیارے دی دید باجھوں پریشان رہندا بے قرار دا دل
ظ ظلم کردے سوہنے عاشقاں تے ایہناں نال نہ بہتی کلام رکھیئے!
ایہناں گتاں دم باناں فریبیاں دا نہ خیال دل وچ صبح شام رکھیئے
جھوٹے حسن دے بادشاہ ہین دلبر ایہناں کول نہ دل نوں غلام رکھیئے
بہتا سوہنیاں نال نہ پیار کریئے ملکھی دور دی بندگی سلام رکھیئے
ع۔ عرض کرنا منہ جوڑ کے تے اک وار تاں مکھوں بلا ہس کے!
مجھ غریب تے کریں احسان پیارے مہربان ہو کے گلے لا ہس کے
اگ تیرے فراق دی بلے سینے پانی وصل دا پا بجھا ہس کے
ملکھی مدتاں دا پیا ترسدا اے ہن تے سجناں آ س پچھا ہس کے
غ۔ غماں نے جان ظہیر کیتی۔ دتا خون سنگدل کے سر پر اندر دل
لگا تیر جدائی دا وچ سینے گیا جگر غریب دا چیر اندر دل
اوہنے ہجر کم بخت بے پیر ظالم کیتا روح میرا چاد بگیر اندر دل
ملکھی دیکھ تصویر ایہناں سوہنیاں دا کردے دل تا بوہن زنجیر اندر دل
ف۔ فوج غماں والی واہ قسمت آئی مجھ غریب تے دھائی کرکے!
اوسے روز دا میں پریشان رہناں جدا او دلبر گیا جدائی کرکے!
دیدے یار باجھوں دل فقیر ہویا در در منگدا پھراں گدائی کرکے
ملکھی کون آکھے بے پرواہ آکے بات نہیں کردا دسائی کرکے
ق۔ قسمتاں والے جو ہین بکھے اوہ وصل دی عیش اڑان راتیں
سوہنی پھلاں دی سیج وچھا کے تے سوہنے یار نوں گلے لگان راتیں
عاشق اک پیار دے نام توں کردے مال تے جان قربان راتیں!
ملکھی جہے بد قسمت ایہہ دید باجھوں رو رو کے ہون حیران ماتیں!

ک کم تے جی نہیں ذرا چاہندا رہن یار دی طرف خیال ساڈے وے!
جو جو نال غریب دے گذر دی اے رب جاندا اے دِل دے حال ساڈے
جتنے جان نمانی پئی دُکھ سہندی اتنے نہیں سر یہ دے وال ساڈے
کوئی پیغام نہ بھیجے پھر بھی یار بلکھی نہ ڈھا جان جہیں لولدا نال ساڈے

لال رخسار دو یار دے نی مست اکھیاں خوب بہار دیندی!
لال لباں توں لعل قربان ہوون مثل موتیاں دنداں قطار دیندی
تن تے لال پوشاک دلدار پہنے لک لال پیٹی مزیدار دیندی!
بلکھی یار دے خون دے نال رنگ کے سر تے یار دے لال دستار دیندی

مدتاں دے بعد یار ملیا میں بلایا تے ہس کے گالیاں دے!
آکھے چھوڑ رستہ او کم بخت میرا جاناں دور ہے کم من کالیاں دے
پچھاں ہٹ نہ ڈِگدا جا ہے تے اساں واقف نہیں تساں پالیاں دے
تیری شکل وحشی توں خوف آوے بلکھی دور ہو جا نہ وکھالیاں دے

تک نگہ گولی مارے عاشقاں نوں چشماں تیریاں یار دو نالیاں نے
بناں چھڑیاں ڈنگ چلان ظالم زلفاں ناگناں جھیڑیاں پالیاں نے
بوسے غیراں نوں دیوناں ہیں ہس کے تے ساڈے واسطے رکھیاں گالیاں نے
جھڑکاں دینیاں بلکھی غریب تائیں کیسے ظالم نے تینوں سکھالیاں نے

دے وصل والا پانی پائی ڈال سوہنے سینے اگ فراق دی بلی ہوئی تے!
کیوں دل میرا ہو یا مست جانی تیرے غنچہ دہن دی گلی اُتے
پا حسن دی خیر غریب تائیں جوگی پا بیٹھا تیری گلی اُتے
بلکھی یار نوں مرن دا خوف ناہیں رکھی جان پیا رہیا تلی اُتے!

ہس کے بول پیا رہیا او مجھتے نہ تو نہ اساں دے نال جانی!!
تیرے پیچھے فقیر ہو گیا سوہنے گھر بار لٹا کے نال جانی!!

دن رات اک پلک نہ بھلدا اے دل تُوں تُساں دا نت خیال جانی
ملکھی یار کہے رقیب دا واسطہ ای لڑ لگیاں دی بچ پال جانی!

لا لایئے تے توڑ نبھا دیئے جے وگاڑ بہیئے تاں مُرٹ نہ لیئے ناں!
جے نہ کریئے نہ ای زبان دیئے سچا قول کریئے تاں پھر ٹل لیئے ناں
جیہڑا جان صدقے کرے اوہدے اگے سودا گھٹ محبت دا تولیئے ناں
ملکھی جس نوں منوں وسار دیئے مُڑ کے حال اوہدا کدے پچھ لیئے ناں

الف اج دی رات نوں جان صدقے خواب وچہ ملیا مینوں یار ستیاں
میرے نین ہسن گھلے ملاتاں دے کیتا رنج کے اوہناں دیدار ستیاں!
میری چھپی میں تتے گیا لیٹ آ کے گلے لا یا ہیں کیتا پیار ستیاں!
کھلی اکھ تے دیکھیا یار ہے نہ ملکھی عجب ایہہ ڈٹھی بہار ستیاں

سی حرفی نمبر ۶

سبز باغ

(سی حرفی سوال وجواب عاشق معشوق)

الف اک دن صبح نوں سیر کرنا جیہڑی دفتروں سی اتوار بیلی!
گیا ٹہل دا وچہ میں چمن اندر بادِ صبا چلے ٹھنڈی ٹھار بیلی!
دیکھیا نازی دا معشوق سی اکھیاں نوں اک نظر آیا تو بہار بیلی!
ملکھی ویکھدیاں سار ہو گیا عاشق جادو حسن پایا ستمگار بیلی!

(نظارہ باغ)

ب باغ اندر افسر سوہنیاں دا قدم ناز دے نال اُٹھا ندا اے

جھکیاں ڈالیاں گلاں تعظیم کیتی سرو قد اُتوں صدقے جاونداے
جمبا دنداں نوں ویکھ حیران ہوئیا پیا موتیا بھی شرم کھاوندا اے
بلکھی غنچہ دہن دا دیکھ کے سارا چمن ہی پیا شرماوندا اے

(صفت معشوق)

ت۔ تاب نہ حسن دی جائے جھلی منہ ساٹیکل تے پھڑ یا رومال نالے
لال لولدا ہنیں ایسے خیال اندر دونویں نین روندے ہو گئے لال نالے
کالے گیسو کاہدے موت عاشقاں دی رکھے ہین محبوب نے بال نالے
مرغ دل میرا پھس گیا بلکھی دام زلف ہے سی دا نہ خال نالے

(خط پڑھانا)

ث۔ ثانی ہوش نوں تھام کر کے کہیا بابو جی خط سناجاناں
جو کجھ ایس دے وچ مضمون لکھیا مطلب نال ترکیب سمجھا جاناں
آیا کس جگہ توں کہنے بھیجیا اے ٹھیک ٹھیک بنتہ بتلا جاناں
بڑی آپ دی ہو وسی مہربانی بلکھی اتے احسان چڑھا جاناں

(معشوق نے جواب دینا)

ج۔ جان دے ہے نہیں اسیں علم اردو کسے ہور پاسوں خط پڑھا میاں!
سانوں انگلش دا بہت محاورا اے اگوں ہٹ جا کھپ نہ پا میاں!
کدھرے ٹم ٹم تے ہے بیٹھ نہ آ جاویں ہو جا سڑک توں اک دا میاں
سبق یاد کر لین دے جا بلکھی تیرا بھلا کر دیوے خدا میاں

(سوال عاشق)

ح۔ ہس کے لول ایہہ عرض میری اینویں خط دا لا یا بہانا سرائیں!
ایسا جادو پایا تیری اکھیاں نے ہو یا بلک دیوانہ جیہ متانہ رائیں!
شاہ حسن دسنے خنجر کاں نہ دے مینوں نہیے لئو افضر مستانہ اکیں!

ملکھی رام تائیں جلدی گلے لا لئے ہو جاواں نہ سُک کے کانڑا میں

(معشوق نے چلے جانا)

خ خفا ہو کے چلا گیا جانی بائیسکل دے اُتے اسوار ہو گئے!
عاشق اُوکھے دا تکوں منہ تھک کے تے سسکیاں پا نیچے اداس ہوئے
اوتھوں ٹر پیا لک تے ہتھ دھر کے یار دے وانگ ڈاڈھا بے قرار ہو کے
ملکھی ہجر دی مرض نے تنگ کیتا گماں جا پیا گھر بیمار ہو گئے!

(عاشق دی اوازاری)

د دل غریب نوں چین کتھوں پیا رو وندا تکھنا جمال دا جی!
اوڑک اُٹھ کے ترے گھروں باہر آیا پھر دے اپنے یار نوں بھال دا جی
پتہ پچھدے آپ یاراں سجناں تھیں حلیہ دس کے اپنے لال دا جی!!
ملکھی کن دھر کے سن دا کوئی ناہیں کرن کیسے لئی دکھ اُٹھال دا جی

(معشوق نوں ملنا)

ڈ ذرا ہمت ہاری مول ناہیں اوڑک لبھ لیتا ستم گار نوں جا!!
دل نوں خوشی ہو گئی دونی جیسے کو کرلاں اکھیں جدوں ڈٹھا چند یار نوں جا
تیرے باجھ نہیں آوندا چین منوں ہتھ جوڑ کے کہیا سرکار نوں جا
دل دا حال سنا کے یار ملکھی بکڑ لیا اسٹوں دلدار نوں جا!

(جواب معشوق)

ر راہ کھڑا اچھڈ جان وی دے تیرے نال نہیں اسیں کلام کردے
اوہناں سکھ جہان تے پاونا ں کی بھلے مانساں نوں جو بدنام کردے
اسیں بولدے کسے دے نال ناہیں تیتھوں جیگے کتنا ں کیہڑے عام کردے
ملکھی سچ کہنا تیرے مارنے دا خیر خواہ میرے انتظام کردے

(سوال عاشق)

آ زور قصیں ہجر مجھ زور کیتا تکرا آ کرتے سنگار پھیرناں!
مینوں مار گئے کسے تے کی لیناں میں آ گئے موتوں اواڈا رکھیر ناں!
مُنہ نوں شرم والی لوئی لاہ کے تے لے کے گلی نے جان دلدار پھیرناں
ملکھی نال نیجھاں دا قول کرکے کم مرد دا نہیں بچھوں یار پھیرناں

(جواب معشوق)

تو ہیچ کنا ساڈے تے مکھڑے پھیر کے۔ اینویں زندگی پیارے یاد نہ کر!!
فائدہ کجھ نہیں ہوناں آخیر کلیوں وقت ہر طرح اپنا نامراد نہ کر!!
دیکھ پیسے کماون دا بہت مشکل توں یہ یاد ضرور کہ جا تنیہ ادنہ کر
ملکھی پوری نہیں ہوونی خسر تو ڑی جھتی وصل دی پیا فریاد نہ کر

(سوال عاشق)

نخرہ شکر کرنا تیرا درس ہووے نال جان دی کجھ پرواہ ناہیں!
دامن چھڈ کے جاوے فقیر کیہڑے تیرے جیہا کوئی حسن دا شاہ ناہیں
دل نوں چیر کس طرح چین آوے جد تک مہر دی ہوندی نگاہ ناہیں!
ملکھی رام خدا ایہیں جہان اندر کوئی تکڑا جیہا وردخواہ کوئی ناہیں

(جواب معشوق)

حق صاف دشمن لگاں حال دل دا جیہڑا جوش میرے اُتے تپیاں نی
اک نال تیرے گفتگو کرکے بدیاں جگ سارے دیاں نپتیاں!!
نالے فیل ہو گیاں امتحان وچوں ایہہ جھیڑ ہیاں پلیتیاں نی!!
ملکھی دور ہو جا اگوں اکھیاں دے ساں تی کی جو گلاں کیتیاں نی

(سوال عاشق)

حق جریب نہ فکر دی لائیں دل تے فیل ہو گئے تے غم کھاناہیں!
میری جان اسکول نوں چھڈ وچوں پڑھ پڑھ کے مغز کھپانا ہیں!

س سدا الولدار ہو جا شیدا دلے کے سچی پریت میری دل ٹولا ناہیں!!
ش شکل دیکھنے دا لکھی شوق تے کھے کتنے ہور گل وتی دل نوں چاہ ناہیں!

(جواب معشوق)

ط طبع میری پریشان ہو گئی تیریاں سُن سُن کے آواز ار گلاں!
دیکھیں فیر کدی واہیات مُڑ کے ایہو جہیاں نہ کریں بدکار گلاں
تھوڑ کہہ ہنتوں سکول تفصیل منع کرنا ایں دل نوں کھینچ رہیاں فضل خار گلاں
لکھی پڑھے ہوئے آں کتنوں دسنا ایں کہہ تے چھیڑیاں دو رنگ ہزار گلاں

(سوال عاشق)

ظ ظلم تے تساں لک بدھا رتی رحم والی دلوں دور ہو گئی!
الیا ترا کی بولی ہیں بول بیٹھا طبع مجھے دے دیتی چور چور ہو گئی!
شولی دُکھاں والی اُتے چاہڑیا ای حالت تجھ دی خستہ منظور ہو گئی
لکھی رام غریب نوں معاف کر دے جہیڑی گل فضول حضور ہو گئی

(جواب معشوق)

ع عقلمند اوس نوں کوئی آکھے جہیڑا اندرے جھیڑے ٹھگ نوں معاف کر دے
کاہنوں گفتگو بیہودہ کرناں میں نہیں منظور تیری التماس کر دے
بے وقوف بندے سنر اور ہندے دانے آدمی عقل انصاف کر دے
آکھیں ناہیں بلکہ لوک سارے لکھی گل تیرے برخلاف کی اے!

(سوال عاشق)

غ غور کر سوچ کے دس ہنتوں تیرے وصل دی مرضی دلدار کی اے
سچو سچ دسیں میرے مکھ وچوں فیر گل گئی نکل سرکار کی اے
ایہہ بھی کہہ دے میرے نال پیارے تیوں دُکھ بولن وچ یار کی اے
لکھی رام ناہیں دسو ظاہر کر کے خفگی سوہنیاں دے سردار کی اے

ف فرق تیرے وِچ بہت سارے کراں مُکھ دے وچّوں بیان کی کی!
مینوں تیری ہجر اُس نے نشر کیتا کراں ظاہر الفاظ شیطان کی کی!
توں نہیں چھیڑ یا کدے بھُلوں جوگا گلاں پیا بناوے جہان کی کی!
ملکھی دفع ہو جا نہ بکا سانوں ہا ناں بھیڑیاں وسے زبان کی کی!

(سوال عاشق)

ق قدر کی میرا کبیر بولنے دا جے توں لبولیوں نہ میری جان ہس کے!
غُصہ دُور کر کے سب دے نال پیار سے چاہیئے بولنا وچ جہان ہس کے
چنگی اونہاں دی زندگی گذر جاندی جیہڑے آدمی وقت لنگھان ہس کے
جھِڑکاں دے نہ ملکھی نوں خفا ہو کے سیلا گئی دم دا مہمان ہس کے

(جواب معشوق)

ک کیسے لے سمجھاوی سمجھنا نہیں تیرے نال جلکہ سساں کلام ہس کے!
اساں تُدھ جیہے مُور کھ دے نال انیویں ہونا جگ وچ بدنام ہس کے
براں دُور ہو جا تیرے نال ہرگز میں نہیں گل کرنا صبح و شام ہس کے
ملکھی اپنی عقل تھیں سمجھ لینا آخر نکلسی کھوٹا انجام ہس کے

(سوال عاشق)

ل لا کے پریت نہ دُکھ دینا اسے توں سمجھا آکے کرنا ویدہ نہیں سی!
بے پرواہ تصور دے بناں مینوں غم دے جیل اندر کرنا قید نہیں سی
کیتے قول توں پال وکھا دیندوں تینوں چاہیدا توڑنا عہد نہیں سی
ہنے دُنیاں ملکھی توں جُدا کہنا مینوں تیرے اُتے ایہہ اُمید نہیں سی

(معشوق نے سر کھول دِتا)

م مُڑ کے یار نے جھک کے تے ڈبل اٹے ہاری غُصے نال میاں

وَچّی ایسی کاری ہتھا پاٹ گیا عاشق پیا کہندا حال حال میاں'
وِچّہ منٹ دے سینکڑے داہو گئے مر تُوں اُنہاں کیتنی کمال میاں!
ملکھی رام کہے نموشی دے نال سارا چہرہ عاشق داہو گیا لال میاں

(سوال عاشق)

آن نال میرے سختی پیا کرے توں ایہہ ہیں کیہی مگروں نہیں لین والا
پہلے روز توں رب نیئں چھڈیا میرا دل مصیبتاں سہن والا!
لتاں مار کے دُور سرکار نہ کر قدماں اُتے خادم تیرے بیٹھن والا
ملکھی کیاں کی کھکھیاں رہندیاں نہیں جھٹ اکھاں نوں پے گیا مُدین فالا

(معشوق نے رب اگے عرض کیتی)

دو وسطالی تینوں رب نام والا مگروں ایس بلا نوں لاہ جلدی
جام جھٹ وانگوں جھڑ گیا میتوں کیہ دیونا اپنیتوں ہٹاہ جلدی!
ڈاڈھا اِدھر سے سختیوں مُخفی ہو گیا میں ابدی موت آ دے لیے بچاہ جلدی
ملکھی آتش خالی ایتھے رہ جاوے مُڑ روح ٹرے عدم دے راہ جلدی

(عرض منظور ہو گئی)

فوراً عرض درگاہ منظور ہو گئی عزرائیل آ سامنے کھلا ہو گیا!
جھوٹا عاشق ڈر کے ڈگ پیا یارو مُنہ بڑے ہوئے جھٹ دا تلا ہو گیا
فوراً جان فرشتے نے قبض کیتی تے وجود خالی پنڈ ان کلا ہو گیا
ملکھی ٹُرے دی عمر برباد ہو گئی آخر دیکھ لے کھیلے دا کھیل ہو گیا

(نصیحت)

آیا ایتھے کی کرے فضول باتاں مگر رکھ زندگی ایتھوں گذار گیا!
لکھاں عیب نیکی اِک وی نال آخر وقت روندا زارو زار گیا
جھوٹے نال شیطان دے کھیڈ کے تے بازی عمر والی ساری ہار گیا!

بھٹکاں لوک دسیندے کوئی صلاح جوندا نہیں سوکھا کھٹ نہ وچہ سنسار گیا!
انیا بھیڑیاں صحبتاں اندر کیتا نہ کجھ اپنا آپ سنوار گیا!
بھلا نیکیاں دے کھنڈوں نکل اگن بیج بدی دا بھکڑہ اخار گیا!
وعدہ کر کے آیا سی بندگی دا ایتھے آن کے بھل اقرار گیا!
سدا کسے دی دوستی بھی ناہیں رُوح بیت تھیں توڑ پیار گیا!
ٹھگیا وانگ مسافراں کوچ کر کے نال کوئی دی نہ چاندی قطار گیا!
رحم شاہ دی گل برباد ہوئی گندہ کر فضول وسار گیا!
منہ لکاؤندا وانگ شرمندیاں دے سچے صاحب دے حضور دربار گیا
ملکھی ویکھیا لائق نہیں بخشنے دی دوزخ وچہ آخر گنہگار گیا!

الف اوسدی شان توں جان صدقے جیندا پانی دے ہیگا انسان قطرے
حکمت سیپ دے پیٹ جیہ بنن موتی بدل فلک توں جاندے برسان قطرے
شبنم پھلاں تے کیسی بہار لاوے بادِ صبا وی مستی دے جان قطرے
رونق چہرے محبوب تے دیکھ ملکھی کیسی خوبصورت پسینے دے پان قطرے
تب بچن دا کوئی راہ ناہیں تیغی موت تلے لکھاں انسان کترے!
فوراً اسطرح کترنی دی لگی چاندی کاغذ سر لیر جیویں انسان کترے
جسم کپڑے دی طرح کی بھیدی نہیں چاندے روز کئی وچہ جہان کترے
ملکھی حدتری اوہ عجیب دماغ دا اے جیہڑے حکم تھیں سدا اپنے جان کترے

ت ۔ ترس نہ ذرا صیاد کیتا بے گناہ پھڑ بلبل دے پر کترے
روو ے گلاں دے ٹہنے توڑ فراق اندازہ بے رحم ظالم آکے آکہ ترے
خوف رب دا دلوں ہٹا کے تے وانگوں ظالماں دے چھپے خنجر کترے
ملکھی پھٹوں بلبل چا شہید کیتی مالی باز نہ پہلوں ہمیشہ کترے

ث ۔ ثنا بنی مینہ برسات ایسا زاری دیاں دی کیتے مات تبدیل
سدا گوہر مرجان برساوندے نے پیپے وسدے تے دن رات تبدیل
جھڑی عمر دی کدے نہ بند ہووے ڈاڈھی ستم دی کہی برسات تبدیل
ملکھی ہڈیاں گل گئیاں ماس باجھوں ہڈ رہے کھا دیں ہو گئے برسات تبدیل

ج ۔ جان میری اج عشق کیتا چڑھے کالے کالے دھند دکار تبدیل!
چمن حسن تے مینہ برساوندے نی ویکھو رکھدے نویں بہار تبدیل
مانگ یار والی بجلی چمکدی اے پیچھے مار دے سخت چمکار تبدیل!
ملکھی رام حسن بارش عجیب ہوئی ویکھو پئے کیسے مار و مار تبدیل!

ح ۔ حسب دل دی اللہ کرے پوری چہرہ حسن کالے کالے پینہ شمار تبدیل
سوہنی رُت ہووے ساون بھادروں دی لگی نگی پئے پاوں پھوہار تبدیل
سبز باغ ہووے نالے یار ہووے اُترن یان کتنیاں مزیدار تبدیل!
ملکھی رام بہشت دی لوڑ کی اے ایسی کدی بیچے لادی بہار تبدیل!

خ ۔ خیال کرنا میری جان والی آئی غماں دے شوہ وچ کار بیڑی
چھلاں پیندیاں درد فراق دیاں غوطے کھاندی اے بے شمار بیڑی!
گھمن گھیر فراق دے وچ پھنس گئی غرق عمر دی ہووے ہی یار بیڑی
مہربان ملاح نہ کرے حیلہ ملکھی کس طرح ہووے گی پار بیڑی!
ویکھنا ذرا خیال کرکے سا تھوں ٹکڑے دی چنگی ضرور بیڑی!
دکھ جھل کے سکھ پہنچاوندی نے نال سندیاں ہو گئے کھیر تور بیڑی

ساتھوں کیسے دا کھلا نہ ہوندا اے بھر بھر یار لنگھاوندی ہوگر ہیرلی
بلکھی سکھ نوں کہنا آساں بات اے بننا آدمی دا بڑی ڈور بڑی ای
ذرا تاں ویکھو خیال کرکے تینی چھل والی دیا وان ہیری ای
اتاں مارئیے ہیر کھرا اوندی اے بڑی قہر کردی مہر بان ہیری ای
چھاویں بیٹھ کے لوک آرام پاندے نیک سمبھاں درختاں نہیں جانا ہیری ای
بلکھی رام جہان توں پار ہووے دلوں بنے جے کدی انسان ہیری ای!
نہ رتب جانے خبر نے گل کی اے جانی دشمناں دے طعنے چڑھ گیا اے
میرے نال ناہیں گل بات کردا پٹی لگدے اگستا دی پڑھ گیا اے
کمی دن گندے محبت اصل ناہیں دل نال غیراں اوہدا اڑ گیا اے!
طعنے بولیاں بلکھی ہمیش لے دے ایہناں گلاں کولوں ہجر ڈسڑ گیا اے
نہ زور نہیں چلدا کوئی میرا جانی اکھیاں لا کے مٹ گیا اے!
جاری خون ہویا میرے حلق وچوں سینہ وچ جدائی کھیں کھٹ گیا اے
سکھ نال لے گیا دلدار میرا صفیوں ٹکراں دے کوہ چڑے سٹ گیا اے
بلکھی کوئی اُمید نہ جیوے لے دی ٹھڈھی یار میرا جھوڑ ہاں مٹ گیا اے
سُن سنیہڑے جان لے ٹُر گئی کو چھپے کئی دل غماں دے جال وچ پھس گیا اے
دیکھو ظلم ایڈا جاندی وار جانی سیفوں پتہ نشان نہ دس گیا اے!
جان تڑفدی اے وال وال اندر گجھا عشق والا روگ دھس گیا اے!
بلکھی سجگیاں کو کوں جے نال کجھے اوہ بھی کس خبرے کتھے لس گیا اے
شرم حیا گوادیوے عشق عاملاں تائیں بے شرم کردا!
پنڈت جوتشی بھانویں کمال ہووے وچوں دور سارے نیم دھرم کردا
سولی چاہڑ دا کھل لہا وندا اے ہور اس طرح دے لکھاں کرم کردا
بلکھی عاشقاں نوں ایدھر موم کردا پتھر دل نہ معشوقاں دا نرم کردا

ح ۔ صاف دل بھاویں کمال ہووے پھر وی مہر نہیں کدی دلدار کردے!
بدے نیکیاں دے ذرا غور کرنا الٹی دشمنی ہے سگوں یار کردے!
سوہنے خواب دے وچہ وی نہیں ملدے عاشق مر جاندے انتظار کردے
ملکھی اوہناں دی موت نزدیک سمجھو جہیڑے سوہنیاں نال پیار کردے

خ ۔ ضرب فراق دی گھری لاندے ڈاہڈا ظلم ظالم ستمگار کردے
جانی چھڈدے نہیں کسے کار جوگا لاکے اکھیاں ٹیڈا خوار کردے!
جادو حسن والا پاکے نس جاندے نوجوان بندے نوں مردار کردے
ملکھی رام ایہہ جانوں دی مار دیندے جدوں تیغ نگاہ دا وار کردے

د ۔ طبع دلدار دی وگڑ گئی اے ایسا ہویا کی میتھوں قصور خبرے
بڑا سوچیائیں پتہ نہ لگدا نہیں خفا کس گلے ہویا حضور خبرے!
سُفنے وچہ وی کول نہ آوندا اے میتھوں کیہڑی گلے دسے دور خبرے
ملکھی اکھیاں لاکے لوندے نہیں ہے دے سوہنیاں دا ایہو دستور خبرے

ظالم ہویا میری جان اُتے کد تک خفا رہسے یار خبرے
حسن چار دیہاڑے دی جوانی لے کیہڑی گل دا کریندے گمان خبرے
روز نویں توں ملی نواں جو گھٹ لگے میری موت دا ہووے سامان خبرے
ملکھی رام ایسے چنتا فکر اندر نکل جاوے غریب دی جان خبرے

ر ۔ عشق دے وچہ پئدا ہندا جہاں لئے لوکی پان کس طرح پیار خبرے
ایہدے وچہ تاں خوشی کوئی جاپدی نہیں اکھاں لان کی نفع وچار خبرے
میں تاں بڑا حیران ہاں ایس گلے وچوں لبھدے کی عاشق زار خبرے
مال جان دا ہوندے نقصان ملکھی کس واسطے ہوون خوار خبرے!

ز ۔ غیر بھاویں منیوں غیر سمجھن شرم عاشقاں وچہ سنسار کاہدی!
جانی مار دا نگاہ دی تیغ ناہیں سر دین توں جنہوں عار کاہدی

اپنی جان بازی اُتے لا بیٹھا پھیر عشق وِلوں کھیلا ہار کاہدی !!
ملکھیؔ یار نوں جان قربان کرساں مینوں خوشی اے سوچ وچار کاہدی !
ف۔ فرق نوں اکّ ٹھہ کے صاف وسیں تیری جان رہندی طلبگار کاہدی !
آن نال اندر حاضر آن ہووے تینوں لوڑ ہے میری سرکار کاہدی
تیرا چہرہ اُداس بھی رہندا اے جاں تسّاں تائیں انتظار کاہدی !
ملکھیؔ نال نہیں کھُل کے گل کردے اینڈی شرم اے تینوں دلدار کاہدی
ق۔ قدر رہنیں میری دلدار کردا مینوں خوشی اے وچہ جہان کاہدی
جھڑکاں دیوندا اسدا معشوق مینوں قینچی چل دی گویا زبان کاہدی !
گگن دا نظر اندر مینوں یار ناہیں دسّو آکہ وے تے میری شان کاہدی !!
ملکھیؔ یار تاں ہس کے بولدا نہیں دشمن ہن کے دھونس جہان کاہدی
ک۔ کرم کھو کے کرہاں زاریاں وے اچھا تیرا کے میرا پیار نہ سہی
خواہش غیراں وسے من دی رکھنا ہیں نہیں غریب تیرا عاشق زار نہ سہی
کدی غیراں دا صحبت تاں دسیا کرمیرے نام دا ذکر اذکار نہ سہی
ملکھیؔ رام توں درس وکھا لیا کر بول چال تے پریت سرکار نہ سہی
ل۔ لواں گا بہ لے آخیر تینتھوں لب جان نوں جام وصال نہ سہی !
خالی میری وی جاونی آہ ناہیں اے پر مہر دی نگاہ خیال نہ سہی
ہوئی مینوں وی خوشی نصیب ناہیں آئے پر مہر دی نگاہ خیال نہ سہی
ملکھی کرے گا رب انصاف ساڈا جائی تیری الفت میرے نال نہ سہی
م۔ میرا بھی مالک ہے رب سچا اچھا پیارا یا سا تجھی زبان نہ سہی
اسیں جسطرح ہو ویگی کٹ لاں گے جھگڑا چھڈ الفت مہربان نہ سہی
آج خیر جنگے اسیں تیرے سے ہو گئے تیری مرضی پیارے جاناں نہ سہی
ملکھی اچھا غریباں دا رب بیلی میری زندگی دا کوئی سامان نہ سہی

ن ناز نخرے ایس جگ اُتے سوہنے حسن دا کر کے گمان مر گئے!
چند جنہاں نوں ویکھ شرماندا سی یوسف جیہے پیارے عاشقاں مر گئے
جھوٹے مُکھ حسن جوانی دا بیٹھ دعوے لائے اِک توں اُٹھ جانان مر گئے!
ملکھی عاشقاں دا ستیاناس کر کے جگ تے لکھاں حسین نادان مر گئے
دوستا کسے ہیں جگ اُتے بڑے بڑے عالم علمے دار مر گئے
چوڑ چوڑ کے کوڈیاں شوم وانگوں قاروں بادشاہ جیہے مالدار مر گئے
جنّ جنہاں کولوں خوف کھاوندے سی رستم ہند جیہے زوردار مر گئے
افلاطون لقمان حکیم ملکھی حکمت وچ وڈے سمجھدار مر گئے!
دہ بیس کے وقت گذار پیارے راجے راون جیہے کئی ہنکار مر گئے
بانی کنس ہرناکش جیہے ایس جگ توں جھوٹا دم خدائی دا مار مر گئے
سکے بھائی سگ لوٹے دغا کیتا بانی جیہے بے غیرت بدکار مر گئے
ملکھی نیک بندے سدا جیوندے نی بھاویں موتکھاں وچ ہزار مر گئے
ل لے لیائیں امتحان سارا اپنے آپ تے ہو یا قربان آپے!!
آپے عاشق تے آپے معشوق بنیا آپے کرنے نور ظہور نے حیران آپے
آپے جام کیڑ کے جانی دین والا مست پی کے ہو وے قربان آپے
ملکھی آپے فقیر بن کے منگے آپے او دھر کرن والا سخی دان آپے!
الف آن کے ایس جہان اُتے گل جنجال پا لئے جتنے جی چاہے
موہ مایا دے جال وچ پھس کے تے دل تے غم لا لئے جتنے جی چاہے
پچھے لگ کے سوہنیاں صورتاں دے طعنے جھڑکاں کھا لئے جتنے جی چاہے
ملکھی نیکیاں چھوڑ کے مہری مرضی سر تے پاپ چا لئے جتنے جی چاہے
بی یار کاہدا اگے کیہڑا کاہدا شعر نال تخریبے تیار کیہ ناں!
روندے عاشقاں دا دل پیا جاوندا لئی گھر ٹھٹے بیٹھ کے سوچ وچار کرنا

اصلی دُنیا دے نال پریت ناہیں نہ دِل کیسے توں کدی نثار کرناں!
ملکھی دُنیا وسے دُکھ ہٹاوندے نی پتنگ تواں اک پیا تیار کرناں!

سی حرفی نمبر ۸

"ملکھی وا انجا بٹیرہ"

(سوال عاشق)

الف آ دُسمکار دلیار دیو عاشق زار تھیں کیا حیا رکھنا!
ہووے ودناں دا خواہشمند جھیڑا کنے دسیا منوں کھلیار کھنا!!
غصہ گلہ کوئی ہووے تاں معاف رکھو تھوڑی گل توں دل نے کی لار کھنا!
ملکھی چلد دیہاڑے دی چاننی اے کجھ ناں چاہیدا اے خوف خدا رکھنا

(جواب معشوق)

ب-بیٹھ کمبخت توں سمجھدا نہیں تینوں لازم ہے شرم حیا رکھنا!
کدی ہوئی تاں کیتی وی گل کوئی اُٹھے پیر دا جھگڑا کی لار کھنا!
کدی بول گفتار کلام ناہیں - اساں تینوں کی منوں کھلار کھنا!
ملکھی رام میں سوچیا فائدہ ایہہ تیرے جیسے توں دور ہٹا رکھنا!

(سوال عاشق)

ت-تینیں پہلوں آپے پیار پایا گلاں کریاں ہن سا ڈیاں بگڑیاں نے
جانی اوہ دیہاں تینوں یاد ناہیں جدوں جھلیاں تہمتاں جگ دیاں نے
منوں بول توں سخت سُنا ناہیں چھریاں وچ کلیجے دے وجدیاں نے
ملکھی کل انتار تاں سمجھدا اے منوں یاد تیری رگ رگ دیاں نے

(جواب معشوق)

ن۔ نہ تھوٹ کہنا اپنے آپ نوں تے تیرے کول بدیاں سارے جگ دیاں نے
ہیں نوں اوڑ گی معلوم ضرور ہو دین ایہہ نے خوبیاں ساریاں رنگ دیاں نے
تیرے وانگ نہیں کدے بکواس کردے جو تاں ہجر دیاں جنہوں لگدیاں نے
ملکھی دور ہو ناقص خیال والے دیکھاں آوندیاں عشق دی اگ دیاں تے

(سوال عاشق)

ج۔ جان میری میں قربان تینتھوں تھوڑے دِتے نی مینوں جواب آگے
آ کجھ ترس کر ظالماں جان وی دے تھوڑا اکھیا ای مینوں خراب آگے
تھوڑے نال توڑ الاہور ناہیں جگ بجھے کے ہو باکباب آگے
ہُن نے بس کر ملکھی تے ظلم کرنا کوئی رہیا نہیں حد حساب لگے

(جواب معشوق)

ح۔ حال بیکار ہے تھوٹ ساری تیرے جیہاں نے کیتا خراب آگے
اوہ دم باز کھا کے دینو ہیں دم تھونے مُفت جان نے پین عذاب آگے
کیسے ہور نوں سبق پڑھا جا کے ساتوں آوندے نے سارے حساب آگے
ملکھی رام کجھ شرم حیا چاہیئے گھنے تھوڑے نی تینتھوں جواب آگے

(سوال عاشق)

خ۔ خبر نہیں یار خدا جانے تسیں آ گئے کتھوں حیا والے!!
واقف ہاں پیارے تیریاں حسن دیاں دائیں ایہیں یار تھہرے ابتدا دانے
خاکسار مسکین غلام اُتے کریں رحم دخوت خدا والے!!
ملکھی رام دے نال سلوک رکھیں بھل جائیں نہ جور و جفا والے

(جواب معشوق)

د۔ دھند ہو ہستی نوں گم کرلے چھڈ خیال سارے اننداوالے

عزت آبرو لا ودھ کے چھوڑ ہوئیوں کتھوں ملن گے شرم و حیا والے!
ساڈے نال توں ہچھیاں لینیاں نے سبھے کم نے خوف خدا والے!
ملکھی رام خدا توں بچن آپے اوہدے خیال وچ سارے جفا والے

(سوال عاشق)

ذ ذرا نہ رشید ہی پرواہ اس توں جنھوں عشق ہوری رام رام کر دے
اوہنوں عزت بے عزتی دے نال کی اے جیدا یار ای تکیہ کلام کر دے
جھگڑا شرم و حیا دا اک پاسے عاشق زندگی مفت حرام کر دے
ملکھی رام تڑفن بے قرار ہر دم یار بے ونگ نہ ذرا آرام کر دے

(جواب معشوق)

ذ روک زبان آ بانہ آ جا ساڈی مرضی نہیں اسیں کلام کر دے!
اک نظر دے وچ پہچان جائیے۔ تیرے جیہے نوں دوروں سلام کر دے
تسیں جگ تے غیر دے مخول لبھا ایویں عشق نوں پئے بدنام کر دے
ملکھی جناں چر توں مکروں لہوندا نہیں اوناں چر نہیں اسیں آرام کر دے

(سوال عاشق)

ز زور دے وچ نہ آ پائے جانی غصے نوں دلوں ہٹا سکوں!
کی مجال ہے اکھیاں پھیر جاواں بھاویں سختی نہ پیا دکھا سکوں!
عاشق ہاں صادق اپنے قول دا ہیں تینوں چاہیدا اے بینوں ازما سکوں
ملکھی ڈھونڈے نے باوفا سارے توں اپنے ہتھوں گوا سکوں!

(جواب معشوق)

س سیر دے گرم نہ ہو اتنا نہ توں مفت دے وچ مغز کھپا سکوں
اسیں آ گئے ای تیرے کولوں تنگ آئے آں توں ہور نہ سوچاں لا سکوں!
آخر نکلنا ٹھیک انجام ناہیں ایہناں گلاں تھیں باز توں آ سکوں!

ملکھی رام لحاظ نہیں بہت کیتا ساڈا ونت نہ منا لئے گواسگوں!

(سوال عاشق)

ش۔ شکوہ شکایت نہ مول کوئی ایہہ تاں جانیاں اوہ میری خو ہی نہیں
ہووے بھلے وچہ کون جہان اُتے میرے دل جیہا ٹھاکا تُوہی نہیں
تیرے قدماں اُتے پیارے سیس میرا ایہہ نینوں میری آبرو ہی نہیں
ملکھی رام تیرے نال لگے توبہ توبہ جھوٹی سچی کہہ کی گفتگو ہی نہیں

(جواب معشوق)

ص۔ صبر ضروری ہے عشق اندر تکیہ وچہ تاں صبر دی بو ہی نہیں!
دن رات بیٹھا ہر دم عشق کوکیں ہیچے عاشقاں دی کوئی خو ہی نہیں!
تیری چال آواز نہ رنگ بل واٹے ڈھول کوئی گفتگو ہی نہیں!
ملکھی رام خوار ہزار ہوئے کوئی جھوٹ جہان تے تُو ہی نہیں!

(سوال عاشق)

ض۔ ضبط نہ ہووے تاں کی کراں میں اٹھے لہرے ایسے تکرار وچہ دل
ہوندی ایہو ہی جے سوچ تے سمجھ پہلے روز رہندا میرا اختیار وچہ دل
کیتھوں کھان تے پین حرام ہوندا پھسدا کسطرح ایس آزار وچہ دل
ملکھی ڈھونڈ کے ویکھ لے کدی تینوں میرے جیہا نٹ سنسار وچہ دل

(جواب معشوق)

ط۔ طبع کجھ ہمدردی ہو رہی اے مگر میرا وی نہیں اختیار وچہ دل!
تینوں آکھیا جان سمجھ اپنی بدل گیا اے میرا تکرار وچہ دل!
حد تک اکھیاں دے اگے نظر آوے مشکل آوے گا میرا قرار وچہ دل!
ملکھی رام ذلیل کمال کر سن اک دن ویکھ لئیں تینوں سنسار وچہ دل!

(سوال عاشق)

ظ ظلم توں رکھیں روا ہر دم تینوں ذرا وی خوف خدا نہیں!
تیری مہربانی ہے درکار جانی مینوں گلہ کوئی تیری جفا دا نہیں!
ہاں حیران کہ خاص کر کے تیرے اُتے ہو گیا اثر کجھ آہ و بکا دا نہیں!
غرض عرض کرے ملکھی وصل باجھوں مینوں دکھ برا مرض سودا دا نہیں

(جواب معشوق)

ع۔ عرض تے وصل سب سُنی تیری کی ثبوت کہ مرض سودا دا نہیں!
بار بار سُناویں توں ظلم ساڈے اُچے گلا کجھ میری جفا دا نہیں!
مینوں خوف خدا دا دسنا ایں تیرے واسطے خوف خدا دا نہیں
ملکھی ہور نوں کتے سُنا جا کے سُنن والا ایں گلے لیے جیا دا نہیں!

(سوال عاشق)

غ غیراں دے نال پیار تیرا مینوں جھگی دے جھیا نہیں جان دا توں!
اٹھے پہر ستان تے لک بدھا سکھیا ہنر اینہہ ظلم کمان دا توں!
گلاں نال ہی دل آہوں ہو کے نکتہ جھبا کھانا ایں تیریں زبان دا توں
ملکھی رام نوں گلے دے نال لا کے چھڈ وہم خیال گمان دا توں!

(جواب معشوق)

ف فضول کلام سناناں ہیں کیہڑی آیوں و پیری اپنی جان دا توں!!
اینویں کریں تکرار تے بحث اتنی چنگی طرح نہیں مینوں پچھان دا توں
نہیں تولنا تیریں خواہ تلخ کھاویں کی لگنا ایں میری زبان دا توں
ملکھی رام سمجھیں پیا یار مینوں بد لا پادیں گا الٹے گمان دا توں!

(سوال جواب)

ق۔ قدر توں کیتی اے خوب دلبر نہیں محنت وچہ جان کھپائی ہوئی
آہ سرد رنگ زرد تے درد سینے تیرے عشق تھیں مینوں کمائی ہوئی

صاف صاف ایہہ پیا معلوم ہووے بنی کیسے بیدرد پڑھائی ہوئی!
لکھمی رام ترٹ گئے پیا ویہہ باجھوں تیری غیراں دے نال رسائی ہوئی!

(جواب معشوق)

ک کئی تباہ اس عشق کیتے توں بھلیوں تے کیہڑی خدائی ہوئی!
مجنوں جہے وی سک کے ہوئے کنڈا! ایتھے لکھاں نے جان گنوائی ہوئی
رانجھے جاک بن کے کن جاک کیتے مہینوال نے چھری چلائی ہوئی
لکھمی جھیڑے گوا گئے جان اپنی عزت اوہناں جہان تے پائی ہوئی

(سوال عاشق)

ل لا کے نہ گلاں لاؤناایں تیرے کی جی جانی سمجھائی ہوئی!
تساں ظلم اُتے لک بنھیاں ایں میرے لئی اندھیر خدائی ہوئی
فانی حسن اُتے ہو مغرور لوکو بڑی انت ہے آپ نے چائی ہوئی!
لکھمی ذرا بھی تسیں نہیں قدر کردے خبر ساکھوں کی اینویں ہی پائی ہوئی

(جواب معشوق)

م مرض نہ گئی سوداوالی ہے قضا بھاویں تیری آئی ہوئی!
آہن سمجھ مورکھ عشق نوں جان وی دے اینویں مفت توں کھپ کھپائی ہوئی
منتھوں بھلے دی کی امید رکھیں میرے نال کی تینتھوں کھلیائی ہوئی
لکھمی نبھ گئی اج اخیر دی لے میری تیری ہے بس صفائی ہوئی!

(سوال عاشق)

ن نسنا نہیں بھاویں مار سٹیں دلبر لگی توں لاج نہ لاوساں میں!
کی مجال کہ اکھیاں پھیر جانواں تیرے قدماں تے جان گواوساں میں!
توں بول تے بھانویں نہ بول جانی حشر تیک نہ دلوں بھلاوساں میں!
لکھمی رام پریت دی ریت شیخی کدی صبر دا بھرتاں پاوساں میں!

(جواب معشوق)

و- وہم ہے ایس توں جان دی تے نہیں تاں ہور کجھ تینوں وکھاؤ سائیں
تیری صفت نے ایہو ہی رہی ہن بھی پھیر ویکھیں جو سیر کراوساں میں
جے توں نا اکھیلا یا نہ دلوں میرا فوراً نواں قصیہ ہور پا وساں میں
لکھمی رام جے توں آ یکیں باز ناہیں تینوں یار دا مزا چکھاوساں میں

(سوال عاشق)

ہ ہور کجھ وی دل توں خواہش ناہیں عمر ان ایس خیال وہا گئی اے
میرے نال جو لشاں انجوڑ کیتی تیرے جی کی جانی سما گئی اے
ہن تے زندگی خواب خیال میری مینوں آس اُمید دی جا گئی اے
سینے نال لاکے سینہ سرد کیتہ دے لکھمی رام دی طبع گھبرا گئی اے

(جواب معشوق)

ل لگیاں تینوں الوکھیاں نے تیری تنگ تے جان کیہڑی آ گئی اے
دلوں فانی جنجال گھلا سا الے تینوں الفت فضول سما گئی اے
آ کجھ رب توں یاد کر لو سے پوری تیری طبع کیوں ہنے گھبرا گئی اے
لکھمی رام دے نال پیہ نیت لاکے اپنی عمر فضول وہا گئی اے

(سوال عاشق)

الف اللہ ہی دلوے جز اتینوں دسیا عشق توں حد سے جمال والے
مینوں اوسے دی قسم نہ جھوٹ سمجھیں عاشق ہو گیا ہور خیال والے
فرقت جانے بلا کی چیز ہوندی کوئی فکر نہ مینوں وصال دا اے
لکھمی رام نصیحت مفید ہوئی قائل ہو گیا تیرے کمال دا اے

(نصیحت عاشق)

اتی یار زمانے توں پلے ایسا بچھاہ کیتا جنہیں دیال دا اے!

نیک یار بلیا جاگے بخت میرے مہربان کیسے ہجے خیال دا اے
یار والیس زمانے تے سچ کہناں مشکل ملے گا الیس دے نال دا اے
ملکھی سچ پیار سنے آکھیا اے اوہو ساریاں دے اگ بالی دا اے

سی حرفی نمبر ۹

ملکھی دا گھو گھول

الف اج توڑی اپنے یار دا میں کدی ڈٹھا ناہیں یار دیکھ مر گئے !
کل دا پھیر لاچار بیمار رہناں ہوئی تازی دیدار دی بھکھ مر گئے !
پلک پلک وچ سینکڑے غشاں آون خواب خیال ہوئے سارے سکھ مر گئے
جیتا دکھ اجدا سی تے وہم ملکھی لگے پھیر جدائی دے دکھ مر گئے !
ت بڑی مصیبت دے پیش آئی جانی تواں بنا لیا یار کوئی !
قسمت راکھیاں رکھدے سے اسیں جھکے باغ حسن دی لٹے بہار کوئی
راضی خوشی نہیں کوئی رقیب جیسا میرے جیہا نہ سخت بیمار کوئی
ملکھی سوہنے مالک مرضی اپنی دے گل اپنے نہیں اختیار کوئی !
ت۔ توڑ کے قول اقرار سارے پائیو غیراں دے نال پیار رہ رہ !
میرے کولوں کی بھلا خطا ہوئی توڑی دوستی میری دلدار رہ رہ
قدردان ہوندوں میری قدر کردوں سگوں کیتوئی مینوں خوار رہ رہ
ملکھی رام نوں منوں وسار گئے تے بس نس گئیوں آخر کار رہ رہ !
ث۔ ثابتی ہوش حواس اڈے پر افسوس نہ نکلدی جان وچوں !
بے قرار ہر دم انتظار رہناں میں کی کھٹیا عشق نادان وچوں !

ہتھنے گل گھٹیے ٹُک جاوندے نے جیہڑے اوہ قتل کردے مہتر یاں وچوں !
لکھی رام یا وصل نصیب ہووے اللہ چکے یا جلدی جہان وچوں !

تج جان دی جائے پرواہ ناہیں اسیں مراں نہ تیری جدائی دیو چھے
اکھیں لائیاں دا وبیڑا یاد ناہیں اسیں مراں نہ تیری جدائی دیو چھے
مینوں دوروں دُرکار کے یار میرے مفت ردیو ساری خدائی دیو چھے
لکھی رام توں پیا بدنام کرنا ایں کی فائدہ اے جھوٹی ہوائی دیو چھے

حالت ہے ہور دی ہور ہوئی تیری دید بِن گل سنجھاوندی نہیں !
انتظار خیال وچ سدا رہناں کوئی گھڑی وی سُکھ دی آوندی نہیں
مینوں زندگی دا مزہ خاک آوے ذرا جان آرام تے پاوندی نہیں !
لکھی سامنے غیراں توں گلے لاویں ساڈے جی کے جال ایہہ بھاوندی نہیں !

تج خبر نہ سمجھدی مول مینوں جانی سدا ای تیوڑی چڑھائی رکھے !
غیراں نال محبتاں گوڑھیاں نے ساڈے نال نت نویں لڑائی رکھے !
رُٹھے کِسے بہانے ضرور آکے کوئی رکھڑی گل بنائی رکھے !
لکھی روز دیدار نصیب ہوندا ایں قربان نہ کدی جدائی رکھے !

دشمناں دے نال ہسدا اے اوہدی دشمنی پر میرے نال کیوں ایں
تینوں ویکھ کے اکھ چرا جاوے اوہدے جی تے ایسا خیال کیوں ایں
کیتا کوئی قصور نہیں رب جانے میرا خفا رہندا تو نہال کیوں ایں !
لکھی پتہ نہیں لگدا گل کی ایہہ اینہاں وناں وچ رُسیا لال کیوں ایں

ذرا نہیں میری پرواہ کردا سنگوں دیکھ کے دُور ہی نس دا رہے
غیراں شے نال کلول بہہ کے بندہ پرے ہو کھڑا ترس دا رہے !
ایسی زندگی کولوں اوازار کھڑے جانی ویکھ کے تے ساتوں ہس دا رہے
لکھی رام ہوتیاں مان دا رہے اللہ عمر کرے سوہنا دس دا رہے !

ر رہوں میں کسطرح عشق دلوں سیکر نال خداوند بڑی ہوئی!
خنجر تیغ نہ گنے دی جان جوگا گنڈھی یار دے نال ہے اڑی ہوئی
دلوں کڈھاں میں اوہدا خیال کیکن ہڈاں تیک محبت ہے وڑی ہوئی!
ملکھی رام نہ مڑ کے دیدار ہویا اوہدی پریت اخیر ہے کیہڑی گھڑی ہوئی

ز زاری کر نیدیاں عمر گذری سدا یاد ہے ماہ منیر تیری!
میرا دل چکور رستا ناہیں چند اکھیں کی بھلا تفصیر تیری
آ من خدا دا واسطہ ای ہے تقدیر میری کا جو تدبیر تیری!
ملکھی رام اک جھلک دیدار دا اے لکھ لینی ہیں حسن جاگیر تیری!

س سجناں کسطرح چھڈ دیوے تیرا دامن جو نال یقین پکڑے!!
کیتھے جائے عاشق ناتواں تیرا تینوں چھڈ کیہڑا حسین پکڑے
جھوٹا سچ اقرار تے کوئی کیہڑا تجھ نے حوصلہ دے لے غمگین پکڑے
ملکھی رام نوں پتہ نشان دسیں تیتھے اتینوں ماہ جبیں پکڑے

ش شنجیاں ساریاں چھڈ ہوئیاں میں آگی سجناں لسے نوں کہن جوگا!!
تیرے عشق نے مجھ غریب تائیں چھڈیا کسے دے کول نہ بہن جوگا!
مینوں تیرے دربار دا آسرا اے ہمدم کتھے بی دلبرا رہن جوگا!
ملکھی رام لئے تہ بس وی کہیں کوئی یاں کے رکھیا کج نوں سہن جوگا!

ص صبر آرام نہ مول مینوں ایسے طرح نہ عمر تمام ہووے
کسے وقت تاں وے دیدار آکے کوئی گھڑی تاں یار آرام ہووے!
یا من وصل یا مہر دہڑ خدا کر دے ہے منظور جیہڑا انتظام ہووے
کردو حکم تن جلدی سرکار میری ایہہ تیار فوراً ملکھی رام ہووے!

ض ضدی توں سمجھیا عاشقاں نوں نہ لگے جے تیرے ایہہ نال گذرے
ساڈے دل دیکھاں تیوڑی پاکے لئے تیرے جی نے کی جانی خیال گذرے

وعدہ دتاں دا آکھناں ایں اَج لوڑیں پل کدی تے یار ہُن سال گزرے!
ملکھی بجھگہہ دیدار دی اکھیاں نوں قسم اللہ دی ہور سوال گزرے!
ط۔ طمع تجھ ہوردی ہور رہی نہ اسیں دُنیا کولوں آوازار وکھرے!
باجھے کپڑے نے حال وحشیانہ بھجرے پاؤندے حال بیکار وکھرے
جیتنا فکر ہر وقت دی انتظاری ہور دُکھ لگے کئی ہزار وکھرے
ملکھی حشر تیک رہسی غلام ہوکے ملیں چھڈ کے یار بدکار وکھرے
ظ۔ ظالم روا ہے عاشقاں تے حاضر گلا ہے مار تلوار کھیڑ کے!
جھٹی پائے عذاب دے مُنہ آیا زخمی دل پیا یار بار کھیڑ کے!
آ محبوب خدا دا واسطہ ای نہ توں مار مینوں ستم گار کھیڑ کے!
ملکھی رام نہیں ذرا وی عذر کرنا بھاویں چاڑھ دے دار تے یار پھڑکے
ع۔ عرض توں کریں قبول سبب دی میری آہیں وی زیاں پہنچا دینیدوں
سمٹی عمر تمام فراق اندر کوئی گھڑی تاں تیک بنا دینیدوں
گذر گئی جیہڑی سے احسان تیرا باقی عمر تاں چنگی لنگھا دینیدوں!
ملکھی رام بھلائے نی عیش سارے میرا یار تاں مینوں ملا دینیدوں
غ۔ غیر دی کراں کی چاہ دلبر تیرے جیہا نہ کوئی جہان اُتے
کی مجال تکے میلی نظر کوئی تیرا نام ہے میری زبان اُتے!
مینوں حشر دا یاد میدان آیا اتنے ستم ہوئے میری جان اُتے
ملکھی رام قربان ہاں یاد تینوں عاشق چلاں گا تیرے فرمان اُتے
ف۔ فیض نہ ڈیکھیا عمر ساری اُلٹے راہ دسدا مجھے ہوئے ہوئے
اک چکر دے وچ ہمیش رہناں اسیں غماں دی تار پروئے ہوئے
ایہہ تیغ سولی پلک دسو دیکھیں مگر لگے ہتھ دھوئے ہوئے
اوہ کی جان دی قدر نیہہ داہ ملکھی جیہڑے اگے ہی مرن توں موئے ہوئے

ی. قیمت نہ آن کے ہار ڈِ تی نہیں نال ڈُوتیاں ایہہ لبھوقوں کنہیاں سن!
لگے گل زمانے دے روگ آ کے سدا ایہو مصیبتاں سہنیاں سن!
غیراں نال پیار نے خار سانوں بلیا سو جو میریاں لہنیاں سن!
لکھی رام نہ جگہ شکایت دی اے او کاں کنہیاں ملے اساں سہنیاں سن
ک. کراں کی کتنے دی توں میری عمر گذر گئی اے انتظار دیوچہ!
آ کے روز ایہہ حاضری بھرے تیری نہیں طاقت مُن تیرے بیمار دیوچہ
ہر روز نہیں تاں جالی کدی کدی کی نقصان ہے تیرا دیدار دے وچہ
لکھی رام نے آ زار جسم نا ہیں دلبر ویکھ کے ایسے آزار دیوچہ!
ل. لا کے گلے یاں قتل کر دے دعوے اتھوں معاف ہے خون دا تے!
میر تے اکھیاں جو تے قرباں تیرا حکم پسند نہ کریں توں کون دا تے!
میں تے اپنے کتنے وچہ گھوک ستیاں جیکر توں نہ آ کے ہلون دا تے!
لکھی رام حاضر جان دیلہ ہے لے کر لے نقد سودا دوتوں دون دا تے
م. مراں جان مار ال رقیب تائیں او بلا کیہر نا دلبر تیرے نال کجھ نہیں!
مینوں خار تے کریں پیار اونہوں ایہو جانیاں تیرا خیال کجھ نہیں!
انیویں دیہہ وصال اک عرض میری کدی سمجھیں تاں اصلی سوال کجھ نہیں!
لکھی رام توں سینے لگا جد تے مطلب ہور میرا اکبر لال کجھ نہیں!
ن. نویں توبیں اک ادا موٹھی اک نظر تیری قتل عام کر دے!
میں قربان جاواں تسیں نال میرے خبر ے کیوں نہیں کدی کلام کر دے
راہ اللہ توں وعدہ وصال نے کر جھگڑا اروز دا اج تمام کر دے
لکھی رام دی عرض قبول کر کے غنچے دُوہرہ سالے او گلفام کر دے!
و. واسطہ حسن دا من پیارے میرے نال توں کدیں اقرار کی سی!
کدی کدی دیہہ اربج دے جاندوں مشکل تیرے لئی مُکھ بھلا دلدار کی سی!

اینہیں محنت بدنام ذلیل ہوئے تے کرجی نے جاتی وچار کی سی!
پتے کر کساں نوں کوئی پرواہ ہیں ملکھی رام لوک کرنا نیے زار کی سی!!
ہ۔ ہارن گے قول اقرار وتوں جانی جنہاں توں نہ تیری لوڑ ہوسی!!
کھاویں لکھ توں تروڑ نے چوڑ پیا میرے دلوں نہ کدی انجھوڑ ہوسی!
ء۔ چھڈ دے وہم وگمان اتنے آخر تیوں وی جانیا کھور ہوسی!
ملکھی رام جیہا عاشق ملے مشکل تیرے جہے حسین کروڑ ہوسی!!
ل۔ لبھیا سارے جہان اندر میتوں کوئی نہ یار صفا ملیا!!
خودی ہر اک دے دل سمائی ہوئی اسے جیہڑا ملیا سو ٹیوے دنا ملیا!
پورا مطلب دا کھوٹا جہان داسی اپنے آپ جیہڑا کوئی آ ملیا!
ملکھی رام منہ دیکھنے دی پریت ساری اج تیک نہ کوئی آشنا ملیا!!
الف آئے دن تواں ہی ستم کیتو اسیں اک وی عذر اُٹھا وندے نہیں
جہناں واسطے بھالیا جفر اتنا اوہ تے جل کے کدی وی آوندے نہیں
حضرت عشق انڈا الظلم ٹھیک نائیں اننے سُل ساتھوں جرے جاوندے نہیں
ملکھی رام بس حسن تیک مُکل کے وی تیرے جہے لوگ منہ ہی لاوندے نہیں
ی۔ یار نہ کوئی جہان اُتے اک عشق ایہا آپ کمائیا میں!
راتی ویکھیا جو کجھ سین سارا نقشہ خواب داعین دکھایا میں!
لفظ لفظ تے پیا حیران ہوواں کھلی اکھ جاں ہوش وچہ آیا میں!
ملکھی رام رونا ایسا عاشقاں دا خواب وچہ وی چین نہ پایا میں!

اردو ہندی ٹیچر:۔ اس کتاب کی مدد سے اردو پڑھا ہوا بہت جلد اور آسانی سے ہندی کی ماتر ا بھاشا سیکھ سکتا ہے۔ اور ہندی پڑھا ہوا اردو بھی پڑھ سکتا ہے۔ آج کل اس کی خاص ضرورت ہے کیونکہ ہندوستان کا فرض ہے کہ ہندی زبان حاصل کرے قیمت ۸؍ پریم سنگھ سید بو تا جان لائف بازار ماہیواں امرتسر

شاعر

الف آوے قیمت جے کروڑ سیکڑہ اٹھو پھیر رکھاں اپنا لال نالے ! !
ب لبس نہ کوئی سامان ہووے مٹے عرض میری ماہ جلال نالے ! !
ت تارا تلے بہی تارا آوے ہووے جوش الفت وال وال نالے !
ث ثانی فیر اساں دی کدن ہووے کرے یار وی وعدہ وصال نالے
ج جنت مثال اک چمن ہووے ہووے موسم بہار کمال نالے
ح حوض کمال انگنت نہراں گملے ہوون رکھے پالو پال نالے !
خ خوب پھواریاں موج ہووے کرے سیر پھر کے نونہالی نالے
د درے گلشن ہوون تیند سارے مالی نیک نہ ہووے کوئی نال نالے
ذ ذکر تے فشغل عجیب ہووے ہووے بغیر نہ وہم و خیال نالے !
ر روک ٹوک نہ کوئی ہووے ہووے یار میرا ہم خیال نالے !
ز زہرہ و روح پرور مہکیا چمن ہووے میوہ نال لدے ہوون ڈالی نالے !
س ساون دی بینیدی پھوار ہووے میوے نال لدے ہوون ڈال نالے
ش شور یاران سارے جمع ہو کے خوش الحان خوش رنگ خوش چال نالے !
ص صفت نہ ہووے ادا جس دی اوہ محل ہووے بے مثال نالے
ض ضایع نہ اک وی منٹ جاوے نہ ہووے کجھ تال سُر تال نالے !
ط طلب جو ہووے اوہ فوراً حاضر ہووے کل سامان بحال نالے ! !
ظ ظاہر نہیں کراں آرام کی ہووے طبع تُوں جوش اچھال نالے !
ع عیش عشرت ہووے دوہاں تائیں خاص کمرہ بہشت مثال نالے
غ غیر کلام نہ مول ہووے ہلکن جوش ارمان اوبال نالے !
ف فرق نہ رہوے کجھ مول باقی حشر نیک ہووے ایہو حال نالے

ق۔ قدم چمیاں کدی سیس چمیاں۔ کدی مکھ چمیاں لباں لال نالے!!

ک۔ کدی دامن پکڑ پیا کھچیاں۔ کدی ہتھ پھڑیں کھوواں رومال نالے!

گ۔ لاواں میں چھاتی دے نال اس نوں لواں مزہ کجھ پیئے ہتھاں نالے

م۔ موم ہووے پیا یار میرا اوہ وی لوے ارمان نکال نالے!!

ن۔ نیند نہ نام تیرا رہوے باقی جو کجھ بھری ہووے قیل ذنال نالے!

و۔ وعدے کجھ سو روی ہون نہ ہووے کوئی تھک جاوے کی مجال نالے

ہ۔ مس کے یار وی کرے گلاں ہیں بھی خوشی تھیں ہوواں نہال نالے

ل۔ لٹاں ہیں پیا وصل وی موج کیوں نہ عزت کیوں نہ ہووے اقبال نالے

الف۔ آوے سو لکھیں گھڑی کوئی چڑھے خوشی دا کدی جے سال نالے

ی۔ یار آوے جاگن بھاگ ملکھی لوڑ ہووے ایہ اکل سوال نالے!

سی حرفی نمبر ۱۰

ملکھی رام دیاں کالیاں ناں

الف۔ اکھاں سوہنیاں غضب دیاں ۔ زلفاں کالیاں ناگناں کالیاں نی!!

جدے عاشقاں دی ہستی میٹنے لئی خون کرن دے واسطے پالیاں نی!

متاں دھاڑوی پیے نہ آن کوئی دولت حسن دیاں رکھوالیاں نی!!

ملکھی رام اندروں بھریاں زہر دیاں باہروں رسلیاں کھولیاں بھالیاں نی!

ب۔ بس نہیں یار دے جیہا کوئی تکھاں صورتاں ویکھیاں بھالیاں نی!

آفتاب دا شاہ نہیں کل کہندا دل بھا میرے راتاں کالیاں نی!!

پانی وصل پا ہجھوں گیا شک یار روح سر یہ چمن دیاں ڈالیاں نی!

ملکھی خوشی نصیباں دے نال ہوسی عشق والیاں کھیڈاں نرالیاں نی!

ت تن میرا کھادا گیا اندروں جیوں لکڑ ال نوں گھن دا لیاں نے !!!
پیلا بدن ہو گیا کمال غم تھیں۔ اُڈ گئیاں تمام جو لالیاں نے !!!
پنجر ہڈیاں دا پیا نظر آوے مجنوں وانگ مصیبتاں جالیاں نے
ملکھی جگہ نہیں دم مارنے دی اساں بپتیاں ڈھیر ہی پالیاں نے !

ث۔ ثانی ہو گئی نہ ہی دسن کیے دُھماں پے گئیاں اوہدے حسن دیاں نی
سینہ سڑ گیا چمن دا صفت سن کے دُھماں پے گئیاں اوہدے حسن دیاں نی
چندر بنیاں لوجنا شروع کیتا ہووے عزتاں ایہہ یال پن دیاں نی !
ملکھی عمر جو منگن مراد پاوے انتظار اساں میرے من دیاں نی !

ج جان جہان دے چمن صدقے صفتاں عجب اس غنچہ دہن دیاں نی
جا وے باغ دی میرے سنے پھلاں خوشکن ڈالیاں سیجھے چمن دیاں نی
ہو گئیاں مشتاق نے دیکھ کے تے بلبلاں صفتاں گلبدن دیاں نی !!
ملکھی رام اس سرو نوں دیکھ کے تے صدقے حوراں بہشت عدن دیاں نی

ح حال تا تار دا اوہ ہووے زلفاں دے بلن جیہڑے شاہ ختن دیاں نی !
میرے یار نوں تکدے جے دیکھ لیندے اکھاں ہوجان ہرن دیاں نی
چشمے آب حیات تھیں وددھ مکھڑا گلاں شیریں ایہہ شیریں سخن دیاں نی
ملکھی رام کنعان دا کھوہ تکے سنے صفتاں جے چاہ ذقن دیاں نی

خ خوار کیتا عشق یار دے نے غماں ہڈیاں کیتیاں بھگھیاں نی !
ڈھاہ دتیاں آکے دشمناں نے میرے آس دیاں جھیڑیاں جھگیاں نی
کئی سال گذرے بازی کھیڈیاں نرد ان ایتھے تک ٹول نہ پگیاں نی !!
ملکھی یار نوں اسطرح یاد کر دا جیویں ذکر کریندیاں گھگھیاں نی !
دل جنہاں دا فقیر ہو یا ہووے جنگلاں دے وچہ جھگیاں نی !
مجنوں وانگ سر تے عاشقاں دے شولاں سنگیڑے بوٹیاں آگیاں نی

کسے نال ناہیں گفتگو کردے ہوئیاں ڈڈیاں اندروں ٹھگیاں نی!!
ملکھی عاشقاں دا کم صبر کرناں اینویں شور مچاندیاں ٹھگیاں نی!!
ذ۔ ذکر کرنا بلبل دل میرے چنتا فکر دیاں چوگاں چگیاں نی!!
جتھے بیٹھا سی پی پیار والا اوتھے غماں دیاں سولاں اُگیاں نی!
دنیا چھڈ کے تے وچہ جنگلاں دے ساتوں پانیاں پے گئیاں جھگیاں نی
ملکھی گھن فراق دے کھا لیا اے اندروں ہڈیاں کینیاں ٹھگیاں نی
ر۔ رات دن چین نہ مول آوے سدا عاشقاں رہندی جمال دی بھکھ
گھڑی یار نہ ٹھہر دا کول آ کے کیویں اترے پیار وصال دی بھکھ
اکھاں راہ تکیندیاں تھک گئیاں اٹھے پہر رہندی پیارے لال دی بھکھ
ملکھی رام مٹاوے گا کون آ کے لگی ہوئی اے درس کمال دی بھکھ
ز۔ زور تکھیں بس کمزور ہوئیاں لگی رہیوندی سدا دیدار دی بھکھ
قبر وچہ وی حسرت کمال رہسی جتھے تیک نہ جاوے گی یار دی بھکھ
اک وار جے ملے دلدار آ کے پھر گھٹ جاسی انتظار دی بھکھ
ملکھی رام دیدار بن ٹلے ناہیں تڑی تڑی مندی عاشق زار دی بھکھ
س۔ سول رہندا پیٹ وچہ میرے رہندی اکھیاں توں مہربان دی بھکھ
نین تڑ دے دو تیں چکور وانگوں لگی رہندی ماہ تاباں دی بھکھ
دل وانگ بلبل میرا سہکدا اے رہندی سدا سوہنے گلستان دی بھکھ!
ملکھی رام گلاں کدے رجدے نہیں لگے جنہاں نوں دید جاناں دی بھکھ
ش۔ شہنشاہ حسن دا بولدا نہیں طبع رہوندی میری اُداس اج کل!!
خوشی عیش آرام سب دور ہو گئے رہندا غماں دے شہر وچہ واس اج کل!
لیلاں موج تجھے مجنوں وانگ یارو سکدا جاوندا سہیر دا ماس اج کل
ملکھی رام لبھے کیہڑی جگہ اتوں رہندی یار دے ملن دی آس اج کل!

ص صاف زبان تھیں پیچ لینے۔ نال معشوق ناں لبھے عاشق زار اج کل!
دو دو بیں ڈھراں پئے صبر کمال ویکھے رہے کچے لکھے پیار اج کل!!
لیلیٰ مجنوں تے سوہنی مہینوال جیسے دسدے نہیں سانوں جانثار اج کل
بلکھی ہیر جیہے لبھدے معشوق ناہیں کتھے رانجھے جیسے صادق یار اج کل!
ض ضائع اوہدی عمر گذر جاوے جیہڑا جگ تے پھرے بیکار اج کل
جیہڑا کول جس دے اوہو آدمی اے نہیں تاں سمجھ لئو ملیچھ خوار اج کل
پیسہ ہووے تاں زندگی خوب گذرے نہیں تاں موت ہے بڑی خوار اج کل
بلکھی ایس توں وڈا کوئی یار ناہیں کٹھی کرو دولت بے شمار اج کل!
ط طرت کیہڑی یار دی کل جاناں دشمن سکھ دا ساہ نہیں لین دیندے
ایہناں ظالماں دا ستیاناس ہووے پلک یار دے کول نہیں بہن دیندے
اگے ساک ڈر کاں دے دین جیہڑ کاں پاگل سمجھ کے دھکے طرزنن دیندے
بلکھی رام رقیب شتان ایسا سنیوں شہر لاہور نہیں رہن دیندے
ظ ظلم کردے سوہنے عاشقاں تے مجبور کے نال رقیباں دے خوار دیندے
کدی ناہیں لیندا ئی اہو وے پیارا گورڑا اک پلک دا ایہہ معشوق سہار دیندے
خواہ سمجھ کدی ناہیں لب جان ہووے بے دفا نہیں کدی دیدار دیندے
بلکھی قدر دالے دی نہیں قدر کردے دلبر توڑ سب قول اقرار دیندے
ع۔ عشق تے ہجر نے گری کیتی دُکھی لولیاں تھیں سینہ ساڑ دیندے
ڈیرا خوشی دے شہر تھیں چٹ کے تے جنگل غماں والے اندر واڑ دیندے
اجڑ گیا اک میں نے ہو گیا کی سوہنے باوشاہاں دے گھر اجاڑ دیندے
بلکھی رام ایسے دھوکے باز دلبر دکھ دا چا لٹر کے اُتوں پہاڑ دیندے
غ غور تھیں حال معلوم کیتا جس دا حال عشق نے سالڑیاں پٹیاں نی!
ساری عمر گزار دا رو دنا دکھی رہناں آخر ایس تھیں ہوندیاں کٹھیاں نی!

انتظار بیدار قرار ناہیں ہور کئی مصیبتاں کٹیاں نی ــــ!
کوڈی کوڈی انوں ہو گیا تنگ ملکھی ظالم ہجر منگائیاں ہٹیاں نی!
ف فائدہ ڈِٹھا ناہیں عشق اندر خبرے عاشقاں نوں کیہہ کھٹیاں نی!
ٹ ٹبے امیر فقیر ہودے جس ڈِٹھا آن جدا ایس نمے پٹیاں نی!
ایس عشق دے نال پیار پا کے رڑیاں رڑیاں مصیبتاں کٹیاں نی!
ملکھی رام اوہ سبز نہ کدی ہوسن جس ڈٹھاں ہجر نوراں جھبڑیاں چیپیاں نی
ق قدر نہ یار دے بول مٹھے گلاں مجیراں دیاں لگن کھٹیاں نی!
مرض عشق دی جا بہ ناں کہنا غم تھیں اکھاں بھی ہو میاں کھڈیاں نی
گھر مال تے جان برباد میری وچوں پیار ایہہ کھٹیاں کھٹیاں نی!!
ملکھی ناگ پوری ہیں سنتر ے سمجھے لایا ہتھ قسمت بنیاں کھٹیاں نی!
ک۔ کسطرح سکھ نصیب ہووے دکھ ہجر والے مگروں لہوندے نہیں
دسو کہ اں کی یار دی دید باہجوں دو نیں نین روندے رہ گئے رہندے نہیں!
نوکر سہکدا طلب دیدار باہجھوں شہنشاہ میرے کول بہوندے نہیں
ملکھی رب سمجھے ایہناں دشمناں نوں اساں کیسے نوں کجھ وی کہوندے نہیں
ل۔ لٹ لیندے شہر عام سوہنے لوکی ایہناں نوں پکڑ دے مار دے نہیں
بے قصور غم دے جیل قید کر دے ذرا نفع نقصان وچار دے نہیں!!
عجب طرح دا عشق دا محکمہ ایہہ عاشق ذرا شکایت گذار دے نہیں
ملکھی رام دکیل وی کمال شیکمہ اگے ہوندا کوئی سرکار دے نہیں
م۔ منوں بھلاوندے عاشقاں نوں سرہنے خط پردیس تھیں گھلدے نہیں
دلوں دوش کس واسطے سجناں نوں پڑھے ہوئے خبرے اوس دل دے نہیں
دِل جنہاں دا پیار۔ کمال ہووے خط بھیجنوں کدی وی ٹل دے نہیں
ملکھی رام جے چٹھی نہ یار بھیجی پھر سادہ رہنا وچہ کھل دے نہیں

ن نظر نہیں آوندا اکھیاں نوں گیا سوہنیاں دا سردار کتھے!
میرا دِل نہیں ٹھہر دا کرو حیلہ ہائے جان دا آسرا یار کتھے!
تیرا کیتھے خانہ خراب ہووے رُلاں میں دسّے ستمگار کتھے!
ملکھی رام ہو میا کوئی دسّے اس وقت ہے میرا دلدار کتھے!
وگدی وگدی جا جلدی آکے دسّ وتے مہربان کتھے!
میرے مجبور دِل نوں کجھ تے صبر آوے ادہ سبز میرا گلستان کتھے
دو نویں ترس کے نین چکور دانگوں میری ہستی دا ماہِ تاباں کتھے!
ملکھی دیکھیاں باہجھ نہ چین آسی اعلےٰ شان والا اوہ جاناں کتھے
ہر دم محبوب دا وصل ہووے کھلا اساں دے ایسے نصیب کتھے!
گجھا روگ فراق دا گرا لگا دکھن ایڈا دا رغ طبیب کتھے!
شہنشاہ نہیں حسن دی خیر پاندا در چھڈ کے جائے غریب کتھے!
ملکھی غم حد کے لکھے وچ قسمت خوشی آؤنی پھیر قریب کتھے!

ڈرایا نصیحت

لا لگی جاندی دُنیا دِ نلے راہیں رونق بڑی رستہ ہیں عام وگدا!
تینوں ڈر کا ہدا ساتھی بہت بلسن ایہہ جو راہ رہندا صبح و شام وگدا!
ہووے دنگا بکھیڑا نہ مُول کوئی اس قدر ہے نام آرام وگدا!
ملکھی ملک عدم نوں روح جاندے کیتا صاحب پورا انتظام وگدا!
الف اوہ دی جہان توں کوچ کر گئے جھیڑے لوکاں دا مال سمیٹ دے سن
تارُوں بادشاہ جیسے کنجوس مر گئے سلا حرص دی سیج تے لیٹدے سن
حکم رب کتھیں خاک در خاک ہو گئے جھیڑے نام بزرگاں دا میٹ دے سن
ملکھی رام جو ظلم کما گئے نی اصلی واقف نہ موت لپیٹ دے سن!

ی - یاد رکھنا بھل جاوناں نہ سچے رب نے جو جو احسان کیتے !
بے حساب نعمتاں کھاونے لئی پیدا اسیر خاطر گلستان کیتے !
جہدا حد حساب نہ کوئی باقی فائدے اساں لئی وچہ جہان کیتے !
ملکھی رب دی طاقت کی سمجھ جاوے باہر عقل تھیں کم رحمان کیتے !

بلا استاد انگریزی سکھانے والی سب سے آسان کتاب

انگلش ٹیچر معہ لیٹر رائیٹر و گرامر اردو

اس لاجواب کتاب میں گرامر - ٹرانسلیشن لیٹر رائیٹر اور گرامر وغیرہ شامل ہیں۔ لفظوں کے معنی اردو میں ہونے کے علاوہ ہر ایک بات ایسے آسان طریقہ سے لکھی ہے۔ کہ جس کے سمجھنے میں ذرا بھی دقت نہیں ہوتی۔ یہ کتاب خصوصاً ان طالب علموں کے لئے بنائی گئی ہے۔ جو انگریزی زبان کا ایک لفظ بھی نہیں جانتے اس کے پڑھنے سے معمولی پڑھا لکھا آدمی تھوڑے عرصہ میں انگریزی بول چال اور لکھنا پڑھنا سیکھ لیتا ہے۔ سب سے بڑھ کر اس انگلش ٹیچر کی یہ خوبی ہے کہ انگریزی لفظ کا عام نہ تجمہ اردو الفاظ میں عام فہم طریقہ پر لکھا ہے۔ انگریزی بول چال کے طریقے اور فقرے جو روزمرہ ہر قسم کے کاروباری خانگی۔ سماجی اور عدالتی غرضیکہ ہر موقعہ کے متعلق بول چال کے فقرے اور روزمرہ کے محاورے اور الفاظ معہ اردو ترجمہ جو آپکو کتابوں میں نہیں ملیں گے وہ آپ اس انگلش ٹیچر میں پائیں گے۔ لیٹر رائیٹر یعنی خط وکتابت کے قواعد کے ساتھ مثال کے طور پر عرضیاں اور درخواستیں شادی کے رقعات مبارکباد اور ہمدردی کے خط وغیرہ کتاب میں درج ہیں۔ قیمت اردو سے انگریزی ایک روپیہ آٹھ آنہ ہندی سے انگریزی ایک روپیہ آٹھ آنہ گورمکھی سے انگریزی ایک روپیہ آٹھ آنہ - محصولڈاک علاوہ

ملنے کا پتہ :- بھائی تم سنگھ سچیدیو اینڈ سنز پبلشرز بازار ماہیاں امرتسر

خون دا پیالہ یعنی جواہرات کا ڈھیر

سی حرفی نمبر ۱۱

ملکھی دے پھلاں دے ہار

الف اکناں دا عطر بناوندے نی اک بیٹھدے نے تے وچ دوا دے کھل
اک شربتاں دے وچ پین پیالے گلکند کھاندے نی کارن منشفا دے کھل
کمرے خوشی تھیں بیل نے توڑ لیندے کیتڑ جھٹیندے اک بادِ صبا دے کھل
ملکھی رام اک خاک در تھاک ہو لیے یار دے بوٹے جو ہین قضا دے کھل
ب۔ بستر نے تازنے آن بچھے خوشی لبھب جیہڑے خوشبودار نی کھل
کتنے چمبا رو بیل نکے موتیا جی سوہنے یار دے گلے دے ہار دے کھل!
مہربان تھی تحفہ گلزار نے لئی کتنے پھر کھڑے عاشق زار نی کھل
ملکھی صفت نہ ایہناں دی لکھی جاوے پیدا کیتے جو پروردگار نی کھل
ت۔ توڑ کھلیریے نے ڈھیر لایا جیب نے وچ رکھے نال پیار دے کھل
لیلو سجناں لئی اے موتیے دے بھیرے وکیندا وچ بازار دے کھل
ہار پھلاں دے گجرے ہاں سوہنے عاشق جان صدقے نالے وار دے کھل
جیندا روز دی آبرو ایہناں دی اے ملکھی کھڑے جو حسن بہار دے کھل!
ث۔ ثابتی ہوش نہ رہی باقی تیرے عشق کیتا مینوں یار پاگل!
اٹھے پھر دیوانیاں وانگ پھرناں مینوں سجن آکھ سنسار پاگل!
جادو پا کے سوہنیاں اکھیاں دا ڈاہڈا جا کیتو ستم گار پاگل!
ایس ملکھی نوں شربت دیدار دے کے کھاں اچھا ہو وے جلدی عاشق بیمار پاگل

چھ۔ جناں نوں آن کے عشق لگے پاگل او ہناں نوں کہوے جہان پاگل!
ہندا عاشقاں جیہا دانا کوئی نہیں کچھ وی عقل دے کہن نادان پاگل!
خشکی گرمی تھیں وگڑ دماغ جاندے عشق وچ نہیں ہندا انسان پاگل!
تند رعاشقاں دی یاد ن سمجھ والے لکھی دین جھڑکاں موڑ کہ جان پاگل!
ح۔ حال بھیڑا باہر ول دسدا ائے ہندے نہیں اصلی عاشق زار پاگل!
بے وقوف لوکیں ویکھو وچ دنیا خواہشمنداں نوں کہن پکار پاگل!!
ہنگ ساک تے صحبتی یار کہندے کیتا ایس نوں عشق دی مار پاگل!
لکھی رام عاشق وڈے عالماں تھیں موڑ کہو لوک پئے کرن شمار پاگل
خ۔ خوف خدا نہ سوہنیاں نوں خواہشمند لوڑندے نہیں دیدار دیندے
کرنا رحم نہ ایہناں نے سکھیا ائے سگوں وچ جدائی دے مار دیندے
پاکے غیراں دے نال پیار ظالم بیٹھے عاشقاں نوں الٹی خار دیندے
لکھی رام ویکھ طوطے چشم سوہنے دیوں نیکیاں فوراً وسار دیندے
د۔ دل بھج گیا کہ اب فانگوں ظالم ساقی نہیں جام والال دیندے
ڈری قدر کردے ایہناں عاشقاں دی گل گل بدلے سو سو گال دیندے
مطلب اپنے دے پورے ہین یار وکرہیئے وصل دی عرض تے ٹال دیندے
لکھی گھٹ لیندے دل عاشقاں دے جادو اکھیاں دے ایسے ڈال دیندے
ذ۔ ذرا وی ترس نہ کھان جانی لگے واسطے جان تھیں مار دیندے
روندا ترٹھ قدا ویکھ کے عاشقاں نوں سگوں نال غیراں پھر کے خار دیندے
کہنے دوتیاں دے طوطے چشم سوہنے خواہشمنداں نوں منوں وسار دیندے
لکھی سحر غم تھیں کردے یار ناہیں ڈوب عاشقاں نوں وچ کار دیندے
ر۔ رحم نہ ذرا ری کرے جانی میریاں اکھیاں تھیں ہو کے دور لنگھدا!
خبر سے ہو گیا ساتھوں تصور کی اے پھیر نا مکھڑے دا میرا حضور لنگھدا!
بے پرواہ نہیں ذرا خیال کردا ایسے غصے دے وچ مغرور لنگھدا

ملکھی غزال نوں تعلق دے وچہ لے گئے میری طبع وچہ پاندا فتور لنگھدا
ز زور نقش قدم اٹھاوندا اے راہ وچہ حسن دا وچہ گمان لنگھدا
عاشق تے سدا ذرا تاں گل ہووے سوہنیاں ذرا نہ کرے دوہیاں لنگھدا
لکھاں مار وآ واڑں تاں بولدا نہیں مستی جوبن دے وچہ جا تاں لنگھدا
ملکھی رام دونا سینہ ساڑدا اے غیراں نال جدوں مہربان لنگھدا
س سدا گمان دے وچہ رہندا اک نظر دی کدی نہ مار لنگھدا
کنب جاوندا سارا سریر میرا اکھیں جدوں دیکھاں ستمگار لنگھدا
ظالم ظلم دی ہتھ تلوار پھڑ کے گھوڑے حسن دے ہو کے سوار لنگھدا
ملکھی نگاہ دی تیغ چلائی جاندا قتل عام کردا ستمگار لنگھدا
ش شور میرا سنے کوئی ناہیں دسیں یار کے اتھے بیمار پھس گئے!
دانے خال دے لے مرغ دل ہوری دام زلف دے عین وچکار پھس گئے
جان بجھ کے نے ایسی بھل ہو گئی سمجھ والے سان بڑے ہوشیار پھس گئے!
ملکھی رام جے پھسیا تاں کی ہویا نامور وڈے علم وار پھس گئے!
ص صبر نہ کرے تے ہور کی لوے دل تاں پھسیا پر اسیں وی نال پھس گئے
جاندی پیش نہ کوئی دی نہ مول ایتھے ہو کے حالی تھیں ڈاہڈے بیحال پھس گئے
حشر تک نہ قید خلاص ہوسی بری طرح وچہ زلف دے جال پھس گئے!
ملکھی رام ہن نکلنا بہت مشکل کٹھن عشق دے وچہ کمال پھس گئے
ض ضبط دل بنا قصور ہویا غم دے جیل اندر عاشق زار پھس گئے!
لا کے اکھیاں دکھ سہیڑ لیتا بے خبران بھول غمخوار پھس گئے!
اوس ظالم دے ظلم دی خبر نہیں سی من کے شوخ دی تیغ پیا قصاب پھس گئے
ملکھی رام ہن پھسی تے پھسکنا کی ہوئیاں بھل کے اکھیاں چار پھس گئے
ط طبع دا سخت بیلدار ایسا جھمر ڈک دیوے سر تے نال کنب دے
ایسا رعب جناب دا قسم رب دی۔ عاشق دیکھ کے سارے کمال کنب جے

خطا ہو نہ جاوے سرکار کدھرے ڈر دے پاندے ہیں وصل سوال کنب دے
لکھی رام پیغام پہنچایا کے کیہڑا نام سُن دیاں سار دلال کنب دے

ظاہر کیہڑا صفت یار دی کی جلوہ دیکھ کے لکھاں حسین کنب دے
شہرت ہوئی اُسدی جتھوں تیک دُنیا وچہ خواب دے وچ ماہ جبین کنب دے

کتنیں ملک اسمان تے دیکھ جلوہ سوہنے سینکڑے تے زمین کنب دے
لکھی شاعر کامل سخن دان جیہڑے میری ویکھ کے طبع رنگین کنب دے

ع۔ عقل چکر کھائے دیکھ مینوں میرے سامنے کُل رقیب کنب دے
آدے یار تاں میرے تے سوار ہو کے گرد ڈھانگ پچھے بدنصیب کنب دے

کی ہے یار جے شوخ نہ من دا اے میرے نام تے دیوی غریب کنب دے
لکھی رام نہ ایہناں دی پیش جاندی میرا اتنا رقیب رعب عجیب کنب دے

غم عجزاں دی کوئی نہ پیش جاندی اوتھے میری ناہیں تدبیر چلدی!
اک پلک اندر لکھاں قتل ہو جان یار ورنگ تیغ وچہ شمشیر چلدی

سب شستیں جیہاں یار بھگتا وندا اے اک لفظ نہ میری تقریر چلدی
لکھی دیکھو کس نوں مختصر کر کے کمنید اے اوتھے ہیں تقریر تحریر چلدی!

نت فلک تے حور حیران ہو دے ایسی ناز اداوی چال چلدی
جیہڑی زمین دی جسکر تے وچہ سکے ایسی چال او بدرکانی چلدی

پھل گئی رفتار معشوقاں نوں قدم قدم اتے ناز نال چلدی
لکھی رام نہ کسے دی غرض سندی جد کدی اوہ اپنے خیال چلدی

برق قدمیری کیوں نہ ہاذی دے اوہدے حکم اندر میری جان چلدی
تھی زخم کردی سینے عاشقاں تے اوہدی دا الگ تلوار زبان چلدی

ہر اک بشر کیوں نہ اوہدی قدر پاوے اجکل اوسدی وچہ جہان چلدی!
لکھی حاضری وچہ ہنیں خاک اوہدی دردی ہوا بھی نال دھیان چلدی

ک۔ کوئی نہیں خیر خواہ اپنا بنی مشکل میرا مدد گار کوئی ناں!
کٹے کیہڑا میری بیہڑا آن کے نے میرے تول دتا میرا یار کوئی ناں!
کہنوں کھول کے دل دا حال دساں سندا پاس میں میرا غم خوار کوئی ناں
بلکھی رام آ کے بنی ہور مشکل وقت سر تے حامی کار کوئی ناں!
ل لگے نادر شاہی باں سوچ ہنے اصلی ایہناں دا ہیا اعتبار کوئی ناں
بھاویں لکھ پیار جتاں آکے بنے وقت اتے ہینے یار کوئی ناں!
میری ایس نصیحت نوں یاد رکھنا ہووے ایہناں سنتے کچھے خوار کوئی ناں
بلکھی رام وانگوں ہنگے موت لے تنگ رہوے ظالماں دا انتظار کوئی ناں
م مرض ڈاہڈی یارو عشق دی لے نگاہ یار دا کووے فنکار کوئی ناں
حشر تیک اوہ واہم المرلیق رہندا جان بجھ کے ہووے خوار کوئی ناں
سراسر نقصان نہ نفع کوئی گوائے وقد ابھیر کرے ہو یار کوئی ناں
بلکھی رام تائیں ہے کہہ سمجھو۔ بن وا ایس نکالہ کچے یار کوئی ناں
ن تنظر ہن کہ وغریب آئے چار دن ہے حسن مہمان باقی!!
تارے چند سورج گلشن جانور وی ایتھے رہنا نہ کوئی سامان باقی
تیرے جیہے دا مجھلا تکا کتھے نہیں رہو تاں زمین آسمان باقی
بلکھی رام اک رب دے نام باجھوں ہور رہناں نہیں نام ونشان باقی
و وسّ نہیں چلنا کوئی دلبر چار دن دی موج بہار باقی!
خزاں فانی جوانی تے وار کرسی رہنی کوئی دن حسن بہار باقی
تیرے ظلم متعوں ڈاہڈے دکھی ہو گئے ہوتا موت وار ہیا شکار باقی!
بلکھی رام اک دن سب تے خاک ہوناں نہیں ایہہ رہنا کیر شکار باقی!
ہ۔ حیران ہاں مال گوا کے تے رہ گئی دکھی غریب دی جان باقی!
ایسا کر گیا یار کنگال میتوں کجھ وی چھڈیا نہ مہربان باقی!!

اودھی رات نوں لٹ کے چور لے گئے جو کجھ ہے گا سی میرا سامان باقی
رکھی ممان نے جان ظہیر کیتی آونا رہ گیا کول بھگوان ــــ باقی!
لی لگی ہنیری چینتا اینہہ دل نوں آ تے جگ تے نیکیاں کھٹیاں نہ
گئیاں دُھس سر پر دے وچہ میرے جنہاں پاپ دیاں گٹھیاں پٹیاں نہ
سنگت نیک دی کدی جے بیٹھ جاندے پھیر ہنیریاں چوڑ تریٹیاں نہ!
رکھی نام خوشیاں خواب خیال ہویاں گھڑیاں غم دیاں جاندیاں کٹیاں نہ
الف۔ آکے جگ تے کھٹیا کی سگوں مُفت دے وچہ بدنام ہوئے
رتی فیض نہ کسے دے نال کیتا گھر پاپیاں ہمیشہ حرام ہوئے
طوق لعنتاں گلے شیطان وانگوں اسیں وچ دنیا لنسر عام ہوئے
رکھی رب دا نام بھُلا کے تے پایا سُکھ ناہیں بے آرام ہوئے
بی۔ یاد نہ رب توں کدی کیتا عمر بدی کماوندیاں لنگھ رہی اے
پچھلی عمر کے گھٹ نہ مُول بیٹھا کول نیکیاں دی وگ گنگ رہی اے!
سیو دسنتاں دی کدے دیاں بشر آ دے طبع مور کھاوے وانگ تنگ رہی اے
رکھی زہر ہوئی اخیر کر دی موت شکل ناگن بن کے ڈنگ رہی اے

سی حرفی نمبر ۱۲

رکھی دیاں ننگیاں تلواراں

الف۔ اک پل وچہ قتل عام کردے ایہہ وا ایہناں دے ہین تلواراں ننگیاں
ظلم کرن دے واسطے ظلم دیاں پھڑیاں ہتھ تیغاں ستم گاراں ننگیاں
بین فوجی سپاہی تے سوہنیاں دے بجلی وانگ چمکن تیز دھاراں ننگیاں
خالی جان نہ ایہناں دے وار رکھی تو یہ ہین چھریاں خونخواراں ننگیاں
ب۔ بڑی شامت میری آئی یارو بدلے پیار دے دیو ندا یار خنجر ننگیاں

بھر بھر مجھ تھیں سینوں اُٹھدا دلبر سے غصے نال وے کے سینے تے گئے خنجر کٹاں
ظالم دشمناں دے کہو بول قسمے رب دی سکھیاں دتیاں میرے دلدار خنجر کٹاں
ملکھی رام نصیباں دے وچہ میرے تیرے لکھیاں پیہ وردگار خنجر کٹاں!
ت۔ تیں انصاف نہیں ذرا کیہ دے دیوے وصل بدلے مہربان خنجر کٹاں
میری اگے کو بول آدھی جان رہ گئی۔ تیریاں کھا کے روز مہربان خنجر کٹاں!
دن بدن جاندی سک دا جاوناں میں پیاں موت دا کیہ ان سامان خنجر کٹاں
ملکھی سنگی نہ کدی نصیب ہووے کیتا روح میرا پریشان خنجر کٹاں
ث۔ ثابتی ہو خوش نہ قائم ہُن تاں روندے بیٹھ دیاں عمر گذار دتی اے
جیکر جیونے دی کدی آس ہووے تاں پھیر ہو رہی دکھ سہار دتی اے
داؤ لگے تاں اسیں لاچار ایسے آپے اپنے آپ نوں مار دتی اے
ملکھی حد دی خاطر ایڈے دکھ جھلے اوس یار دا کیہ دیدار دتی اے
ج۔ جان ڈاہڈی غماں دکھی بیتی دل جیا ہو نہ جان گذار دتی اے
اوہدی ابرو تلوار دے ہیٹھ اپنی گردن شوق دے نال کٹا دتی اے
کمی اپنے ولوں نہ رہ جاوے رسم عشق والی کیہ ادا دتی اے
ملکھی سیس تحفہ نظر یار کر کے پھیر راتہ محبوب دا پا دتی اے
ح۔ حکم ہووے ایسے آن اندر ایہناں دوتیاں دی جنگی سار دتی اے
لئی اے خوب بدلے ایہناں ظالماں تھیں سارے دلاں دے ودھ بخار دتی اے
اک رہوے نہ تیرے بیکھ جان حالا دے رحم کے پھیر دیدار دتی اے
ملکھی رام اجازت نہیں تسیں دیندے نہیں تاں ایہناں دتیاں نوں مار دتی اے
خ۔ خبر نہیں کنیں سکھا لیا اے میرے نال کل دا جانی لڑیا ہویا!
باجھوں یار دے تڑفدی جان میری، دل کمزور ہے دکھاں نے پھڑیا ہویا
یانی وصل باجھوں کیویں سرد ہوسی جگر آتش فراق تھیں سڑیا ہویا!

پلک نیند نہیں آوندی پیا روواں لکھی اکھیں جدائی دا ڈر ہو گیا!
ڈیکھ کے نبض نوں وید کہندا ایہدے اندر تے گرمی تھیں سڑیا ہو گیا
مشکل نال ایہہ کٹے گا رات ساری باقی سانس کوئی لباں تے اڑیا ہو گیا
کرنا اثر کی بھلا دوا ایتھے ملک موت دے خوف تھیں ڈریا ہو گیا
لکھی روح نوں پیا گھبراوندا اے چور موت دا اندر وڑیا ہو گیا
ذکر میرا کوئی سنندا کوئی ناہیں ہے سنجار فراق دا چڑھیا ہو گیا
نگے غم دے نگینے کمال یارو سینہ دکھاں دے کندن تھیں جڑیا ہو گیا
منتر بوٹیاں نال نہ اثر ہووے زہری عشق والا ناگ لڑیا ہو گیا!
لکھی رام غیراں دیاں بولیاں توں ڈاڈھا دل غریب دا سڑیا ہو گیا
رات دن کدی نہ نکل دا اے رہندا فکر تیرا سدا من دے وچ ہے
کی مجال کہ ذرا وی بھل جاواں ہر دم رہندا نام دہن دے وچ ہے
پانی وصل باجھوں کدی بجھنی نہیں اگ ہجر دی لگی بدن دے وچ ہے
لکھی رام نوں ذرا وی ہوش ناہیں ایہ ناظر بیتی ہے حسن دے وچ ہے
نہ زور نہ چلدا نال اوہدے اوہ رقیب کامل اپنے فن دے وچ ہے
اچھا ای ہو گیا کہ سے ویریے شک اوہدی گل اک میرے من دے وچ ہے
سینوں رزر دیوے آکے نواں ساڑا اگ لگی رہندی سدا تن دے وچ ہے
لکھی رام جس دن ساڈی وار آئی اوتھے رہنا نہیں اپنے وطن دے وچ ہے
سوچنا ہور کی عاجزاں نے سدا تیرا خیال ہے من دے وچ ہے!
تیرا حسن نگینہ ہور حساب رکھے ایہہ خوبیاں کتھے نے چمن دے وچ ہے!
صدقے لیاں نوں یمن تے لال ہوون دند گوہر مشہور نے عدن دے وچ ہے
لکھی حکم تھیں تارے اتار دیوے ایہہ تاثیر ہے تیرے سخن دے وچ ہے
شکر یارو اج تے یار آ کے میرے نال پیا آپے ناز کر دا!

گل گل تے بیا جتا وندا اے گفتگو ہے خوب ہمراز کردا!
جیہڑے ماری خوشی دیو جیہ آکے آپے خوشی نفسیں ہتھ دراز کردا
ملکھی رام تائیں اج خوشی ہوئی الفت آپ آکے سرفراز کردا

ن صدقے جاواں اوس وقت اتوں جیدوں یار ہے جلوہ دراز کردا
مستی وچہ آکے کنگھی پھیردا اے نالے ناگاں نوں گویا ہے ناز کردا!
مینوں عزیز اے اپنا وکھا کے تے میری جان تے ظلم ہمراز کردا!
ملکھی رام اوس ویلے کمال تیہ تے جاں غیراں نوں جیدوں آواز کردا
ض ضبط نہ ہوندی خوشی دل دی جیدوں یار ہے مینوں آواز کردا!
میرا عرش بریں تے خیال ہوو سے گل ہس کے جیدوں ہمراز کردا
وچہ خوشی دے آوندا اے جانی طرح طرح دے آن کے ناز کردا
ملکھی رام نوں پچھدا ہس کے تے تواں شعر کیہڑا تیرا ساز کردا!

ط طرف محبوب دی ستکن ہنیں اوہ کدے ذرا اختیار طاقت
جلوے حسن دی تاب نہ جھل سکن بھلا کتھوں نابکار طاقت
میرے ورانگ رکھے سیس تلی اُتے کیہڑا رکھدا ناز بردار طاقت!
ملکھی رام دے بناں نہ ہور کوئی ایسی رکھدا وچہ سنسار طاقت!
ظ ظلم کرنا نہ اسہل سمجھے رکھے دکھری اوہ ہیرا لال طاقت!
نیڑے عقل کے مجبر نہ کدی آون اوہناں تائیں جے دیوے دکھال طاقت
کدی ترس کرنا اوہ کے سکھیا ہنیں رکھے ظلم دی یار کمال طاقت!
دُکھ درد مصیبتاں جھلنے دی ملکھی رام نہ رکھے بے مثال طاقت!
ع۔ عاشقاں صادقاں وچہ دیکھی صبر صدق دی ہوندی کمال طاقت
عہد عاشقاں نوں سچے رب دی اے ویلے کیسے دی نہ ایہناں نال طاقت!
سورج اتوں آسمان اتار لیندے رکھن وچہ دنیا تے مثال طاقت

مردے تھلو کہہ اں مار کے کرن زندہ ملکھی ایسی بخشی حق جلال طاقت
غ۔ غیراں دے بلن دی مہربان ناں بن جاوندی تینوں کماں طاقت!
اِک گل جے سُنے تاں گل کی اے میرے واسطے ہیں تینوں لال فرصت
ہیں نے وعدہ کہ ملیں گا کدوں جانی جیکر واقعی ہیں تینوں حال فرصت
ملکھی رام تاں موہیا ناں یا ہجے تیرے جیکر تینوں نہ ہوئی کئی سال فرصت
ف فکر وچہ روندیاں رہندیاں نی اِک پلک نہ اکھیاں پان فرصت
آون واسطے میرے غریب خانے خبرے کدوں پاسی مہربان فرصت
دشمن جھٹ پل کے وقت ٹال دیندے پاوے کدی جے میرا جانان فرصت
ملکھی موت نوں وی میرے مارنے دی جلدی ذرا ہیں وچوں جہان فرصت
ق قول پورا کرے یار میرا کیکن دوتی پلک ہیں دیوندے پان فرصت
دشمن ہر ویلے مجلس لائی رکھدے دسو کویں پاوے مہربان فرصت
انہوں فرصت ہوندی اوہنوں جاپدی نہیں ظالم مرن تا جا سی جانان فرصت
ملکھی رام دی جان ستاونے نوں ہی پلی دُکھاں توں آن جہان فرصت!
ک کہداں نہ گلہ رقیب آگے جانی جان میں تیرے قربان صدقے!
اوس ظالم نوں ذرا نہ کھیت دیویں مجھار جھل ساڈا دشمن جان صدقے
رکتے لاو زرا کتے بجھاوندا اے دُنیا وچہ سوہنا لے ایمان صدقے
ملکھی رام دی کہہ حق دی گل ہوے اودھے اگے نہ کریں بیان صدقے
ل۔ لوہا چیڑی میتوں دس دلبر موہوں منگ اتے نالے پیار صدقے
باقیسکل مو کار قتل تحفہ جانی لے لے جو تینوں درکار صدقے
طرح طرح دی پیارے پوشاک لے لے جیب خرچ لئی پوند ہزار صدقے
ملکھی رام دا اکو سوال جانی غیراں نال نہ کریں گفتار صدقے!
م میرے محبوب دے مکھڑے توں آفتاب مہتاب دی جان صدقے

کوہ سنجاں گردن توں بیاں نثار ہوون دنداں لباں گوہر مرجان صدقے!
اوہدے حسن کمال نوں ویکھ کے تے لکھاں ہوون کھین جاناں صدقے!
ملکھی غنچہ دہن جد سیر جاوے فوراً ہووے سارا گلستان صدقے

وڈا اپدیش

ن ترک گرہست کمال سمجھو۔ جے نہ دولت انسان دے پاس ہووے
یارو پھٹے مونہہ اوس دی زندگی دا جنہوں بندے بیگانے دی آس ہووے
وہیلا پھرے نکاریاں وانگ جیہڑا کم اوہدا کدی نہ راس ہووے!
ملکھی رام بیسے باجھوں ویکھیا میں مُردہ رکھے جہان تے ناس ہووے
دو واسطے دُنیا دے نال کاہدا تا ہنگ جنہاں نوں صاحب دیدار دی اے
روندے پھرن اوداس حیران ہو کے ہوندی بڑی مشکل دید یار دی اے
دھول سر صدقے کر دینے آئے عاشق سخت ریت کمال پیار دی اے!
ملکھی رام جگ نے سچے عاشقاں نوں دُنیا کہے پاگل اٹاں ماردی اے
ہس کے کے مٹھا بولیا کہہ دل دُکھاوناں کسے دا نہیں اچھا!!
اینویں خواہ مخواہ لولیاں مار کے تے تن جلاونا کسے دا نہیں اچھا!!
سوچیا کدے بزرگاں دی ہٹل کہہ گئے روح ستاوناں کسے نہ نہیں اچھا
ملکھی رام کوئی مطلب دی گل کہہ بیٹے سر کھپاوناں کسے دا نہیں اچھا
لالیاں نہیں ہاڑیاں مگول باہروں رب رب پئی کرے زبان اندروں
سچے یار پیارے دے نام اُتوں عاشق جان قربان اندروں
بجھی جنہاں نے رمز معشوق والی جاہن سست باہروں شتا وان اندروں
جیوندی کہن تمنہ نصیں ہووے سچ ملکھی لوکیں دیکھ کے ہوون حیران اندروں
الف آسرا جنہاں نوں رب دا اے رہندے کدی جہان تے تنگ ناہیں

راضی رہن سدا جہان اُتے دُکھدا او نہاں دا کدی وی انگ ناہیں!
صبر صدق دی والے بازی جت لیندے ہو پھڑے رنگ توں کدی بدرنگ ناہیں
ملکھی رام محبوب دے رنگ او ہو دلوں جہناندے ہٹی ندی سنگ ناہیں
ی۔ یار توں جے ملنا چاہو نا ہیں پہلوں کجھ توں گورو دا لال کوئی!!
صبر سنتری کولوں دیر سونپ ایتھوں نفس کرے نہ ظلم چنڈال کوئی
سدا پنج کینے جیہڑے کھو نکدے تی ایہناں وچوں نہ رکھیں توں نال کوئی
ملکھی رام ہیرا انمول یارا ہوسی مِل گیا جے مرشد کمال کوئی!

سی حرفی نمبر ۱۳

استریاں دی مالا

الف استرے دکھا دے تیر کے تے گلے پا گیا ستم گار مالا!
سینہ پھٹ گیا تمام میرا تحفہ غماں دی دے گیا یار مالا!
یارو مالکا ہدی موت عاشقاں دی اسے اسیر دلیسی جانوں مار مالا
ملکھی رام طبیب جواب دے گئے میٹوں اس قدر کیتا بیمار مالا!
ب۔ برچھیاں ایہہ چبھ چبھ دیاں رشدیاں نی پلکاں یار دی ٹک دیاں سکار سوُلاں
میرے سینے نیں سیکڑے زخم ہو گئے چیاں کردیاں وار تکے وار سوُلاں
ایہہ خون سدا سیٹوں ماردا اے ہو عیاں نہ جگہ کفیں یار سوُلاں!
ملکھی رام غریب نوں مار تے لئی نالی تی کھپرہ دا ستم گار سوُلاں
ت۔ تکر تیں تیں لیو لیاں غیر مارن چھمن سینے وبو جیہ مثال سوُلاں!
دل تے جگر نے درد فراق دیاں سدا چھیدیاں رہن کمال سوُلاں!
اوہدیاں پلکاں دا جدوں خیال آوے گھن پیکساندر بے حال سوُلاں

ملکھی رام دسو مینوں نکل جاوے ۔ زندگی کیہی کیہی محال سؤلال !!
ث ۔ ثابتی دے نال سیخ کینا ظالم دشمناں دے نیول ہین سؤلال !!
سخت لولیاں جگر نوں جیہڑیاں بھیڑیاں نی عجب قسم دیاں عاشق تہین سؤلال
جھیکو جھیک سینہ میرا ہو گیا اے درد غم چنتاں دیاں وہن سؤلال
ملکھی یار دے نین ہتھیار تی نے پلکاں بلک نہیں دیندیاں بہین سؤلال
ج ۔ جان تے مال قربان کیتا اکھیں جدوں ڈٹھا اوہدا خط آیا !!
خوشی نال چمیاں لایا اکھیاں تے سینہا میرے سوال دا ونت آیا !!
باغ باغ دل ہو یا کمال یارو کامیاب ہو قاصد پرت آیا !!
ملکھی رام جہان تے اج توڑی رکھدا امیری پہ مانتا بیت آیا !!
چ ۔ حال بجیر بار سیندا اوہناں دا اے ہڈیں جنہاں دی عشق کمال رچیا !
دن رات آرام نہ آوندا اے دکھ ہجر والا دل نال رچیا
بے قصور دل دی رگ رگ اندر سخت غم چنتا فکر نال رچیا !
قسمت نال راضی عاشق زار ہوسی لا دوا ملکھی روگ جال رچیا !
خ ۔ خاص کر عشق دی مرض ایسی جاوے دن بدن ایہدا بیمار سکدا
رہوے خون سریر دے وچ ناہیں لا دوا ہو کے عاشق زار سکدا !
دسن ہڈیاں ماس دی ذات ناہیں غماں ماریا بے غمخوار سکدا
ملکھی موت دی شکل پچھان سکے ۔ ایسے حال بکھڑے عاشق زار سکدا !
دکھ ہووے جنہوں عشق والا اوہدا دم نہ دم جاوے سریر سکدا !
رو رو کے یار دی دید باجھوں پیا اکھاں دے وچوں نیر سکدا
چنتا چھا نہ ہاری ہوندی اے وچ غماں دے فضل شریر سکدا !
ملکھی رام لیلاں روح سے ہجر اندر عاشق معشوق دے وانگ اخیر سکدا !
ذرا اُمید نہ زندگی دی جاوے غماں اندر میرا تن سکدا !

گری رہے تھیں جان گھبراوندی اے کہ اس گل نال میرا دہن تنگ دا!
خبرے یار دا کدوں وصال ہوسی ایسے فکر اندر جاوے تن سکدا!
ملکھی رام سکھالا ہے عشق ہندا کیوں پھر مجنوں جا کے اندر بن سکدا!

ر رہے گا او سدا وار کیہڑا نگاہ صنم دی اے اصلی یار جاوَدا!
اک نظر اندر قتل عام ہووے ایسا ہور کیہڑا اتھے وار جاوَدا!
میرے یار تلے اثر نہ معلوم ہووے جادو گیر کر کرگئے نی ہار جاوَدا!
ملکھی رام جیہڑا اکم یار کردا لوکی سمجھدے کرے ولدار جاوَدا!

ز زخم کر دی میرے وچہ سینے نگہ یار دی برچھی کمال جاوَدا!
مینوں چھیڑ یار نہ کدھرے جان جوگا ایسا وس گیتا سوہنے ڈال جاوَدا!
صورت یار دی کھلدی پلک ناہیں اتھے خوب گیتا وال وال جاوَدا!
ملکھی رام جادو گیر قدم چھپے عجب طرح دا کرے او لال جاوَدا!

س سارے زمانے تے شور ہویا رستے جاندیاں تلے کرے یار جادو!
اک پلک وچہ لکھاں شہید ہوون ایہہ داوس دی گہ یا تلوار جادو!
ہویا پاگلاں وانگوں حال میرا مہربان یا چھڈے ہزار جادو!
ملکھی ختر توڑی مگروں لہوے ہیں ایڈے سخت جا گیتے سرکار جادو

ش۔ شکل ایسی رعب داب والی ویکھ یار توں کل حسین ڈر گئے!!
شاہ کرے منظور نہ حسن سادا او تھے بڑے بڑے نازنین ڈر گئے!
اوہدے حسن دی وچہ نہ کمی کوئی حسن کے صفت اسدی ماہ جبیں ڈر گئے
ملکھی اوہدی صورت لکھنی سہل ناہیں مانی جیہے حسن کے اندر جبیں ڈر گئے!

ص۔ صفات سچی سچی گل کہناں اسیں ویکھ کے شوخی دلدار مر گئے
لکھاں جیسے ستی او سدی دید کارن دوروں ویکھ کے رعب سرکار ڈر گئے
کی مجال حسین کوئی دم مارے بڑے بڑے جو شوخ طرار ڈر گئے!

ملکھی رام نہ ڈرسے گا کون اوہتے۔ جیہڑے خوف حسینی عاشق نہ ڈر گئے!!!
ق۔ ضرب اگے جلوں ضرب لگی ایتھے ڈکھوں چھوٹے عاشق نہ ڈر گئے!!
خبر نہیں سی ایہناں مصیبتاں دی کیہڑے بھل کے پایا پیار ڈر گئے!
اوہدی نگاہ دی تیغ دا پتہ نہیں سی توبہ اسیں کھائے اکھ وار ڈر گئے!
ملکھی رام نہ حوصلہ رہیا باقی بھل گیا وصال دیدار ڈر گئے!!!

ظ ملیے محبوب دی بدل گئی اے ہے رقیب ڈاہڈا بے ایمان ظالم!
میرے قتل دی دیوے صلاح ہر دم رہوے سوچدا ایہو سامان ظالم
دشمن جان دا ہو گیا کراں کی میں ہے حرام دا غیر شیطان ظالم!
ملکھی رام دا خاک اثر اونے نئی کرے اپنا نال نقصان ظالم!
ظ ظلم کی دساں یار چھوڑے نہیں تاں کہوے گا تیغ بے سنار ظالم
بُرے حال مردے ایس جگ اُتے جیہڑے ظلم کر دے بے شمار ظالم
روز ہس کے غیراں دے نال بولیں میتھوں سوختاں نال نہ مار ظالم
ملکھی رام دے نال سلوک رکھیں ورغلاں کھائیں کئی ہزار ظالم!!
ع عقل تے ہوش نہیں شرم رہندی جیہنوں لگ دا عشق کمال ظالم!
بوٹا حسن ڈھاں کھنیں ٹٹ کے زندگی دا جان ٹکی کر دا بُرا حال ظالم
دنیا دار وچارے تاں اک پاسے بادشاہاں نوں کرے کنگال ظالم!!
ملکھی عشق نوں ترس تے ذرا نا ہیں کرے بکرے وانگ ہلال ظالم!
غ غصہ کمال دکھالیا جے ایڈے رنج کا منوں مہربان ہو گئے!!
جانی جان میں تاں اپنا سمجھیا سی میری واہ قسمت دشمن جان ہو گئے
خاکسار اُتے چاہیدے رحم کرنا اُلٹے سگوں کیں قہروان ہو گئے
ملکھی رام ایڈے عقلمند ہو کے جان بجھ کے اج نادان ہو گئے
ف فال کچھ میاں ویکھ میری کاہدے واسطے رنج کمال ہو گئے

اکھے نال میرے ہس کے بول دے سن ہن بیدرد دے ہور خیال ہو گئے
آیا میرے تے پیار اگرہ جیہڑا ایہو جھگڑے رقیباں دے نال ہو گئے
لکھی رام نوں دس کھاں فال پا کے خفا کیہڑی گلے نونہال ہو گئے

قسمت میری اچھی جاپدی اے سارے اپنے آپ سامان ہو گئے!
آئے چل کے میرے غریب خانے میری جان تے لکھ احسان ہو گئے
باقی قدر میری کیں قربان جاواں راضی خوشی تھئیں آپ جانان ہو گئے
لکھی رام دے واسطے عید ہو گئی مہربان اوہ ماہ تابان ہو گئے

کس کوچے دلدار دے جلد جاواں جیہنوں دیکھ کے شیدے رقیب کولے
جا ویہے پئیں ڈر کوٹھی تے بیٹھے سڑدے کہندے ہو گئے سارے نصیب کولے
سارے سڑے نت دے جان نال کیتی سڑ بل کے ہو گئے عجیب کولے
شاہ حسن دا میرے تے خوشی لکھی سڑ کے ہو گئے دوتی غریب کولے

لگے جاندے رکو رخ اداس ہو کے بیٹھے رہندے یار اغیار کولے
جاندی جان دا پتہ نہ لگدا اے کھلے رہن حکیم ہزار کولے!
مائی باپ سر تے بہن بھائی سارے بیٹھے رہن روندے پیا پیار کولے
لکھی رام ایہ کھیل پریم دی ہو وے تن سڑ کے آخر کار کولے!

آ موت لے گئی تیرے سنیہے یار تائیں خالی بیٹھے رہ گئے جان نثار کولے!
گیا تیر جدائی دا مار جانی سبھے کھلے رہ گئے عاشق زار کولے
پچھوں رو کے کرن فریاد عاشق لے گیا توں تا لید اد کرے!
لکھی ڈکھاں تھیں جان آزاد ہووے سد لوے جے کدے دلدار کولے

ن۔ نال نادان پیار پا کے میری جان تے بنی کمال مشکل!
خواہشمند دی اوسنوں قدر ناہیں کرے کسی مہربانی میرا حال مشکل!
لکھاں دکھاں مصیبتاں پیش آئیاں میرا دسیدا بچن دا حال مشکل!

ملکھی کہہ جیکر مینوں مجھ ملے نی آسی تیرے تے خوشی دا سوال مشکل!
وی بھیا مزا اگر محنت والا اس دے وچ ہے وکھاں دا کان کجھ نہیں!
جھگڑا کوئی نہ کوئی ہمیشہ رہندا مجھ کے پیار وچ ہونا غلطیاں کجھ نہیں
ٹرا جیکر ہے بھجن پیا تماں دا ہندا ایس دے وچ نقصان کجھ نہیں!
دھندے چھڈ کے ملکھی آزاد ہوجا جیکر شرع وچ پریشان کجھ نہیں

ہوندے ہور خیال بدلن جیہڑوں بھیڑیاں صحبتاں لگدیاں نی!
سارے ٹاہن جوانی دے ٹٹ جاندے دکھ دروازہ پھیریاں وگدیاں نی
سڑ بل کے جان سواہ ہوندے لاٹاں جدوں نکلن ہجر اگ دیاں نی!
ملکھی رام اوہ مندریاں جان جیہڑیاں جیہڑیاں بھکھیاں نام رب دیاں نی
ل لگے جاندے تیرے ساتھ والے تینوں ایہے اعتبار نہ آوندا اے
سدا پیار بکواس فضول کرنا مل پلک کھچن لے چت نہ جا ہوندا اے
سیوا اساں دھواں دی کر یا کر جا کے تیرا وقت ایویں پیا جاندا اے
دکھے لگ میرے بڑا خوشی ہندسیں ملکھی رام ایہ تینوں سمجھاوندا اے

الف آن کے ایس جہان اُتے بھلا مول نہ کیسے دے نال کیتا!
وے یکہ فریب تے لک دتا جدھ ڈھا کیتا نقصان کمال کیتا!
میں بدنام ہوگیا شیطان دا ٹھگوں طوق لعنتاں دل نہ خیال کیتا!
ملکھی رام اخیر بھیڑیاں صحبتاں دا مندے کم میرے ایہے مندا حال کیتا!

ی۔ یاد نہ رب نوں کرن جیہڑے روندے ٹھ قدے جان جہانوں وچوں
ٹرے بندے دی نہ دیا کرن اوکیں جینگا ہو جیا ہو جائے ایمان وچوں!
دل کیاں دا خوشی کمال ہویا نکل گئی غم بخت نہ جان وچوں!
ملکھی نیک عبادیں باہروں ہے کعبہ دل دی جان دا بیت نعمت اوہ وچوں

سی حرفی نمبر ۱

ملکھی دیاں مٹھیاں چھریاں

الف اکھیاں شعبدے باز نے خونی تیریاں بے رحمی نگاہ دے نیں ہتھیں پھڑیاں چھریاں
ویکھ تیرے دی دھار بنا گئے لے اوہنے مثال تیرے اُتے چڑھائیاں چھریاں
تیر تیکھی نگاہ دے وار قربان جاواں میرے سینے تے یار چلائیاں چھریاں
ملکھی رام ایسی جیہڑ تکیا ہتھ دی پیار کیہن جیہراں تھائیاں چھریاں!

ب تیری گھر دا میرے نال بھانی کرے نظر نے جیہن ہزار چھریاں!
توں اوس نوں ایہ سمجھا دلبرے بے قصور نوں سجناں مار چھریاں!
ایہو ملکاں تیرے نظر تیناں دی ایہے جہاں عاشقاں تیر تلوار چھریاں!
ملکھی رام نوں قسم خدا دی ایہ خاطر پیار دی لواں سہار چھریاں

ت تک شرم دل ویستی تیر تیکھی نظر کرے تو کھال چھریاں!
کریں تیرہ مجبور اجان ترٹ دی اے میرے جی نوں کیہن حلال چھریاں
تیغ وار دے جان قربان ہووے اتھے جاوند دار کھن کمال چھریاں
ملکھی اگے ہی مرن یقین ہو یا ہو یا نہ توں ہن مار اتوں نونہال چھریاں!

ث ثبوت لے لے غماں دکھی کیتا کرنا ظلم چھوڑ دے ہن تاں یار بس کر
تھوڑی مدتی دلبر میرے نال ناہیں غیراں نال ودھا نہ پیار بس کر!
دنیا سنے گی کہے گی کی سانوں بڑا روز دا یار تکرار بس کر
ج جان میری میں قربان تیرے بڑا ظلم ہویا میرے نال بس کر
ہتھیں ہلت کر فتح ہندی ٹھیک ناہیں ہے غماں نوں آخر زوال بس کر
ملکھی رام دے حال تے رحم چاہیے کیتے قول نوں سنبھال پال بس کر

ح۔ حکم تیرا سر تے اکھیاں تے اسے پر ستم ڈِٹوں مہرباں لبس گیا!
غیراں نال پیار کمال حجت ڈے پاؤں ڈسے خار میں تے میری جان لبس گیا
ساری عمر گزندی میری لاریاں تے ہُن تے جھنڈ دے وہم دگماں لبس گیا
لکھی رام تائیں دیویں قول سچا ہُن تاں بدلنی یار زبان لبس گیا

خ خودی دی نہ لسّاں دی ڈِٹھے دلبر نکھاں عاشق پیئے کارن دیدار تمہ سن
کہیں ہاں کہہڑے حساب شمار اندر کھڑے دید نوں پئے بیشمار تمہ سن
حاضر سبیں لے کے کھڑے تلی اُتے نگاہ تیغ دے وار نوں یار تمہ سن
لکھی رام اک موج بہار کر دے اک کول پئے کھاوندے خار تمہ سن

د۔ دُکھ تے دُکھ نصیب ہوون اودے بیک نہ عاشقاں چین تمہ سن
مدت ہوئی نہ کدے سرکار آئی اوہدی دید نوں نکھاں دے تیب تمہ سن
کر دے نہیں شکایت خموش رہندے دُکھ درد مصیبتاں سہن تمہ سن!
لکھی رام دیدار دے باجھ دونویں سہدا وانگ پیئے خشتیاں دہن تمہ سن

ذ ذرا خیال نہ یار تائیں خوا شمند نکھاں انتظار تمہ سن
غیراں نال اوہدی ملاقات ہووے پھر کس طرح نہ عاشق زار تمہ سن
اکناں سختیاں نوں آ جگا وندا اے واہ نصیب اک کارن دیدار تمہ سن
لکھی اک دو دم وے نے خیر گذرے اینجھے ملن خاطر بے شمار تمہ سن

ر۔ رگ کٹ جاندا اکھاں نال نگھیاں جبکہ ہندی نہ میری تقدیر الٹی
دھڑ توں کسطرح سیں جدا ہووے تاں گئے نے بھیجے شمشیر الٹی
بدلے مہر محبت دے دشمنی اے حضرت عشق دی دیکھو تاثیر الٹی!
لکھی رام حیرانی دے دی گل سوچے اوہ نکلدی میری تقدیر الٹی!

ز۔ زور نہیں چلدا کراں کی میں حیلے نوکراں نال سرکار الٹی
غیراں نال پیار کمال گوڑھا ساتوں [illegible] پیئے تھئی انتظار الٹی!

بدلے خوشی دے غمی نصیب ہوئی ٹھٹھی کھٹی اے وچوں پیار آلی ڈی!
لکھی رام کیہڑا سِدھی کرن والا بچے تقندہ یہ لکھی بخشنہار تڑا لئی ڈی!
سن سجن پیار دے ڈھنگ ہم کھے سدا دھوکس جماندے رقیب گھمی
ہن ہمیں کہراں کی جاوندی ہیٹھ ناہیں پہچی رٹھ گیا میرا حبیب اُلٹی
کہراں نیکیاں تے بُرا من دا اے میری قسمت دی ہم کے عجیب اُلٹی!
لکھی رام حد ملن دا ڈھنگ سوچے دُوری یار دی ہووے نصیب اُلٹی!
غ- غمرق نہ اِک دی ہویا لوڑا نہ اوہ یار یٹیا نہ بہار آج کل!!
غیر ے کدوں اوہ میری سرکار آ ڈیے اُکھے پہر رہندی انتظار اج کل
بنی وچہ ناہیں مہربان اپنا ہنیوں سمجھدا نہیں گنہگار اج کل!
لکھی رام نہ عشق دا سماں کوئی کدی دی یا ہے نہ یار وپیار اج کل
ص- صاف انصاف دی گل سن لو بڑا ناز کردے ایہہ حسین اج کل!
سدھے منہ نہ کسے دے نال بولن خود پسند ہو گئے مہ جبین اج کل
فانی حسن جوانی داماں کرکے نہ گئے ساڈے لئی پردہ نشین اج کل
ض- ضرب اِک وی جھل سکن عاشق اپنے دلوں ہوشیار اج کل!
جیہڑا احمیدا عاشق ای جمدا اے جھوٹے عشق دا گرم بازار اج کل!
شکل ویکھدیاں روں نہ آوندا اے جیہڑے پین بہندے عاشق زار اج کل
لکھی سچّا عاشق بننا بہت مشکل جھوٹے لبھدے اکّی ہزار اج کل!
ط- طور کجھ ہوندا اوہو ہویا میرا ہو گیا سارا جہان دشمن!
کیہڑا آن کے تے یار دو دُکھ دندے ہویا آپ حد کے جانی جان دشمن
میریاں نیکیاں دلوں بھلا کے تے پیا کرے جو روز سکھان دشمن
لکھی رام ستا رہے دشمن ہرن کیہ ڈی ہا جد نے ہو جاوے تیرا آسمان دشمن
ظ- ظلم ہویا میری جان اُتے لے کے نال ٹُر دا میرا یار دشمن

ہائے ہائے نصیب سڑ گئے میرے سدا آن کے دیندے نے خار دشمن!
روز تو ٹیاں ٹکڑوں نواں ہو جائے پیدا مگر لیوندے نہیں نابکار دشمن!
لکھی رام اک یار دی دید بدلے میری جان دے ہو گئے ہزار دشمن
ع عقل تے ہوش حواس اُڈے تنگ آوندے جدوں بے پیر دشمن

میری پیش نہ جاوندی مُول جانی نہیں تاں پکڑ کے نیں سُٹاں چیر دشمن
سُفنے وِچ وی کدی دکھاوندی نہیں تیری منگدے ہین تصویر دشمن
لکھی رام جے توں مہربان ہوویں کڈھن نکّ دے نال لکیر دشمن!

غ غریباں دے نال پیار تیرا اچھا نہیں دلبر ہن توں جان وی دے!
گذری عمر تیری انتظار اندر کوئی دن اکھیاں نوں درشن پان وی دے
کول بیٹھ میرے دِل نوں صبر آوے غم دا ماریا چیت پرچان وی دے
لکھی کل بیماریاں دور ہو وَن سینے نال سینہ پیارے لان وی دے
ف فیض تیرے ہوئے ہور لکھاں سنّی کوئی تے قول اقرار وی دے!
آ ایویں چل کے تری ہے مہربانی پردہ چُک کے یار دیدار وی دے!
کی نام لینیں گلاں پچھلیاں دا مُٹھے گئے توں سنوں وسار وی دے!
لکھی بحرِ فراق وِچ کھائے غوطے کرتوں بیڑا غریب دا پار وی دے!
ق قسمت اج تیرا دیدار ہویا ہُن توں ہس کے جام وصال وی دے
کردا سجناں کھُل کے گل کیوں نہیں دِلوں وہم خیال جنجال وی دے!!
فوج غماں دی چھاؤنیاں پا بیٹھی میرے دلوں ایہ لشکر اُٹھال وی دے
لکھی اگے پیاں کھاؤندا شیر وی نہ اج رنجشاں گل نکال وی دے!
ک کی کوئی کرے بیان دلبر تیرے ہجر اندر جیہڑا حال ہووے!
تارے گِن دیاں گذر دی رات ساری اک پلک وی سونا محال ہووے!
ڈلے رات غریب دی جان تڑفے میرے جہی نہ دشمناں نال ہووے

ملکھی جینے مصیبتاں دُور ہوون تیری مہر دی نگاہ جو نال ہووے!
ل۔ لاکے اکھیاں جان ترٹھنے نفع نہیں جے بڑا نقصان ہووے!
جیندا ملکہ فاقے کٹنے سدا رونا سُکھ دُور واہد ہی دُکھی جان ہووے
بے قرار حیران اُداس رہنا چینگی شے بھانہ وچہ جہان ہووے
توبہ مُتاں دی دوستی دِلوں کیتی سُکھنے وِچ نہ ملکھی دھیان ہووے
م۔ میں نوں اعتبار نہ آوندا اے شاید کوئی پیارا وفادار ہووے
جیہڑے نال کرے نکھاں وار نیکی جگ تے وڈا دشمن اوہو یار ہووے
عاشق تیز تے دیبا تے یار جدھا گھٹ نزکدی پیار ہووے
ملکھی اوس سوہنے نال پیار پا کے کبری آہی وچہ شرمسار ہووے
ن۔ نظر نہ لگے وچہ یار آوے اوسے وقت عاشق بے یار وار ترٹھن
جیہڑیں باقی باجھوں مچھلی تڑپ دی اے عاشق باجھ ماہی بے قرار ترٹھن!
اک گھڑی نہ چین آرام آوے دونویں اکھیاں باجھ دیدار ترٹھن!
ملکھی مٹی وچ تاں دا راہ دیکھن لے وقت گزار انتظار ترٹھن!
ویکھدی سارہ ای یار تائیں عاشق لوٹن کبوتر مثال ترٹھن!
نکھاں سینے اُتے چھُریاں چل دیاں نے ترچھی نگاہ بے کیتے حلال ترٹھن
ہائے دِل اپنا پیا ہی پیدا اے دیکھ اتنی چہرے تے خال ترٹھن!
ملکھی رب نوں منوں بھلا کے تے جھوٹے بُتاں نوں کر کے خیال ترٹھن
ہتھ ملدے آپے پیار پا کے عاشق یاد کر دے دنے رات ترٹھن
تڑپ تڑپ کے زندگی کٹ دے نے ہندی پلک ناہیں ملاقات ترٹھن!
لا کے اکھیاں دُکھ سہیڑ بیٹھے مگر لہو دے ہجر آفات ترٹھن!
ملکھی رام غم دے مارے دِل والی تیسے اگے وی کرن نہ بات ترٹھن!
ل۔ نکھاں مصیبتاں پیش آئیاں دِل نے چینتا فراق دے نار چھیڑ دے

ہائے عین غوثی اہیناں سوہنیاں دے میریاں اکھیاں وچ کتار چھنڈ سے
اک پلک نہیں آوندا چین میتوں بول دشمناں تیرا اوزار چھنڈ سے
ایسا تکھی ہی ڈا تکھی سر پیر ہویا پاوے گل وچ کھیلا تندے ہار چھنڈ سے
الف۔ میں آؤ ملکے دیکھ لینا خوشی سندگی جیبی بہار کوئی نہیں!
عیباں والیاں ڈے میرے کیدا اے ہیچے رب جیہا بخشنہار کوئی نہیں
موہکھ پاپ بکھوندا ایں کیہڑی خاطر سجن اپنا دُچہ سنسار کوئی نہیں
ملکھی رام شیطان دے یار سارے اصلی رب نال پاندا پیار کوئی نہیں
ی۔ یاد کرو ہیچے رب نوں جی انوں پلنگ دیں اٹھدیاں سار نجی
سارا کاروبار وچہ دن گذرے اکثر ویلے شکر سے گو نیا دار نجی
دس پندہ منٹ دی ہے سمجھو لیو نام ہے ہاں سب ادھر نجی
ملکھی اوس ویلے دل غریب کوئی تو خیر ہے کشتی جانے وچ دربار نجی

سی حرفی نمبر ۱۵

ملکھی دا جادوگر

الف اک اچنبے دی گل یارو زلف یار دی ہے صاندل یار دا سپ
بیٹھا حسن خزانے تے مست ہو کے مستی وچہ زبان سنوار دا سپ
دیکھ توے کوئی چھیڑ کے شوق جس نوں ڈنگ کسطرح اچھل کے مار دا سپ
ملکھی رام نہ کیلیا جاوندا اے بڑا سخت زہری میرے یار دا سپ
ب۔ بڑی گدے ادہ جو بیں کالے بناں چھیڑیاں ڈنگ چلاوندے سپ
حد وں زلفاں دا کدی خیال آوے بکھاں اکھاں دے ساہمنے آوندے سپ
جے کی حسن خزانے تے نظر ماراں عجیب طرح دے نال ڈراوندے سپ
ملکھی رام توں جان بچا اپنی ڈنگ مارنوں نہیں ہٹ ماوندے سپ

ت۔ ترس نہ ایہناں لنوں مُوڑی کو ڈِ جیہڑے عاشقاں دی خاطر پالدے سپ
منتر تیلی نہ کسے دی من وِچ نی میا نہیں کدے دیکھے اوہ تے ڈالہدے سپ
ایسا آتشی طبع دا ڈنگ مارن لکھاں عاشقاں دے جسم جالہدے سپ
لکھی رام سیاہ دِہیں ونگ سوہنے ہتھیں پال کے خوب سکھالدے سپ

ث۔ ثابتی ہوش نہ قائم رہندی جدوں نظر آدن ستم گار دے سپ!
جان ویکھدی سار نثار ہووے گیسو یار کا ہدے کُنڈے مار دے سپ
روز سنگیہ ٹے جاناں تباہ کر دے خوں توں تواں گذار دے سپ
لکھی رام ہتھیں ذرا وی تمرس کر دے دِکھن وِشتمی نال سنسار دے سپ

ج۔ جان نوں کرن ہوا گیسو کوئی نہیں پتہ ایہہ کیہڑی زمین دے سپ!
جیہڑا دیکھدا جان قربان کردا اُتے جادو دار لکھن حسین دے سپ
کرن شور خیال ناز انداز ڈکھرے میرے اوس جوگی نازنین دے سپ
لکھی رام بیٹھے گنج حسن اُتے ڈاہڈے کالے مہ جبیناں دے سپ

ح۔ حسن سرکار نوں کون جھپڑے گیسو یار دے ایس خزانے دے سپ!
اکھاں مست شراب وانگ دونویں بھرے زہر دے میرے منانے دے سپ
کی مجال کہ ذرا وی کرن غافل منتر نین نہ اپنے بیگانے دے سپ
لکھی رام ڈردا لادے ہتھ ناہیں ویری جان دے مجھ دیوانے دے سپ

خ۔ خوف ہتھوں میری جان جاوے جدوں مست ہو کے بھین کھلار دے سپ
پئے انھیول عاشق بے خیال مردے لکھاں خون کر دے روز یار دے سپ
خالی وار نہ ایہناں دا کوئی جاوے جیہڑا کول آوے ڈنگ مار دے سپ
لکھی رام عاشق مرنوں سنگ دے نہیں ڈنگ مارنوں مول نہ ہار دے سپ!
دیکھ لئیا جیہڑا اک واری اوسنوں کیل دے کلہری بار دے سپ!
آدے بوٹیاں نال آرام ناہیں جیہنوں لڑ جاندے گیسو یار دے سپ

جیہڑا چھیڑدا اوسنوں ڈنگ مارن نہ گجھ نفع نقصان وچار دے سپ!
ملکھی رام کوئی ہتھ نہ لاوندا اے پیرے دار دوگر در رخسار دے سپ
ذ۔ ذرا نہ کرن لحاظ یاروبے لحاظ ڈاہڈے ستمگار دے سپ!
چپلے تیز ہوا تے کرن شوخی ہاں چھیڑیاں پیے ڈنگ مار دے سپ
جیہڑا نظر آوے جیوندا جاوے کتھوں تکھے رہندے سدا تسکار دے سپ
ملکھی رام جیہا اندر سکھے ہوئے ظلم کرن دا دل دلدار دے سپ!

ر۔ رد کیاں رکدے مول ناہیں دگڑے رہندے سدا دلدار دے سپ
اوہنوں تکھ میں نقد انعام دیواں جیہڑا ایہہ پکڑ کے میرے یار دے سپ
اَج تیک نہ کسے نے ذات پرکھی نوبیں قسم دے جے ستمگار دے سپ
ملکھی رام ایہناں اگے ایہہ سارے نبت چین تے ملک تاتار دے سپ
زندگی نہیں منتر دعو بیٹھے نہ تکیں جادوے جو نال پیار دے سپ
اچھا ایہناں دا ڈنگیا ہوندا نہیں ایسے ہیں ظالم جگر یار دے سپ!
نظر نال جو نظر ملا وندا اے اوہنوں پکڑ اندر جانوں مار دے سپ
ملکھی رام خالی جاندا کدی ناہیں ڈاہڈا قہر کردے ستمگار دے سپ
ستمگر ایہہ جان ہوا ہووے جد دل فدا وی مکھ ہلا ریا سپ!
چمن حسن دے وچ نہ کوئی جاوے پھنیر کالڑے پھن کھلاریا سپ
تکھاں منتری ایس نوں نیل تھکے اپنی عادتوں مول نہ ہاریا سپ
ملکھی رام نہ جیوندیاں جان دیندا جس کسے نوں ڈنگ جا ماریا سپ!

ت۔ تن نوق سینی توں جو پالنا ایں دس تیرا کی کھلا سنوار دے سپ
سارا پاپ تیرے ذمے لگدا اے ایہہ جو خون تے خون گذار دے سپ
خبرے ویر کی ایہناں دا نال میرے کر منتوں دیکھ دوروں ڈنگ مار دے سپ
ملکھی رام تے بڑا احسان ہوسی روک ایہناں نال پیار دے سپ

ص۔ صاف مینوں نظر آوندا اے میرے واسطے تساں سکھائے نیں سب
میری جان کڈھ لیجے گی جان میری زہری کالیاں کھوں دی کالے نیں سب!
ایہہ تاں کدی نہیں کیتے ڈیسنے میتر کاہدے واسطے جی تساں پالے نیں سب
ملکھی رام ایہہ کال ہے عاشقاں دا۔ مارن واسطے مینوں دکھالے نیں سب

ض۔ ضد خیر میرے نال کی اے دیکھ سکدے ہیں مینوں یار دے سپ
کی مجال کوئی آن کے ذرا چھیڑے بیٹھے رہوندے نیں پھن کھلارکے سپ!
خالی کوئی نہ جاوے کمال ہوئی مارن ڈنگ تے ڈنگ دلدار دے سپ
ملکھی رام ایہہ گل نہ کرن دیندے چھیڑ کول جاوے جانوں مار دے سپ

ط۔ طرفہ محبوب دے دند سوہنے سترم دیکھدی سار پئے کھان موتی!
ایہہ دی سوچیا میں مہربان جس نے پچھلے جنم لیتے ہتھوں دان موتی!
قیمت ایہناں دی کوئی نہ پا سکے لئے نظر رکھے میری جان موتی
ملکھی رام اوہدی قدر پاوندے نیں جیہڑے سکدے ہین پچھان موتی!
درشن کرن آون خواہشمند جیہڑے بدلے کھلاں دے اگے چڑھان موتی
آکے لکھاں جواہر ہیرے شوق سیتی اتوں دنداں دے کرن قربان موتی
ملکھی رام حسن کے صفت موتیاں دی خار وچہ سمندر دے کھان موتی!

ع عقل ہو وے گم جوہریاں دی دند ویکھ کھلن آب دار موتی!!
میں قربان جاواں اوہدی ذات اتوں بے بہا بخشے بخشنہار موتی!
کی مجال کوئی آن کے چور لئے رکھے سانبھ کے خوب دلدار موتی!
ملکھی رام نہ ہل کے جائے کدھرے جیہڑا دیکھ لیندا اک وار موتی!

غ غرور دے نال جاں نظر کیتی ڈٹھے وچہ مکھڑے نمودار موتی!
جا کے دیکھو جواہر دیو واسطے جے میرے کہنے اٹھ تے اک وار موتی!
طاقت کسے دی وی نہیں خرید سکے ہین کہ دل میرے دلدار موتی!

ملکھی رام ساڈی قدر ہووی نہیں کہہ دے وچ سمندر دھیلا جیہڑی!
ف فرق نہ ذرا وی رہیا باقی دند یار دے رکھے جیال تار موتی!
کاریگری استاد دنے خوب کیتی ڈاڈھے حیرے اس تے آبدار موتی
تارے سنگدے چمک نہ مار دے نے ایسی چمک رکھن چمکدار موتی
ملکھی رام سرکار جد ہسدی اے تدوں دیندے نے عجیب بہار موتی
ق قدر دی ذرا نہ پان ہرگز رکھن ذرا نہ دنداں دی شان موتی!
ایہناں موتیاں نے ساڈی موت آندی بجلی وانگ چمکن لیندے جان موتی
ملکھی رام نہ ایہناں دی ریس کہہ دے عزت پان کی وچ جہان موتی!!
ک۔ کدی سوہنا جدوں ہسدا اے ہوون مکھ تھیں ظاہر کمال موتی
قدرت رب دی ویکھ کے یاد آوے ڈاڈھے حسن رکھے نالو نال موتی۔
لباں لال تے دند سفید واہ واہ سوہنے لگدے نے کھے لال موتی!
ملکھی رام جہان نوں لٹ کھاندا تھاں تھاں یار وکھال وکھال موتی
ل۔ لکھاں بے چمک تھیں مرن عاشق جدوں یار دسے ذرا چمکار موتی
آپ ویکھ جیہڑے کہن واہ واہ کرن لال صدقے تے نثار موتی!
فورا فلک دے تارے آن دے نی ایسے یار رکھے آبدار موتی!
ملکھی رام خرید کے جگ وچوں وارے دنداں اتوں کئی ہزار موتی
م۔ میتوں بے دنداں دا خیال آوے آون اکھیاں دے اگے ہزار موتی
ایسے وہم اندر مالا مال ہویا اکٹھے ہیں کہہ ان شمار موتی!
دولت دین تے دنیا دی ہتھ آوے کدی ہن کے دکھاوے جے یار موتی
ملکھی یار اس یار دے دند ایسے منہ دے مات سچے آبدار موتی
ن نظر نہ رات نوں کہن تارے دنے دنداں نوں ویکھ شرمان موتی
ایہناں موتیاں نال دے کدی آ گے پیدا ہوئے نہ وچ جہان موتی!

سونا چاندی کی ایہناں توں کہ اِں صدقے قدر وند جیہڑے پے لٹان موتی
ملکھی رام قربان میں آپ ہوواں میری جان جگوتی تنے ایمان موتی!

د۔ وار سٹاں اکھو دھیان اندر اگے دندیاں دے قدر کی پان موتی
اِک دنداں دے درس توں کراں صدقے ڈھونڈ بھال کے وچوں جہان موتی
ہار جان مقابلے وچ آکے بھج نوں لکھ بنے چمک وکھان موتی
ملکھی رام نصیب دے دھنی ہوون وڈے جنہاں کول تنے رب دی شان موتی

ہ۔ ہو روی ہور ہی نشان رکھدے میرے یار دے کول نرالے موتی!
اِس دے لباں تلے دنداں دی صفت تھندی رکھے لال کمال تے نالے موتی
بجلی شرم تھیں چمک نہ مار دی اے سوہنا ہس کے جدوں وکھالے موتی
ملکھی رام جہان توں چن کے تے گھنے رب نے اوہدے حوالے موتی

ل۔ لکھاں واہ لگے ہے یار میرا طرفہ رکھدا وچہ جہان موتی!
موتی اوہ کہ موتی قربان جاون کیسے بلن نہ وچہ جہان موتی!
سرخی لباں دی قہر دی جاپدی اے نالو نال پئے چمک وکھان موتی
ملکھی رام تارے راتیں نکل دے ہیں کیوں نہ ویکھ کے ہوون حیران موتی

الف۔ اکھ نہ ایہناں دی صفت سکاں جیہڑے یار نے ساتوں وکھائے موتی
مشکل ملن گے ایس جہان اُتے ایہہ تے رب نے خاص بنائے موتی
ویکھی شان تجھ ہوور دی ہور ہوئی مل کے یار نے جدوں چمکائے موتی
ملکھی رام نے سامنے رکھ ویکھے کئی دفعہ ہیرے تے کتر ملائے موتی!

ی۔ یار نوں قاصدا جا آکھیں۔ اک وار تاں پھیر وکھال موتی!
نشان رب دی جوہر کمال دے نی رکھے خوب چن کے نالو نال موتی
ہیٹھاں زمین عقیق دی جاپدی اے اُتے دند نے سجن کمال موتی
ملکھی رام اوداس ہمیشیں رہندا آکھیں کہہ جا دکھا کے بہتال موتی!

سی حرفی نمبر ۱۶

"ملکھی دے نوسواد"

یعنی

سی حرفی عشق مجازی

الف ایسے غریب دے لیکھ سڑ گئے دِل لے پیار رواں تڑ دے جان راتیں
کدی لیاں لماں کدی اُٹھ بہواں ہووے طبع ڈاڈھی بے لبان راتیں!
لا کے اکھیاں سکھ نہیں ڈٹھیا میں ہجر یار دا تاڑ دے گزران راتیں!!
ملکھی رام دِل نوں بیندے ضعف نالے بٹھلے عشق دے ڈھاں نوں کھان راتیں
ب۔ بڑی مشکل بنی آن کے تے اک پلک نہ آوے آرام راتیں!!
پانی وصل باجھوں مچھلی وانگ ڈاہڈا پیا زمین تے تڑفے غلام راتیں
اسیں دکھ تے دکھ اٹھاونے ہاں کیہی سکھی سوندی دنیا عام راتیں!
ملکھی رام دل جلیا کباب وانگوں پیتا کدی نہ وصل دا جام راتیں!
ت۔ تیرے سدا رہواں میں دید باجھوں دِل نوں تانگ رہندی صبح شام راتیں
بھل کیویں بیماریاں دُور ہوون آوے کدی نہ نیند گلفام راتیں
اک پلک وی نکھڑی پلک ناہیں مینوں واسطے نیند حرام راتیں
ملکھی رام ایہا پیار دُور ہوبا کردی موت وی نہیں آ سلام راتیں
ث۔ ثابتی دلوں تعشق کر کے نام یار دا جپیے زبان تحریرے
گھر بار وسار کے تم سارے اوہدے کوچے توں ہووان روان تحریرے
جیہی نال دید کر چل کے تے نِکل جائیے نہ گھر دِن جانا ناں تحریرے

ملکھی رام دن خوشی دے نال گذرے اکھاں تکھیاں جے درشن یار نخرے

ج۔ جا کے کراں دیدار سمجھے ہوندیاں اُکھڈیاں سار حیران نخرے
راتیں خواب دے وچ سیو وچ کھیل دے ہنس پئے کس طرح کھلا دیندیاں نخرے
سارا دن گذرے خوشیاں کیوں نہ مل جاسے جے کر جانی جان نخرے!
ملکھی رام نوں کوئی نہ گل سمجھے ڈھونڈھ یار اندر پریشان نخرے

ح۔ حالت کجھ ہور دی ہور ہو دے عاشق تڑ اہو جادے نا تاں نخرے
دیدیاں روندیاں رات گذار ساری تڑ اہوندا حال ویران نخرے!
بھیس وانگ فقیراں دے دھار کے تے تیرا لین دیدار دا دان نخرے
ملکھی رام غریب نوں عید ہووے میرا چند جے کر ملے آن نخرے!

خ۔ خفا کس واسطے ہو گیا ایں۔ دس کھول کے حال احوال صدقے
بنداں جھنڈ دے کہندیاں جان میری ہس بول غریب دیال صدقے
توڑے کریں نہ تینوں رب دا واسطہ ای میری زندگی تیرا جمال صدقے!
ملکھی رام دے نال صفا ور بن غصہ گلہ دیو دل کڈھ ٹال صدقے!

د۔ دل دیاں گنڈھاں کھول دلبر تینوں دشمنی کی میرے نال صدقے
اک پلک اندر اکھاں ہور ہوئیاں ایسا تڑا کی ہویا خیال صدقے
کہندے دشمناں دے توڑ دوستی نہ لڑ تجیاں دی لج پال صدقے!
ملکھی رام رہندی سدا اکھیاں نوں تیرے نام توں جان تے مال صدقے!

ذ۔ ذرا نہیں گھلدا کسے ویلے سدا رہوندا تیرا خیال صدقے!
پیار سے ہور کی منگنا ہیں دس معشوق تیرے نام توں جان تے مال صدقے
ویکھ تیرے فراق دلبر خیرہ ہوئیاں اکھاں روندیاں روندیاں لال صدقے!
ملکھی رام دی عرض قبول کرنا جھنڈ دے توں غیراں دے نال صدقے

ر۔ رونہ رقیباں دے نال بولیں میرے نال پیار دی بات نہ رہی!

اٹھو بہر دا بیٹھنا ہٹدا سی اک پلک دی ملاقات نہ رہی!
تیری نگاہ تے پڑدا سی ہاں متقیوں سگوں مہر محبت دی ذات نہ رہی!
لکھی رام جے آندا نہ کھیپیر تینوں میرے وچہ سمجھیں کرامات نہ رہی
نہ زور نہ کمر نہ وہ گیا تیرا چمن حسن دی شان جناب نہ رہی!
رکھدا سی مجبور دل وی اوڈی خواہش ناہیں تیری سرخی او گل گلاب نہ رہی
پل وچہ کردا شہید سی عاشقاں نوں۔ نگاہ تیغ دی شوخی تے آب نہ رہی
لکھی رام حسن کرے کی قدر تیری اج اوہ چانن مثل مہتاب نہ رہی!
س۔ سدا رنگیاں دی خار دیویں تیرے وچہ حسن گئے پیار نہ رہی!
تینوں کوئی پرواہ نہ عاجزاں دی چاہ ساتوں دی یار دلدار نہ رہی!
حسن تے مینوں وی لوڑ نہیں نوکری دی۔ شان شوکت او تیری سردار نہ رہی
لکھی رام آخیر دی بندگی لے۔ تیری اج توں لا انتظار نہ رہی!
ش۔ شوق دیکھے نستنو ناگری دا نقشے وچہ کمال استاد اوہ سی
اوہنوں علم انگریزی تے فارسی دا اگے او سندے فارسی زبان کی سی
لنڈے۔ گو مکھی ہندی نوں خوب جمعے اوہنوں مشق کمال حساب دی سی
لکھی رام دی دوستی تداں دی اے پڑھیا یار ہے سی جدوں اے بی سی
ص۔ صدق کر کے کوئی کم کردوں۔ مشکل تیرے اگے بھلا یار کی سی!
جے توں کلفہ ملائی دا ویچ لیندوں۔ تینوں پھیر وی گھاٹا دلدار کی سی!
کڈھ لیندوں جے ہٹی کھیو تراں دی۔ چنگا ایس توں ہور وپار کی سی
لکھی رام دے کول وی مال ہے ہنیں جے توں منگدا بھلا انکار کی سی!
ض۔ ضداں نوں چھڈ کے جان میری جے اف لقہ ڈھاندوں تے یار کی سی
سینا لڑی مزدوری دی قدر آئے محنت وچہ ہونا خوار کی سی!!
کہی تے ٹوکری لے کے رواں ہوندوں تینوں شرم تے سوچ وچار کی سی!

ملکھی رام منجوا معقول بل دی ہے ہور الیس کیوں اچھی کار کی سی ! !

ط۔ طبع تیری ہر دم سڑی رہندی ملیوں کدی نہ توں مہربان ہس کے
تکو مہر دی نظر قربان جاواں میری گل گوا دو یہ جیان ہس کے!
جدوں اسیں بُلایے تاں بولدے نہیں بیٹھیں غیراں دے کول جاناں ہس کے
ملکھی رام نوں تیر چھیاں مار دے او۔ ترچھی نظر دکھیں نیواں دھیان ہس کے

ظ۔ ظلم تے ظلم کماوندے او گلاں نال توں چھنڈ ناکیں ٹال ہس کے
ساڈی روندیاں عمر برباد ہوئی سُفنے وچہ نہ کریں خیال ہس کے!
جلے ہوئے نوں ہور جلاونائیں نال دشمناں دے بولیں لال ہس کے!
ملکھی رام محبوب نوں عید ہووے جیندا کریں جے دل نوں نہال ہس کے

ع۔ عقل دی گل کرو جب کی اے کراں عرض لے چھیڑیں وسار ہس کے
کدی کدی تے آن کے بولیا کرو میرے سوہنیا جے سردار ہس کے
اٹھے پہر چاہیے کھلی گل کرنی اپنے نوکراں نال سرکار ہس کے!
ملکھی رام میلا کوئی گھڑی دا اے چاہیے بولنا وچہ سنسار ہس کے!

غ۔ غصہ کمال دکھالیا ای بڑا قہر کیتو میری جان اُتے
آکھے لگ کے ظالماں دشمناں دے بدھا تک توں ظلم کمان اُتے
میرے نال جو پیار یا بیت رہی اے کسے نال نہ ہووے جہان اُتے
ملکھی رام کہے تیری شکایت والا آیا حرف نہ کدی زبان اُتے

ف۔ فرق نہ توں میرے نال کیتا۔ مینوں خوب رُلایا ای جگ اُتے
طعنے بولیاں نال جلاوندے سی۔ بھاون تیل دتی بلدی اگ اُتے
ترچھی نگاہ دے نشتراں ماریاں نی سو سو وار کیتے اک اک رگ اُتے
ملکھی رام دا دل توں چُرالیا اے کی اعتبار نیارسی ٹھگ اُتے

ق۔ قول جھوٹھے تیرے جھوٹھیا او سے حالی لعنت اے تیرے اقرار اُتے

ساری عمر دی نہ کامیاب ہو سکی سمجھا رہے جو تیرے اعتبار اُتے
جیہڑا تیرے بھروسے تے رہوے مویا کھاں لعنتاں ایسے پیار اُتے
ملکھی رام تیرے کس خطا بدلے پیا ظلم کرنا ایں عاشق زار اُتے
ک۔ کئی واری میں آ دانہ ماری جا کے بیٹھیا تیرے محل ہیٹھاں
آیا کوئی نہ مینوں جواب اُتوں کھلا رہیا تو کنہی پل ہیٹھاں
کئی سی وگڑدا کھلا دلدار تیرا سُن جاندی سی آ کے محل ہیٹھاں
ملکھی رام نوں ایہہ معلوم ہووے تینوں آئے رقیب جے ول ہیٹھاں!
لا لگ چھپ کے در تے جا پہنچے کھلے ہو گئیاں دا کھیس وہار ہیٹھاں
وارا منگیتے دی کر دسے … پوری کھلا … انتظار ہیٹھاں!
اکھیاں تھکیاں رو رو دیاں رستہ پیاں تیرے جا آن کے تیر دیدار ہیٹھاں
ملکھی رام جے ویل نہیں آوندے دا جوانی بار … وچھوں تاں مار ہیٹھاں
مکھڑے توں پلہ یار چکیا گئیو نظر کرکے کالے وال ہیٹھاں
ستنجی نال میں جان کے جیہڑا بیٹھا گیا تیرے ڈنگ ڈوگا آہیں مار ہیٹھاں
منتر تعویذیاں کہ دیاں اثر ناہیں ہندا دل بدن جاوے جھار ہیٹھاں!
ملکھی رام آ میا نہ طبیب لے دی ڈاہڈے آئے معشوق دی یار ہیٹھاں
ن۔ نظر کجھ ہوردی ہور تیری جاندی بیتی نہیں جان میں کی آکھاں!
اوسے طرح توں کدی جناب عالی تے کجھ غیر سکھاں میں کی آکھاں!
تیرے نال چلدا زور میرا میری جان قربان میں کی آکھاں!
ملکھی رام تے کیتے نی ظلم جیہڑے منہ تے نہیں بیان میں کی آکھاں!
و۔ وس تیرے ساری گل پیارے دوتی دیر کھاں میں کی آکھاں!
تیرے زور تے کیہڑ کدے بہت ستائے سینوں ترڑ استان میں کی …
تھل گل کے لیلیاں مار دے نے میری جان جہان میں کی آکھاں!

ملکھی رام ایڈے عقلمند ہو کے بن گئے تسیں ناداں میں کی آکھاں!
ہ ہور دے ہور خیال تیرے تینوں یار ناداں میں کی آکھاں!
دتی لو لیاں مار دے تو ان کے لئے سینہ میرا جلاں میں کی آکھاں!
دسیں دلاں والے بھیت جا کے تے ہوواں بڑا حیراں میں کی آکھاں
ملکھی رام دے نال اقرار کی سی اوہ ویلا بھلاں میں کی آکھاں!
ل لوے گا بدلہ خدا تیتھوں جے توں مینوں ستاویں گا یاد رکھیں!
حدوں تنگ پیالے تیری زندگی دے توں بھی سکھ نہ پاویں گا یاد رکھیں
ہونی خوشی نصیب نہیں کدی تینوں اینویں جگ توں جاویں گا یاد رکھیں!
ملکھی رام دے نال جے فقط بولیں کھلا کوں دیر ہنڈاویں گا یاد رکھیں!
الف اساں دی بات نہ جھوٹ سمجھیں بڑا خوار توں ہوویں گا یاد رکھیں!
پیارے ویکھ لٹیں کیسے معشوق تجھے جان اپنی کھوویں گا یاد رکھیں!
دھاگے غماں والے وچ ہنجواں دے پیا ہار پروویں گا یاد رکھیں!
ملکھی رام توں جیہا خوار کیتا ایسے طرح توں روویں گا یاد رکھیں!
ی یاد کر رب نوں دلا نہیں نال بڑا اوکھا توں ہوویں گا یاد رکھیں!
کر کے بندگی عمر سوار مورکھ نہیں تاں غافلا روویں گا یاد رکھیں!
ملکھی وانگ پچھوں ہتھ ملیں گا ایتھی جے اس ویلے نوں کھوویں گا یاد رکھیں!
ملکھی رام نہ کیسے اٹھاونا ایں ایسی نیندرے سوویں گا یاد رکھیں!

سی حرفی نمبر ۱

ملکھی دی قسمت

الف اِک بندے ایسے تنگ پھردے ننگو تی اوہناں نوں دیو ادھار قسمت
ایب اِکناں دا آگے کم ٹُریا ہو گئے وناں اندر ساہوکار قسمت!
بھلے مانس اِک شرم تے دھرم والے ننگو تی اوہنا ندا کرے اعتبار قسمت
ملکھی رام اِک چور بدمعاش ویکھو کردے پھردے نیں موج بہار قسمت

ب۔ بیٹھے اِک حکم چلا وندے نیں اِک ایہناں اگے خدمت گار قسمت
اِک پیسے نوں ترسدے کھان دھکے اِک لکھاں دا کرن بپار قسمت!
اِک کرنیتے زردہ پلا کھاندے اِک روٹیوں وی اوا زار قسمت!
ملکھی رام اِک راتنا دِن کم کردے آخر ہو وندے دوانی دی کار قسمت

ت۔ ترسدے رہن اِک روٹیوں وی اِک کھان کھانا مزیدار قسمت!
اِک لبھدے ڈبیتے تے چٹنیاں جی سدا کھان دے نال وہار قسمت
اِکناں منگیاں وی پل دی خیر ناہیں تا تے کسٹ رہن بیزار قسمت
ملکھی رام اِک جنت کے ہون لانچھے اکناں وچہ جوڑے بیندی ہار قسمت

ث ثبرت اِک کم نہ ٹول سکتے روندے در بدر ہون خوار قسمت!
منگن اِک نہ پھیے ٹکڑے وچہ گلیاں کیئے انہاں وی کوئی نہ سہار قسمت
اِک تِتی لعنتاں کھاوندے نی دن خوشی تھیں دیندے گذار قسمت
ملکھی رام اِک رہوندے خوشی ہردم ہائے ہائے کہندے بیقرار قسمت

ج جگ دے پھرن غریب گئی۔ پاس اکناں دے دولت کمال قسمت

نہیں خبر کدھی نہ اک بے کشتہ مر الیسے اک سنگ گئے فکر دے نال قسمت
اک جھگڑیاں وچ برباد ہو گئے - ایسی آن پائی بیٹھی فال قسمت
ملکھی رام نہ اک نال اک پل دا لکھیا ننگا کوئی لالا مال قسمت بنت !

ح - حیران ہو دا سا ویکھ ویکھ کے میں اک بادشاہ اک غلام قسمت بنت !
اک ملک نہ کیسے نور ہمیں بل دتی - کیتی تھاں نے عمر تمام قسمت !
اکناں تا دیاں گندیاں رات گذرے نیند آوندی نہیں بے قرار قسمت
ملکھی رام اک ایسے دی ہن سندے جھیڑے خوشی نہیں صبح شام قسمت

خ - خالق کولوں ڈرو کوئی جہندا بھروسہ نہیں وچہ کردی نہال قسمت
ماری کوئی دا کوئی ہمتیں رہندا - ایسے کیسے دا نہ ونگا وال قسمت
لکھاں طعن ملامتاں کوئی جھلے ایسے تے شکر تر رتی رہدال قسمت
ملکھی رام اک سنجی خیرات کردے پاندے ادھن اک سدا سوالی قسمت

د - دنیا دے ماس کی حیران پھردے جہندا یار ورا ہیں دیدار قسمت
اک عاشقاں دے ایسے بھاگ جاگے گھر لی بیٹھیاں نوں ملدے یار قسمت
اک بہتر کھیڈ دے نال یاراں اکناں رون دے نال دہائی قسمت !
ملکھی رام کوئی اوس دے نال دا نہیں جہندی وگڑی نوں دیندے سوار قسمت

ذ - ذرا نہیں کر دی لحاظ ویکھو لکھاں شاہ کر دیندے کنگال قسمت
اک کھان مکھن نے بادام ویکھو اکناں لئی مشکل روٹی دال قسمت
نیولیٹ سوڈا دودھ برف شربت اگے جھلی پھردے اکناں نال قسمت
ملکھی رام اک رنج کے کھان روٹی - اک رون ڈٹھے بُرے حال قسمت

ر - رہندے نے تندرست کوئی چھٹی رہ گئے اکناں بھیڑا حال قسمت
اکنہاں کانا بھینگا بوڑا گونگا انھا لنگڑا اکناں دی تیرا مال قسمت
گنجا کوڑھا - کیہ نہ گوتا کوئی ڈھڈا - ڈکھی تیسے دا مل نہ مال قسمت !

ملکھی رام اک سوہنے کمال ویکھے، جیہڑے موڑ لے مہنہ دی چال قسمت
تہ۔ زور نہ چل دا کوئی میرا ۔۔ غصے سدا رہندا مہربان قسمت
نال غیراں دے ہس کے بولدا اے اٹھے پہر بیا رہواں حیران قسمت
دُونی خوشی تے خوشی سنا دندا سے نے ترٹے غماں اندر میری جان قسمت
ملکھی رام نہ ہیں کسے یار ہوے ۔ وہندا کیہڑاں بیچ وچ جہان قسمت

س۔ سارے زمانے نے دُکھی کیہڑاں سُنندا کوئی نہیں فریاد قسمت
اُجڑ گیا رہتے نال نہ کوئی بولے ہوبا غیراں دا وسیا نہ آباد قسمت!
روواں بیٹھ فراق دے وچ بیٹھا بھیڑ دے اج دقتی ہو کے ناشاد قسمت
ملکھی رام کوئی کول نہیں بہن دیندا ویکھو ایسی ہیری نامراد قسمت

ش۔ شور زمانے نے کوئی پاوے طرح طرح دا گھرے سامان قسمت!
کوئی لوڑدا نے کوئی ہس دا اے بیٹھا رہوندا کوئی حیران قسمت!
گھاٹے کیسے نوں نفع کمال ہووے سدا کفر گدا ہوئے انساں قسمت
ملکھی رام ہووں کد صبر سے نت دباں جی۔ کہ سفر سے غماں دے وچ غلطان قسمت

ص۔ صبر نہیں آوندا عاشقاں نوں جدوں یار نوں کرے جدا قسمت
مت ماری عالماں فاضلاں دی جدوں خیال وچ لیندی الکسا قسمت
اونہوں جیونے دا کچھ سواد ناہیں دلبر ہووے جس دا بے وفا قسمت!
ملکھی رام کوئی نوکر نواب راجہ رہی سینکڑے رنگ دکھا قسمت!

ض۔ ضرب اُتے ضرب کھا وندے نی رہندے کلیجے اک ہمیش قسمت!
گجھ اکناں دے نیں اتفاقیاں نی دل نوں رہوندا سدا کلیش قسمت!
جو کجھ لکھیا پروردگار نے جی ہندی کدی ناہیں کم و بیش قسمت!!
ملکھی رام جاگ کیاں کھل جاون بھیڑی جنہاں دے ہووندی ہنیش قسمت!

ط۔ طمع وگڑ دی رہندی سوہنیاں دی ظلم کرن دے وچ کمال کتھے

باہروں کھوہ لیاں صورتاں نیک جاپن وچوں ظالماں دے خیال کھہرے
گفتگو تصنّع بھرے معلوم ہوون کھوٹے دِلاں دے جی بے مثال کھہرے!
عشقے وچہ وی سچ نہ بولدے نی۔ ملکھی رام جھوٹے وال وال کھہرے

ظالم آتے پیا ظلم کرنا ایں میرے نال تیرا دِلوں پیار ہے نہیں!
گلاں نال غریب نوں ٹال دیویں اصلی بات محبّت دی یار ہے نہیں!
عمر ٹھل کماندیاں گذر گئی اے خیال تو کہ اس دل سرکار ہے نہیں
ملکھی روندا اکھیاں لا کے تے دِلوں چاہ تینوں ستمگار ہے نہیں!

ع۔ عقل تینوں ذرا وی سوجھدے نہیں خواہشمند جانویں صدقے جان لہ دے
سچ بولنا ایہناں دی ریت ناہیں جھوٹی گل دے تے جھوٹی زبان کر دے
ایہہ نہیں خبر کہ جاتی چار دن دی چپہ حسن دا کیڈا اگمان کردے
ملکھی وصل بدلے جھڑکاں دیندے نی تو ایہہ مہربانی مہربان کر دے

غ۔ غماں دے وچہ ہمیش رہندا جہدا تساں دے نال پیار ہووے
بِھڑے پاگلاں وانگ اوداس ہو کے بڑی جگ تے بڑی خوار ہووے!
جنت فکر ہمیشہ رہندا اودل تے اکھیں نوں انتظار ہووے
ملکھی رام اصلی عاشق اوہو سمجھ جہدی لئی پرواہ سرکار ہووے!

ف۔ فرق نہیں رکھدے ماڑے تے تینوں بچے کوئی عاشق نصیباں دے نال!
مرے ہوئے عاشق جانوں مار دیندے خوش جان جے کہ کیدیاں دے نال
مددگار اوہ مہربان ہو یا اسیں منتاں کی کرئیے رقیباں دے نال!
ملکھی رام آکھے سچے رب باہجوں منہ کیہڑا اے ساتھی غریباں دے نال

ق۔ قدرتاں ویکھنا رب دیاں گندی بوتد نوں صفت کمال بخشی!
اساں عاشقاں قدا دل سنانے نوں لئی تحفہ بیوفائی دی نال بخشی
اکھ نظر تھیں سینکڑے قتل کردے اکھاں وچہ تیزی بے مثال بخشی

ملکھی رام دسو عاشق مرن کیوں نہ شوخی تورڑ سے نزاکت نے چال بخشی
ک کداں کی اکھیوں بیان جانی ہے توں ظالم جو جو میرے نال کیتا!!
اکھاں وںڈیاں روندیاں لالی ہر تیاں انتظار تیری تھا حال کیتا!
لے کے دل غریب دا بولدا نہیں دغے باز توں دغا کمال کیتا!
ملکھی رام دیدار دا شوق رکھے میں نہیں ہور کوئی کدی سوال کیتا
ل لنگھ جاندے مکھ موڑ کے نے تڑفن پئے عاشق نہیں پرواہ کردے
جہڑے ظلم کماونا جاندے نی اوہ کد مہر دی بھلا نگاہ کردے!
نوکر دست بستہ کھلے رہن حاضر ذرا خیال نہیں حسن دے تباہ کردے
ملکھی پیارے دشمن ہین ایسے جہدے نال جو جان تباہ کردے
م موت جنگی انتظار کولوں تڑفے جان ڈاہڈی بے قرار ہووے
خون جوش کھاندے اکھاں روندیاں نی کوئی کیسے دا ته انتظار ہووے
جنھوں تاہنگ ہووے پیارے یار والی حالت اوسدی مثل بیمار ہووے
ملکھی اوس نوں خوشی نصیب تھیوے جھوٹا دعلیاں دا جہدا یار ہووے
ن ۔ نویں توں تواں ہے ظلم کردے تنگی کرن دا دل تاں جاندے نہیں
دسو عقلمند ایہاں نوں کون آکھے ۔ ذرا نفع نقصان پچھاندے نہیں
قدر والیاں دی قدر جہڑے ایسے دلربا و جیہہ جہان دے نہیں!!
ملکھی رام تلاش کر دیکھیا اے سوہنے لبھ کے یاں گاندے نہیں
ی ۔ یار دا میل نہیں ہون دیندے سنید دشمناں دے ہتھوں سڑ یا ہویا
پٹی ارز دے روز پڑھاوندے نی کسب جنید لا ظالماں پھڑیا ہویا!
ہیرے بھا فراق دی رات کالی عید دنیاں لئی چند چڑھیا ہویا
لائی لگ ملکھی توں معشوق بلیا کسے اوتری مٹی دا گھڑیا ہویا!
رب جی یار نوں لوک ظالم پٹی سدا پڑھاندے خراب کیوں نے

ایہناں ویریاں دا ایہہ اعتراض ہووے دیندے عاشقاں تائیں عذاب کیوں نے
ہیٹھی ہوئی خبوتڑی ویکھ سکدے نہیں دوڈی خار کھاندے بے حساب کیوں نے
ملکھی دو سر جلدے سڑ تو سڑے ویکھ ہوکیں خبرے بھج کے ہوندے کباب کیوں نے
طعنیاں دے تیر کھا کھا کے میرا جسم بن گیا مستقل چھاننی ایں!

دلا جھنڈے تیکھے جاناں ایں توں مردا اوس بیلی وفا قدر کی جاننی ایں!
اوہدا حسن مہمان کوئی دن دا اے جیویں چندری دن توں چاننی ایں
ملکھی رب نوں یاد کر دانے راتیں جے توں موج جوانی دی مانی ایں!

لب جان دلبر میہنوں دیکھ کہندا ہے چھاڈ کہ سکھ سر یہ اسدے نال ہے دے
تیری جلد مر جاویں گا ہو دکی اے انت نہ آوندا سبب دا کال ہے دے
تیرے جیہے نال کوئی توں ہیں عمر لگی ہندی آ فی ایہ قدرتی چال ہے دے
ساڈی جند گئی رکھنا ادکیہ ہاں ملکھی تیرا حافظ جیل جلالی ہے دے

اج دن خبر دمیا جنگے جیبہ کیوں خدا یار نال نی گفتار بھی
خادم اپنا غضب بے مہر کیتی ہمنشین ہو گئی سرکار بھی
جیلے کے فرشتے دے نال داہ دا کیتی جو جیا پروردگار بھی!
ملکھی ہور سبھے کم راس ہو گئے رہ گئی یار نال کرنی بہار بھی!

عاشقانہ خط

کیسے خط دا دیندے جواب ناہیں۔ نظر مہر کیوں نہیں اُتلے دا ایں رہندی
ہور کجھ نہ سمجھدا جان میری تینوں وصل دا کی سدا آس رہندی
بجھڑ کی ہجر تھیں اکھاں گھبراندیاں نے لگی درس دی ڈاڈھی پیاس رہندی
خوشی عیش آرام حرام ہوئے چینی سر یہ دا ناس رہندی

پرتا دکھاوندے دانیاں وانگ ہر دم جاں پیندی وچ خم اس رہندی!
مرض عشق نے لاغر سر کیتا خون پیوندی تے کھاندی ماس رہندی!
غشاں پیندیاں سمکدی مرے پلک اندر تیرے باجھ ناہیں طبع راس رہندی
خط دیکھدی ساں خراب دیدو باقی نہ زندگانی گھڑی تاس رہندی
آ کے مل جا پیاریا واسطہ ای اج کل ہے طبع اداس رہندی!
ملکھی رام کوئی دم دا وساہ ناہیں گھڑی موت ہر دم آس پاس رہندی!

معشوقانہ خط

جانی خط تیرا مل گیا مینوں کیہہ دساں میں یار غمخوار تینوں !!!
مینوں روز دیندے خبراں لوک آ کے دلوں ہور ناں نال پیار تینوں!
اسیں سمجھ لئی گل بات ساری سدا جھوٹھ دے نال وہار تینوں!
مینوں پیا جاپا کیاں دسنا ایں ہے تکلیف کیہڑی عاشق یار تینوں!
تیرے خطاں دل تیوں اوازار کیتا ہوندی ذرا نہیں مزاج وچار تینوں
گلاں باگلاں دالیاں چھڈ دے توں اگے لکھ چکیاں کئی وار تینوں !!
جے کر خواہش رکھیں مل جان کے لئے بہتا عشق ہے کیتا لاچار تینوں
ایڈی خطاں دی ڈاک نہ بھیجیا کریں سمجھاوناں میں بار بار تینوں!
میرا پاس تیرے آونا بہت مشکل دساں کھول کے حال کی یار تینوں
ملکھی رام اصل میرا چیت کردا ساری عمر رہی کرا اں خوار تینوں!

سی حرفی نمبر ۱۸

جھاڑ ٹچوہا

الف آدِ جگاد اخیر تُوں ایں تیری سب کولوں پاک ذات سائیں!
اگ، ہوا، پانی آدم جانور دی تینوں یاد کردے دن تے رات سائیں
پریاں جِن فرشتے فقیر کئی تیرے نام نوں سمجھن سوغات سائیں
ملکھی رام خالی جگہ کوئی وی نہیں جتھے نہیں ہندی تیری بات سائیں

الف اج کریں یا گلاں کوڑیاں توں تھتے چلے گئے مٹھی گفتار دے دن
جدوں بیٹھ گوشے قسماں کھادیاں سی کیا دیں بھل گئے قول اقرار دے دن
جدوں دو حال سنے کیتی سی عیش رل کے دل وچ یاد کر موج بہار دے دن
ملکھی نال تیرے گلاں کرنیاں دو یا لو ملیں مینڈھی اتوار دے دن!

الف اساں تیرے نال جو بولدا نہیں دس کیتی کی یار تقصیر تیری
میرے دل چکور توں چاہ رہندا دیکھاں شکل ہر دم ماہ منیر تیری!
نیم جان تڑفاں ہندی گل ناہیں گل تے آبرو دی چھری شمشیر تیری!
نت ملکھی دی جان توں دکھ دیناں ایں سدا رہسی نہ حسن جاگیر تیری

ن نال میرے کیوں ناراض رہنا ایں ساتھوں خطا کی اے مہربان ہو گئی
نام رب دے پیاریا معاف کر دے جھیڑی اساں توں سخت زبان ہو گئی
غماں خون سکا چا ظہیر کیتا مثل کانے دے میری جان ہو گئی
تیرا عاشق تے لوکیں سودائی کہندے ملکھی گل مشہور جہان ہو گئی!!

میرے حال تے رحم نہیں ذرا کردا ایڈی طبع تیری بدگمان ہو گئی
توں نہیں بولدا سجناں نال میرے جان غماں دیوچہ غلطان ہو گئی
ایسے مارنے نی تیر نگاہ والے کمر جھک کے مثل کمان ہو گئی
مجنوں وانگ میتھوں روندا دیکھ کے تے ملکھی رام دنیا پریشان ہو گئی
دشمناں میریاں نال بولیں تینوں یار نادان ہیں کی آکھاں!
دسیں دلاں والے بھیت جا کے تے ہو واں بڑا حیران ہیں کی آکھاں!
دوتی بولیاں مار دے نے ان کے تے سینہ میرا چھلان ہیں کی آکھاں!
ملکھی نال کی کیتا اقرار سائی اوہ ویلا پچھان ہیں کی آکھاں!
دیکھ کے تے بانکی چال تیری کیوں نہ قدم تیرے دوویں یار چم لاں
شوقتی نال جانی تساں پان کھاندا لباں تیریاں دو گلا نار چم لاں!
میرے دل کر دا گلے لا تینوں تیرے سوہنیاں دوویں رخسار چم لاں
ملکھی رام ایہہ حسن دا باغ کھڑیا نرگس نین تیرے نو بہار چم لاں!
درد جگر اک ستائے ہر دم ۔ دوجا پیا ستاوندا یار مینوں!
نیہا اکھاں تے بین حرام ہویا چڑھنا غماں سے نال ویلو میتوں!
روح میرا ڈانواں ڈول کھوندا چھیوں کھاوندا نہیں کم کار مینوں
ملکھی رام ستواں روے یاد کر کے اکھواں بار نہیں دیندا دیدار مینوں!
پتھر دل ایسے بے پرواہ دلبر ویکھو ذرا نہیں خوف خدا رکھدے
جاہ والے نال مینوں کھلار کھدے ! اتے غیراں نوں ملن دا چاہ رکھدے
گلے لاونا رہیا کی بلکہ تیوڑی متھے تے لنظر کھوار رکھ دے!
ملکھی عاشقاں نوں دور در کاوندے نی دوتی بغل دیوچہ بہار رکھدے
دلبر کدی نہیں کرم فرما ہویا دل دیکھ باچھول پیا کہ سدا اے
کدی نواں نہیں الیس نوں شوق ہویا انتظار خیال کی بریں دا اے

لکھاں ہنجواں ہار پرو دتّا خون اکھیاں تھیں پیا برسدا اے
ملکھی رام نوں سرگ تے نرک نال کی فقط آسرا اوسدے درسدا اے

ی۔ یار جدوں مہربان ہوویا کی وگاڑسی جے کوئی رقیب ہوسی!
جدوں اکھیاں نوں جند نظر آیا خوشی کیک وانگوں دل غریب ہوسی
میرا موت بھی کجھ بگاڑ سکدی جیتے صفت جے پاس طبیب ہوسی
ملکھی بنے گیا یار جدوں آن سینے مفت خوشی وچ تے میرا نصیب ہوسی!

ج۔ جیہنوں لگے مرض عشق والی بھلا اوتھے طبیب دا واسطہ کی
لکھاں والیاں دی جتھے پہنچ ناہیں اوتھے مجھ غریب دا واسطہ کی!
سوہنا آپ جیکر مہربان ہووے اوتھے ظالم رقیب دا واسطہ کی
ملکھی رب دی ہووے جے مہربانی اوتھے قسمت نصیب دا واسطہ کی

ح۔ عقل تھیں میں معلوم کیتا پیار بے ہودہ بنایا توں یار کیتی
تیں قدر نہ پائی کجھ دوستی دی اوتھے دشمنا توڑ اقرار لیتی
خواہشمند گیا تینوں جند لے کے تینوں مور تھیں پیار کیتی!
ملکھی رام غریب تے ظلم کیتا کیسے جگ تے بدلے ولدا لیتی

ا۔ لا کے دوستی یار میرے پچھوں بدل نہ جاویں دلدار کدھرے
بار بار سمجھاوناں پیا تینوں غیراں نال نہ کریں پیار کدھرے
تینوں رب دی قسم اے باہجھ میرے کسے نال نہ کریں گفتار کدھرے
ملکھی نال لا کے پیارے توڑ چاہڑیں طوطے چشم نہ بن جاویں یار کدھرے

ع۔ عاشق اوہو ہر دم چاہوندا رہے کہ ہر دم سامنے یار دا مکھ ہووے
ہجر یار دا جان سکا دیندا تب اوتھوں کیہڑا جوان سکھ ہووے
بھلا دن گئے ویہ کی کرے اوتھے لگا جنہاں نوں عشق دا دکھ ہووے
اکھاں کرن گریہ نہ زار نہ ملکھی بناں درشن دے دور نہ بھکھ ہووے

ہیں۔ سچ کہنا رب دا واسطہ ای ہے کے جاویں نہ یار باز الہ جھگڑی
اگے نازک ہے بہت سر پہ تیرا جیہوں جیتی نہیں جاوی دلدار جھگڑی
دن رات میتھوں خطرہ بہت رہندا تیرا اکھ نہ دیجوے آزار جھگڑی
جیکر ملکھی غریب نوں حکم کردیں لے کے نال چلے خدمتگار جھگڑی

ق۔ قسمتاں دیکھو نصیب ساڈے اسیں یار دی لین نوں اٹھے جہان اپنے
آتش عشق دی تن من جالیا ہے دوتی ٹھنڈیاں دا تیلا بانسر اوڑنیں
اک یار پیارا ہے دی دیکھ باہجوں. لکھاں ڈکھ جھلے اپنی جان گٹے
ملکھی مٹ گئے محبوب نے نال میرے تک بنیا ظلم کمان اٹھلے

ی۔ یار پردیس کیوں چلیا ایں اج تُرن تساڈے دا اوہ ازناہیں
لا کے اکھیاں تے پھر نس جاناں ایڈا دغا کیہ تے کدے یارناہیں
دیس چھڈ کے جا پردیس رہنا ایہہ کوئی دوستی دا اقرار ناہیں
ملکھی رام نوں خیر دا خط پاناں جا کے چھڈ نا میتھوں وسار ناہیں

ف۔ فکر سٹیشن تے عشق گڈی۔ اگے غماں دا انجن تیار ہویا
ٹکٹاں کٹ دا درد فراق دیاں پا کے دل ڈانڈا لے تیار ہویا!!
توراں لین جدائی دی صاف ہوگئی۔ ظالم گھنٹی دا اودھر کھڑکار ہویا
جھنڈی ہتھ وچھوڑے دی پکڑ کے نے سڑیا ہجر دا گارڈ تیار ہویا
غشاں پیندیاں عاشق بے ہوش ہوتا سوہنا گڈی وچہ جدوں تیار ہویا
ملکھی یار جدہ حاضر ریل چل گئی۔ عاشق لٹ کے فدے دا دل بیمار ہویا

مست اکھیاں ایسیاں یار دیاں مستی کی لے نکشے شراب اندر
دیکھ یار تیرے حسن نوں پیا جلدا پیدا رشک ہویا آفتاب اندر
جلوہ دیکھ راتیں سر گمردان پھر دا مرغ وحشیاں ہو گئے مہتاب اندر
کالی رات ہووے جدوں چند میرا یارو ویکھ چھپا وے نقاب اندر

گراں وصل دی عرض کی یلدا اگے جلیبی عبرطل جاندی رکیب دارب اندر
وچہ خواب دے میں بوسہ طلب کیتا آیا نہ حرف جواب اندر
نازک جندڑی غماں دے بحر ڈبی اٹھے پہر میں رہواں گم داب اندر
ساقی اجے نہیں وصل دا جام دتیا میرا بھیج کے ہو یا کباب اندر
کدی دفعہ میں ملن دے ڈھنگ سوچے بھلدی گر گئی نہ گل حساب اندر
ملکھی سکھ بدلے لائیاں اکھیاں سی سگوں کھس گئی جان عذاب اندر

م ۔ ملکھ ڈے کیڑی نے لت ماری ہاتھی ڈھے پیا منہ دے بھار میاں
کتا نسیا ہیسے نوں ویکھ کے تے چوہے بلی نوں سٹیا مار میاں!
چڑی باز نوں کھا گئی پلک اندر گدڑ شیر نوں کیتا شکار میاں
ہتھے خلیفہ بیکار کیتے تھوڑی خورا نہیں میری گفتار میاں

ی ۔ یار شیخ نوں کدی کیتا ۔ جھوٹ بولدی سدا زبان میری
دغے باز لوکیں مینوں کہن سارے ہل پے گئی وچ جہان میری
اوس پروردگار دے نام باجھوں عمر بیت گئی وانگ حیوان میری
ملکھی شہر لاہور دے رہن والا رنگ محل دے کول دکان میری!

سی حرفی نمبر ۱۹

ملکھی دا پھیتر سپ

الف ایہ اساں تے حین ناہیں ذرا مکھڑا محبوب دے نور دا اے
جیہڑا صبح ویلے آفتاب نکلے ایہہ بھی پرتوا حُسن حضور دا اے
اک جھلک تھیں موسیٰ بےہوش ڈِگا ہویا رنگ متغیر کوہ طور دا اے
ملکھی یوسف جیہے اوہدے نفر لکھاں رکھے پھیر نہ حرف غرور دا اے

ب۔ بس کر رو نال تخیراں پھر کے دیہہ غریب نوں خوار ناہیں!
روندا تجھ بے کس نوں ویکھ کے تے رتی ترس مینوں آوندا یار ناہیں
کوہوں لنگھ جاویں مکھوں بولدا نہیں ایہہ تاں دوستی دا کوئی وہار ناہیں
اکھاں رہن گھبراندیاں باجھ تیرے چین پاندیاں نیاں دیدار ناہیں
کتھے جا کے کراں فریاد پیارے تیرے جیہی کوئی سرکار ناہیں!
مکھ ویکھنے دا فقط شوق مینوں دل ہور گل دا طلبگار ناہیں
تیرہ تمنا کروں جلدی شاد کر دے نہیں تاں بچنا تیرا بیمار ناہیں
کئی سال ہو گئے اکھاں لگیاں نوں اک وار دی ہوئی گفتار ناہیں
کدوں کھڑا رہنا ایں مکھوں بولدا نہیں ایڈا ہونا چاہیئے ترسار ناہیں
دُکھ، درد مصیبتاں سہی جاناں میرے جیہا کوئی غمخوار ناہیں!
میرے مصطفیٰ ویکھ انصاف کر کے دھوکا دین وال عاشق زار ناہیں
لول کھڑا دل دا بیعت نال ملکھی جھلی حُب دی جاوندی مار ناہیں
لا کے اکھیاں سکھ نہ ذرا پایا آن ہویاں میں دکھاں دی مار ہیٹھاں!
ہیم جاندی مشکل آسان ہووے گلا ہے جے تیری تلوار ہیٹھاں!

پھر بھی تیغ بے حلق تے ناز کر کے پڑھ کے شکر دا کلمہ ہار بیٹھیاں
ایس نکھی نوں قتل کر دفن کر دے اپنے قدماں دے میری سرکار بیٹھیاں
ورہے گئیاں سال یار دی دید کارن اگے کئی ہے تہ ٹلی ہمار بیٹھیاں
بیٹھے لکھاں سال یار دی عید کارن اگے کئی ہے تہ ٹانی ہمار بیٹھیاں
قربت وصل بلا شفا ہو دے ۔ دو تیجے حکم تعمیل کر دی لکار بیٹھیاں!
کو حیہ یار کا پتا سنبھال بنیا۔ نکھی آسیہ کہدے کئی خاکسار بیٹھیاں!

ی۔ یار تکیجے سولی کوئی چڑھیا رکھی کیسے نے کھلی اتار بیٹھیاں
اک دید بدلے کیسے نوک بھالے ٹنگا کوئی سر تیے تنشبہ مار بیٹھیاں
سکھ گیا کوئی کیسے کھمبھ کھمبھ کے رکھیا سیس نوں کیسے تلوار بیٹھیاں
نکھی رام دیدہ کارن بنیا فقیر کوئی مستی کا جلیدا کر دا در یار بیٹھیاں

س۔ سب لوکوں اچی شان تیری تیتھوں سب ہین پروردگار بیٹھیاں
تیرا انت نہ کیسے نے سول پایا عالم تھک گئے کر کر وچار بیٹھیاں!
ذرتی نور دی ذرا نہ گئی جھلی موسیٰ ڈگا ہو گئے قرار بیٹھیاں!
لکھے صفت نہ تیری جے لکھن لگے نکھی قلم رکھے آخر کار بیٹھیاں

ج۔ جنہاں نوں آن کے عشق لگے دن رات روندے جاندے سکدے نی
چاہ جنہاں نوں یار دے ویکھنے دی سولی چڑھن توں ذرا نہ اکدے نی
اتے تیغ دے وانگ دیکھو شوق نال عاشق سر ڈھکدے نی!
نکھی رام جنہاں نوں شوق دیدار دا اے اوہ کد جان گوان توں رکدے نی

ع۔ عاشق بننا بڑا سہل ناہیں اول خنجراں وچہ حوالہ ہونا!!
دوجا جیر تانٹ کباب دے لئی ہنجا جان لیے تیراں دا وار ہونا!!
چوتھا کمل لہا فتی دید تیجے پنجواں دے اتے اسوار ہونا!!
نکھیو یار دھڑ توں سر جدا کرنا چھیواں یار دا پھیر دیدار ہونا

ع۔ عاشقی دا دم مارنا مٹھیاں ایں مشکل اوس دا ذرا وصال ہووے
فاتے فکر کٹنے اپنی جان اتے عشق دل نہ ذرا خیال ہووے!
ہر دم چھری فراق دی ہیٹھ پیارے جان بکرے دا نگ حلال ہووے
لکھی مرن کرہوں مر جا پہلے پچھوں یار دا پھیر وصال ہووے

ب۔ بنّاں دے نال پیالہ پا کے خون پیونا تے غم کھائی دا اے
پہلوں اپنا آپ تباہ کر کے پچھوں اہاندے راز نوں پائی دا اے
قسم رب دی دوزخ دی اگ کولوں ڈاڈھا سخت ایہ دکھ جدائی دا اے
لکھی چھری فراق بھنیں جان تڑفے جیہیں بکرا تڑفے قصائی دا اے

س۔ سچّا وعدہ کر دا اک ناہیں جھوٹا یار دا قول اقرار ساڈے
ماراں آہ جدوں نکلے اگ اندروں دل توں یار دی ہی انتظار ساڈے
سینے اندر فراق نے پائے چھالے طعنے مار کے جگر ستمگار ساڈے
لکھی عاشقاں نوں ہجر ساڑدا اے اگ دوزخاں دی گنہگار ساڈے

ت۔ تن خستہ نال کی آکھیے نا مرض ہجر تیں جیہڑا لاچار ہوئے
دوا کسے دی مول نہ کرے کاری بھانویں کیہ نوں مددگار ہووے
عیسے اتر سے جے چرخ چہارم اتوں پھر بھی اچھا نہ کدے بیمار ہووے
لکھی رام ایہ مرض اولڑی اے دکھ درد جناں کتھوں پار ہووے

ل۔ لگّی چاندے نیں تکر کر کے لیاں وچ سوہنے مسکرا کے تے!
بھانویں کیڈا ای عاشق بیمار ہووے کدے حال نہیں پچھدے دکھ تے
اساں ویکھیا خوب آزما کے تے ذرا نہیں سندے نال دکھا کے تے
لکھی سب کر دنڈ بیٹھے ہین سوہنے دکھنا اپنا آپ بچا کے تے

د۔ وچہ فراق تڑف خاوند دے اوئیں موت سنبھال کر سدا سمجھار
سینوں ویکھ دوروں کریا نظر نیویں انہیں شرم سمجھا کہ ادا سمجھال

میرے چند جی تیرا خاموش رہنا ایہہ جفا سمجھاں کہ وفا سمجھاں
ملکھی حرف نہ کوئی بے موزوں نکلے تیرا رول کی ہیں دل ربا سمجھاں!
دیکھ مینوں مسکراوندے او تے بلاوندے نہیں ایہہ دستور کی اے!
کولوں لنگھ جاویں نیویں نظر کر کے کینا اساں نے تیرا قصور کی اے!
دسو ظاہر کر کے کی خطا میری غصہ تساں دے دل وچ حضور کی اے
ملکھی جھڑک دے یار نے آکھیا اے کرنی عاشقی تینوں منظور کی اے
ج جاوناں جاوناں کوئی گناہ ایں اساں کیتی کی یار تقصیر تیری
میرا دل ایہہ اندروں چاہوندا اے رکھاں کول آثار تصویر تیری!
سدا اپنی جان دے نال رکھاں۔ دیکھاں شکل ہر دم ماہ منیر تیری
تاں تد ملکھی نوں منزل وصال دلیں تاں ایہہ یاد رہے کی یادگیر تیری
ی یاد پیارے دی دید کارن دلا ایہہ تجویز نبی دی اے تے
منجھے تنگ لا کے گلے پہن کفنی سر پیر تک خاک لگائی دی اے
تینیں مندراں تے منجو بکھرے کاسا در یار دے الکھ جگائی دی اے
ملکھی ہو عاشق مرنوں سنگدے ناں تاہیں دید دی بھیٹا لائی دی اے
ج جنہاں دے نیک نصیب تنہاں دے گھر ول او جنہاں نوں یار بلاوندے نی
عاشق اکھیاں فرش وچھا کے تے خاطر تاں دلدار دی بہاوندے نی!
ملنگاں دالیاں نوں ملن یار جا کے ویہڑے رہکے تے درشن پاوندے نی
ملکھی جنہاں اُتے سوہنے مہر کر دے اوہ گاوندے عشق اڈاوندے نی
یج عاشقاں دے چت شاد ہوون خوشی نال جد جانی بلاوندے نی
یقین دل دا ہووے آباد یارو پائی وصل دا جدوں بلاوندے نی!
جا بنے وجہ نہ بھیجے سجن عاشق تماں تاں جد لیاں بلاوندے نی
کنھوں نہ رنج مصیبتاں دور ہوون ملکھی یار جدوں سینے لاوندے نی!

ویکھ کھاں یا ہند یا فال پا کے جانی جان دسّن آ دسّی کن دنوں ہیں !
آیا نہیں اڈیک دلدار دی لئے کہہ گیا سی آوناں ان دنوں ہیں !
اوہ دن دسّیں دل تیرے سدھے دی ہوسی پوری مراد ایہہ جن دنوں ہیں
راول آکھیا انج بالکل پرسوں ملکھی یا ملسی تینوں تن دنوں ہیں

جدوں خزاں نے آن کے وار کیتا نہ اوہ آبرو نہ رہی ادا گل دی !
دکھ موت والی لگی آن کے تے سوہنی شکل نکھر گئی کھلا گل دی
بلبل سندیاں سارے بے ہوش ڈگی دسّی خبر جلد باد صبا گل دی
ملکھی وچہ خوشبو سی نیکیاں دی رہ گئی جگ تے یاد وفا گل دی !

موت خزاں نے آن کے وار کیتا ساری بیت گئی عمر بہار گل دی
بلبل درد فراق دے وچہ مر گئی پریت یاد کر کر اپنے یار گل دی
اُدھر بھورے دی دم آخیر ہویا یاد وچہ ہویا عاشق یار عشق دی !
ملکھی محبوب بلبل دے نیچے دفن کیتا مالی اکو تھاں تے مزار گل دی !

زلفاں کالیاں نہیں رخ یار دے نے نیچے ہین ایہہ ناگن کالیاں نے
نین مست شرابیاں وانگ دونویں ہوئے بھرے وچہ نرگسی پیالیاں دے
سبکے لعل دے لال لب ویکھ کے تے لب اُڈ گئے لعلاں ندی لالیاں دے
ملکھی غنچہ دہن تکیا کھِل کھڑے صدقے جاواں میں گلاں نرالیاں دے

ف نوجی سپاہیاں دے وانگ اکدن جا تک ویری نال یار لڑ گئے !
اودھریاں زلفاں ول جدے دل نے دھیان کیتا وچہ اکھیاں دے پیا ہار لڑ گئے
گیسو ول کھا کے وانگوں کالیاں دے ستم کرن والے ستمگار لڑ گئے
ملکھی زلفاں نوں ہتھے نہیں چھیڑیا میں ناگ زبردستی بیچ چار لڑ گئے

دشمناں نے دے ایہہ نشان یار و دلدے کھوٹے تے مٹھی زبان والے
بھولے بھالے معشوق کی جاندے نی بڑے ہوندے نی ظالم مسکان والے

آکھے دو نیناں دے سوہنے ہٹ جاندے عاشق تر ڑ فِدے مال کھوان والے
ہر دم نہ سدے رہن جہان اُتے بِلے سِراں نوں خُدا کراں دِ لے
دلبر لا کے توڑ نباہن کیوں نہ دشمن مرن جے بہی پڑھان والے
ملکھی سوہنے پیار نہ کدی توڑن جے رقیب دہون سکھلان والے

نصیحت

اندر نیدے دا مُیلے دے نال تھریا چِٹے رنگ نوں ویکھ کے بُھل ناہیں
سُنگھن واسطے ہتھ نہ لا بیٹھیں سوہنے خار سمجھیں جاویں پھُل ناہیں
مُڈھ ہوں آئے دم بازیاں ایہہ کھدے دغا وار معشوقاں دی گل ناہیں
ملکھی دِل نوں روکھ سنبھال کے تے عزت اپنی داکوئی مُل ناہیں!

سی حرفی نمبر ۲۰
ملکھی دا کانجھ دا الکو

الف اپنا آپ نہ سمجھیاں میں کھیڑ دا نیہدا سان کھلاں دے ہار پا کے
وانگوں مور کھاں خوشی منادیاں سان خنداں زناں دے نال پیار پا کے
ونے ویکھ مکان تمام سارے جھگی بہہ گیا وچ اُجاڑ پا کے!
ملکھی عمر تے مال تباہ کیتا نال سوہنیاں نال پیار پا کے!
ب۔ بڑی طاقت میرے وچ ہیسی جیہنا تے مکر بر ظہر کیتا!
کھور دِل نوں گلا لانے خار دسے کے سخت غماں دے وچ دلگیر کیتا۔
لیلاں روح پیوردہ نہیں ذرا کہدے مجنوں وانگ نکالے کے تیر کیتا!
ملکھی رام طبیب جواب دے گئے مرض عشق بیمار آخیر کیتا!!
ت۔ تاپ فراق دا رہیا چیر ڈھیا بیٹے نے تن باجھوں نہ آرام آدے

دکھاں وچہ پھس گئی جان میری ساہ سکھ دا نہ صبح وشام آوے
ہائے ہائے کرتیاں عمر گذری اک پلک نہ دل نوں آرام آوے
لکھمی کل بچاریاں دور ہو کے یاد تے وصل دا جام آوے

ٹ۔ تانبے نال پیچ کھنا ذات مُنیاں دی بڑی بلے پیر لوکو
نکلاں کھولیاں حسن دا پایاں جادو۔ بادشاہاں نوں کرن فقیر لوکو
ٹھکھے زرد سے سدا سوال پاون ہاں کھا کے ہوندے تیر لوکو!
لکھمی سوہنیاں نال پیار پا کے ڈٹھا بُرا نتیجہ آخیر لوکو!

ج۔ جدوں نہیں سی خبر عشق والی چلدا خوب سی وِنج وپار میرا
رو لی خوشی دی بیٹھ کے کھاوندا ساں ہسّی جگ تے بڑا اعتبار میرا
ہوندا خود مختار ساں کسے دی وی۔ کہدا دل نہیں سی انتظار میرا
لکھمی رام قسمت میری بہت بھیڑی ہویا سوہنیاں نال پیار میرا

ہ۔ ہتھاں وچہ بُتاں دا عشق دے کیا ہن ہوندا ویکھ وپار تھکھوں!
اک اوہ دن سی لکھاں کول ہین ہن کوڈی دا میرا اعتبار کھکھوں
عادت رون دی پے گئی اکھیاں نوں رہن ٹھکھیاں نہا دیدار تھکھوں
لکھمی جدھے تے پختہ دلیل ہو گئی ہے زردے تلے گا مال تھکھوں!

خ۔ خواب دے وچہ وی رہن ٹھرڈوے جیڑے عاشقاں دا سینہ ساڑدے نی
سکھ کدی نہ پان جہان اُتے خانہ کسے دا جیڑا اُجاڑدے نی!
رب اُنھاں نوں سُولاں دی سیج دیوے سُولی جیہڑے غریباں نوں چاڑدے نی
لکھمی تڑفدا ویکھ کے عاشقاں نوں سوہنے ہس کے تے دُوروں تاڑدے نی

د۔ دکھی سر تے ہمیشہ رہندا مرض عشق والی لگی آن مینوں!
حال ویکھ دُوروں سر پھیر دے نی دِتیہ ٹھا جواب ہے جان مینوں
ایسی غم والے جان ظہیر کیتی محرم راز نہ سکن پچھان مینوں!

ملکھی دا رنگ مجنوں عشق لیلا رُوح باجھوں دُنیا ہئی وسّے مہربان میتھوں
ف فریح کہہ دے جلدی یار میتھوں میرے دل دی پوری مراد ہووے
میرے مطلب مشکلاں کہہ دے آسان ہو جاوے قید عشق تھیں جان آزاد ہووے
میرے سر گلے تے دیکھ آزما کے تیرے کُنڈی تیغ نہ تیری جلاد ہووے!
کہہ کے مہربانی سر آنا جانی ملکھی میری قبول فریاد ہووے!
ر رب دی بندگی کہدن سکھو نال دلبراں پانا پیار کجھ نہیں!
بنیں کہہ شہ ایتھے اوتھے کم آوے نچیے گتیاں دے ہو تاں خوار کجھ نہیں
خوشی جھنڈ کے تے غم خرید لیتے کُجھ عشق دا کہہ نا وہار کجھ نہیں
ملکھی سوہنیاں نال پریت لا کے بڑا اکم ایہہ وچ سنسار کجھ نہیں۔
ز زور ناہیں پیلے زر ناہیں عشق نبھاون لئے میتھوں بے پیر کیتا
اودی شکل سوہنی نار سُٹیا اے جھنواں والگوں در بدر کیتا
سدا رہوندی حیران کمزور میری ہند درد فراق دے گھر کیتا!
ملکھی جھوٹھیاں تہمتاں لا کے تے دُنیا وچ بدنام دلبر کیتا!
س سوہنیاں دے سر سواہ پاؤ۔ پا وو رب دے نال پیار لوکو!
عشق بتاں دے وچ بدنامیاں نے وچ بندگی بڑی بہار لوکو!
ٹُر احوال معشوق کر دین جھوٹے سچے سائیں کہہ دا بڑا پیار لوکو
ملکھی رام جے عمر سوارنی جے میری گل تے کرو اعتبار لوکو!
ش شان جوانی دی گئی ایویں اک پل نہ رب نوں یاد کیتا!
کنڈے بیجدا رہیا ہیں اج توڑی کدیں نیکیاں دا نہ آباد کیتا!
جھوٹے عشق مجازی تے قسم رب دی مزا زندگی دا بے سواد کیتا!
پچھے لگ کے سوہنیاں صورتاں دے ملکھی اپنا آپ برباد کیتا!
ص صادق زبان تھیں سچ کہنا۔ پیار نال نادان دے یاوناں ہیں

کدھرے وِچ بھلیکھے دے آن کے تے شکل دیکھ بھولی کھُل جاوناں نہ
مال جان دا بڑا نقصان ہووے قابو رکھناں دِل نوں بھاوناں نہ!
ملکھی رام پھیر تے لکھ سمجھو میری گل نوں منوں بھلاوناں نہ

حق ضرب اُتّے ضرب ظالم سہنے بڑا دُکھ پہنچاوندے عاشقاں نوں
نیم جان کر کے سُٹ جاوندے نے پھر اس قدر ستاندے عاشقاں نوں
طرحاں ونگ اکھاں بھوں پھیر لیندے پہلوں کٹھ کے کھاندے عاشقاں نوں!
ملکھی فتنے مُنہ اوہناں دی دوستی دا جانوں مار مکاوندے عاشقاں نوں

طرف معشوق دی خیال رہندا عادت بن گئی بڑی خراب دل نوں
بدلے وصل ملیاں انتظاریاں نی جان تے تفکر بکی سخت عذاب دل نوں
وِچ غماں دے روندیاں عمر گُزری کدی خوشی نہیں آ کے جناب دل نوں
جیہنے یار باہجوں تیرے آرام آوے ملکھی ہو گئے لکھ بے حساب دل نوں!

ظالم کمان تے لک بدھا نہیں تنگی دل دا خیال تیرا
پھریں ویکھدا اسیں مٹھیاں صورتاں نال پیار بہت شیطان جیہے نال تیرا
جلدوں وچ درگاہ دے پیش ہوسیں نہیں کوئی چلنا اوتھے سوال تیرا
ملکھی وقت آخیر دے ویکھ لئیں توں ہوسی منہ کالا بُرا اعمال تیرا

ع - عقل ماری جاندی عالماں دی اندر عشق ہوری جیڑیاں وس دے نی
حالت عین بن جاوندی پاگلاں دی کدی روندے کدی ہس دے نی
کسے نال نہ ایہہ گفتگو کردے قدماں وچ محبوب دے وسدے نی
گونگے باور رہن ہمیش ملکھی عاشق بھید نہ کسے نوں دسدے نی

غ - غافلی نوں جنہے دُور کیتا کیوں نہ اوہ وچ سمادیا ئے
روشن چند دنوں دُونا نام ہووے بلکہ رب دا خاص دیدار پاوے
سدا اوہدے وادھے گھاٹا ہووے ناہیں سائیں نال جو نیک وہار پاوے

ملکھی رام جن غم خرید نے نے جا کے سوہنیاں نال پیار پاوے!
ف فکر دے وچہ ہمیشہ رہندے دلبر جنہاں نوں بہت ستاوندے نی
سدا عاشقاں نوں روزہ لگا رہندا پانی وصل نہ یار پلاوندے نی
دسو اکھاں نوں کسطرح عید ہووے جیہڑے مکھ نہ کدی وکھاوندے نی
ملکھی ڈھول وچے کول کوہ تخ والا عاشق موت والی سحری کھاوندے نی
ق۔ قول کر کے جانی بدل جاندے ایہناں اُتے نہ کدی اعتبار کرنا
مرضی سوہنیاں دی اُتے رہن دینا وا تکّوں موڑ کھاں نہ انتظار کرنا!
بہتا عشق دے نال پیار پا کے چنگے بھلے دل نوں نہ بیمار کرنا
ملکھی خوشی ہے جگ تے وسنا جے بھید یار دا نہ نمودار کرنا!
ک کہی دیکھے تجھے سوہنیاں دے عاشق پچھے پھرسے مٹی پھانکدے نی
کہہ دے لیے پروہ خیال ناہیں۔ نال دشمناں دے سرچاں مانڈے [?] نی
ایہہ غیر دے نال پیار پاندے خواہ شمناں دی قدر نہ جاندے نی
ملکھی اپنا کیہ معشوق کرنڈے نہ کجھ نفع نقصان پہچان دے نی
ل۔ لگ جاون اکھاں زبردستی کھیڈ قدرتی یہ دردگار دی اے!
مکھ ونجدی سارے ہی بلکہ اندر دل تے لگھی جاندی ضرورت [?] یار دی اے
بھل جاندے عیش آرام سارے جان غم کھاندی غمخوار دی اے!
ملکھی جنہاں معشوق دے وصل باجھوں جان اجے نہ ہووے بیمار دی اے
م من والی گھنڈی کھول دا ہیں اکھاں لگیاں نوں کئی سال ہو گئے۔
وچہ درد فراق دے دتے راتیں دیدے روندیاں روندیاں لال ہو گئے
ایسا غم لگا دل نوں آن کے تے حرف خوشی دے خواب خیال ہو گئے
ملکھی حسن دا شہنشاہ لوڑدا نہیں اسیں مال اجاڑ کنگال ہو گئے!
ن نویں نویں جنہے پریت ہونے اوتھے کدی کدی جانا چاہی دا اے

نویں دوستی کم خراب کر دی ہوئی ہوئی پیار ودھائی دا اے
کدی اپنا آپ نہ ظاہر کریئے سکھ دوسرے تے دا کھیت پائی دا اے
ملکھی یار جیہڑا وفادار ہووے نال اس دے توڑ نبھائی دا اے

وسدا یار ایہہ دیس میرا دل توں رہندیاں سدا اُداسیاں نی!
اکھاں روندیاں رہن ہمیش تدوں اک درس دے باہجھ پیاسیاں نی
وچہ انتظاری آوے نیند ناہیں۔ بڑے کھسدے آون اُباسیاں نی
بن یار فراق دے جبل وچوں ملکھی کدی نہ ہوون خلاصیاں نی

ہاسے دی گل نہیں سنیہ کہنا درشن کھوتنے وانگ دلدار دے
دونویں اکھاں کھوڈے کبوتراں دے دس گئے لماں تک یار دا اے
مکھ ویکھ کے مست جیہڑے ہوندے تد وانگ لم ڈھینگ مردا اے
ملکھی خوف کھاندے دل عاشقاں دے ایہہ مکھ سوتہا اوار دا اے

فقیر دا دنیا دار نوں نصیحت کرنا

میری ایہہ نصیحت اخیر دی اے پچھے سوہنیاں دے کدی جاونا نہ
جان بجھ کے زلف دے جال اندر مرغ دل نوں کدی پھساونا نہ
ایہناں گنداں دے نال پیار پاکے چنگے بھلے نوں روگ لاونا نہ
چپ کیتیاں کھولیاں صورتاں نوں ویکھ ویکھ کے دل بھرماونا نہ
ذات ایہناں دی شکل کر ونڈ بیئی دی کدھرے گھل کے تے منہ پاونا نہ
جنگل وچہ فراق دے بیٹھ کے تے تن تسیں دلبر انگ سکاونا نہ!
پچھے لگ کے سوہنیاں صورتاں دے حال وانگ مہینوال بناونا نہ
آتش ہجر والی نال دے راتیں سینہ شکل کباب جلاونا نہ!
نیکی کرو جہاں تے کم آوے رستے بدی دے قلم اٹھاونا نہ!

ملکھی رام جے عمر گزاری تھی دلوں رب دا نام بھلاوناں نہ!

سی حرفی نمبر ۳۱

ملکھی دا بیدردی مالی

الف آئی بہار گلزار کھلی - کلی کلی نے خوب قربان ہویا!
لگے گُل گلاب ہزار لگن سبز وناں اندر گلستان ہویا!
طرح طرح دے پھل ہزار قسماں خوشی دیکھ کے باغیان ہویا
ملکھی رام بلبل ہوئے خوشی ہوکے اوہدے لئی ہر گل تواں جہان ہویا

ب - بولدی پیار دے نال بیٹھی سندی گلاں دی ہی بہار بلبل
ڈالی ڈالی پھردی گل گل اُتے نہیں رج رجدی دیکھ گلزار بلبل
توڑ ٹہنیاں سُٹے زمین اُتے کہندی گلاں دے نال پیار بلبل
ملکھی رام بلبل پھل پھل اُتے لوٹے خوشی دے گیت ہزار بلبل

ت - تہ سدا اکھوو نہ پیش جاندی گیا ملا کھا گاؤندی پاس مالی
آکھے خیال کیہڑے اندر مست بیٹھیوں تینوں ذرا نہ کجھ وسواس مالی!
اُٹھ ہوش کر مُور رکھ دیکھ جا کے ہویا چمن دا ستیاناس مالی!
ملکھی رام اُجاڑیا جیہا بلبل مڑ کے کدی نہ ہووسی راس مالی

ث - ثابتی رہی نہ گل اُسدی لبھدا بلبل نوں پھرے بھجیل ملی
ویکھی مست بیٹھی اپنے دھیان اندر ویلا دیکھ کے سُٹیا جال مالی!
اوتھوں بچی تقدیر دے نال بلبل کہندی آیا ایہ کیہڑے خیال مالی

لکھی رام تیں جو سینوں پھٹن لگیں ہیں کی ظلم کیتا تیرے نال مالی
ح جان. بچا کے دُور ہو جا نہیں تاں کراں گا بیگڑ ہلال بلبل
سارے چمن دا ستیا ناس ہویا توں تاں قہر کیتا تیرے نال بلبل
دُکھاں نال پانی دے کے پالیا سی تینوں ذرا نہ آیا خیال بلبل
لکھی رام کھیلے دی مار ہیں توں پھٹکیں تیری کی کھلا محال بلبل
ح حوصلہ ڈھاہ نہ مول اپنا کیہڑی گل بدی تینوں وچار مالی!
کی ہویا جے اک دو پھل توڑے اجھڑ گئی نہ تیری گلزار مالی!
کھا ڈیں جان تینوں مار دے جاوناں نہیں میرا گلاں دے نال پیار مالی
لکھی رام نہ ویر کجھ نال تیرے ایویں پائی توں حال پکار مالی!
خ خراب ہویا سارا چمن ویکھاں میرا کیتا توں بڑا نقصان بلبل
اچھا گلاں دے نال پیار تیرا توڑ توڑ کے سٹیں ناداں بلبل
وڈا پیار والا میرا باغ سارا جان. کجھ کے کریں ویران بلبل!
لکھی رام نہ کوئی وی شرم تینوں مشکل نجھے گی تیری وی جان بلبل!
د- ویکھ لے حوصلے عاشقاں دے بلا شک توں وار چلا مالی!
کی مجال اے اکھیاں پھیر جاواں اُلٹا غصہ نہ بہا دکھال مالی!!
سینوں سجناں کولوں جدا کرنا ایں تینوں ذرا نہیں خوف خدا مالی
لکھی رام نہ جان دی لوڑ سینوں گھسی دھونس نہ بیا جما مالی
ذ- ذرا نہیں شرم حیا تینوں ایویں غصہ نہ نچی چڑھا بلبل
اِک منہ دا دی نہیں وجود تیرا اُچے بولی نہ بول سنا بلبل
درجہ عشق دا صرف انسان تائیں جانے عشق نوں تیری بلا بلبل
لکھی رام کی عشق دی سار تینوں اینڈے زور دے وچ نہ آ بلبل
ر- روک زبان نہ غیر بولیں تینوں عشق دا ذرا نہیں دھیان مالی!

زندہ چیز نہ عشق تھیں مول خالی عشق رکھ دے گل حیوان مالی!
عشق بناں ناہیں سورج چن تارے عشق بناں نہ زمین آسمان مالی
لکھی ورخیہ وڈا عشق والا عشق باجھ نہ رب رحمان مالی!!
ڈ زور دے وچ نہ آکھنی تینوں ڈرا نہیں عشق دی سار بلبل
وچوں دشمنی ظاہر پیار تیرا انیویں جھوٹھیاں لانواں نہ یار بلبل
بنی بنی نوں توڑ کے مٹھ ٹیں چنگاں پھلاں دے نال پیار بلبل
لکھی رام نہیں آمندی سمجھ مینوں پیا پیار وسیں بار بار بلبل
س۔ سوچ وچار کے ویکھ تاں سہی اسیں وچ جھوٹا گلستان مالی
اک دن ایس دا ناس ہو جاونا ایں ایہہ جو دسدا پیا سامان مالی۔
رب چاہے تے ذرا نہ دیر لگے۔ کجھ دے پلک دے وچ ویران مالی۔
لکھی رام دو گلاں توں سمجھنا ہیں کیہڑی زندگی تے توں نادان مالی
ش۔ شکر کہ تیری تقدیر چنگی مینتھوں بچ گیوں تو شیطان بلبل
ایویں توڑ کے ٹہنیاں سٹنی ایں کیہ یں گلاں دا ہی نقصان بلبل
طرف رب دی تیرا خیال ناہیں کیہڑی گل دا تینوں گمان بلبل
لکھی رام اچھا بدلہ لواں گا میں میرا چمن توں کیتا ویران بلبل!
ص۔ صبر کر تڑف نہ پیا بہتا۔ چمن تیرا نہیں میرا مکان مالی
ہنجھیں آپ گلدستے تے کیہڑیں شیوں کوت کہ وائے باغ ویران مالی!
کیتا اپنا پاویں گا یاد رکھیں تیرا ظلم دی طرف دھیان مالی!!
لکھی رام میلا کوئی گھڑی دا اے کردی مول نہیں تیرا نقصان مالی!
ض۔ ضد نہ کر انیویں نال میرے اج توں چھڈ دے میری گلزار بلبل
مڑ گئے آویں نہ بھل کے چمن اندر ہنے دور ہو جا خبردار بلبل!!
کتھوں آ گئی توں اپنے مکان والی کہیں مالکاں نال تکرار بلبل!

ملکھی رام جلائی تو جان میری ایسی کیتی توں لڑی گفتار بلبیل!

ط۔ طور تیرے بُرے جاپدے نی حق والے دا حق پچھان مالی
کھلا واسطہ کی میرے نال تیرا ظاہر اچمن ہے میرا مکان مالی!
الفت گلاں دے نال کمال مینوں کھاویں کچھ لے سارا جہان مالی!
ملکھی رام انصاف دی گل کر توں کیتا ہیں کی تیرا نقصان مالی!!

ظ۔ ظلم کماونا نہیں اچھا۔ اچی بول ناہیں نا معقول قبیل
تیرا واسطہ چمن دے نال کی اے ہیں توں جھگڑی کھیڑے اصول نبیل
اچا بول پیارا بولنی ایں تیری منی نہ کیسے نے مول بلبل!
ملکھی رام گل کیتے خراب جھیڑے مینوں ویکھ کے اٹھدا سول بلبل!

ع۔ عقل نے ہوش سنبھال اپنی گا ہڑے واسطے کھیڑ بائی جال مینوں
کیتا کوئی میں تیرا قصور ناہیں۔ ایویں پیا ہیں لالو لال مالی!
حق والے دا حق پچھان مُڈ کھ میری زندگی گلاں دے لال مالی
ملکھی رام عاشق کتھے جان جر گئے حاضر جان ہے کر دے ہلال مالی

غ۔ غرور دے نال توں ویکھ تے سہی۔ ایہہ نہیں عاشقاں دی کرنی چال بلبل
توڑ توڑ کے تے ہتھاں سٹ نی ایں ذرا ویکھ دلدار دا حال بلبل
کیا منجھ نہ لان معشوق تائیں عاشق رکھدے جان دے نال بلبل!
ملکھی رام توں عاشق نہیں جھوٹھ بولیں۔ نئیوں گلاں دا ذرا نہیں خیال بلبل

ف۔ فیصلہ کرے گا رب سچا توں نہ عاشقاں دا سمجھیں خیال مالی!!
اسیں پنچھی وچارے ناتواں ٹھہرے۔ نئیوں ویر کی اساں دے نال مالی
ہووں عاشق تاں قدر معلوم ہووی توں کی جانے معشوق دا حال مالی!!
ملکھی رام ہے ٹٹ دی جان میری جے کر ملک نہ ہووے وصال مالی!

ق۔ قدر کی معشوق دی خوب کیتی۔ توڑ توڑ کے کریں ویران بلبلی!

کیوں نہ دیندہ اوہنوں تکلیف جیہڑی تینوں اپنے پیار دا دھیان بلبل
اچھا ظلم کمان نے لک بدھ سوچیں ذرا نہ نفع نقصان مستبل!
ملکھی رام توں ٹھیل پیران کیتے مشکل تیری وی بچے گی جان نبیل!

ک۔ کون ظالم کنے ظلم کیتا۔ جھوٹی تہمت نہ پیا توں لا مالی!
مینوں جان دی کجھ پرواہ ناہیں کیسے ہور نوں جا کے ڈرا مالی!
اچھا ویکھ لے ملدے جان میری بے شک توں واہ چلا مالی
ملکھی رام ہے ایہو دعا میری کیتا اپنا ہتھاں تے پا مالی!

ل۔ لواں بدلہ جان داراں مینوں رب دا خوف کمال بلبل!
توں تے لٹس کے تنے نہیں جان جو گی میرے سمجھ ہے توں دا حال بلبل
توں سمجھ چھیڑ دے ناس کیہ نال تیری دشمنی کی اہدے نال تبیل
ملکھی رام ہن دیر ہے کوئی دم دی تیری زندگی خواب خیال بلبل
میرے تے ظلم کمان نگوں تینوں موت دا ذرا نہیں خیال مالی!
دم دا پتہ کی ایس جہان اُتے خبر کے ٹٹنا ملی نہ بحال مالی!
کاہدے واسطے سمجھنا ایں گونہ دکھ دے اسمجھ کجھ ہوش سنبھال مالی
ملکھی رام توں میرا خیال چھڈ دے نہیں تاں گری ہوسی تیرے نال مالی

ن۔ نفع نقصان ہے رب وتوں تیرے کتن دی نہیں پرواہ بلبل!
کیتا ظلم بے حد توں نال میرے کراں کیوں نہ تینوں تباہ بلبل!
جیوی جان نہ کتے وی جان دلیاں مگن تے پلک نہ تیرا وساہ بلبل
ملکھی رام انصاف منظور ناہیں توں مولا آپ ہے تیرا گواہ بلبل
وسدی گل نہ مگل میرے کہ دا شوق گل نوں جا کے مالی!
اوہنوں سمجھاں نہ کہ تکلیف ہوندی جیوندی جان نہ ہو وال میں خاک مالی
میرا ہور کجھ دس توں ظلم جیہڑا کیں نہ ایس گناہ تھیں پاک مالی!

ملکھی رام انصاف دی گل ایہو، سمجھو ویکھو مرضی جنہوں ناک مالی!

۵ - ہور نوں جا کے سُنا گلاں مَیں نہیں جان دا جھگڑے فضول بلبل
کرنا ظلم معشوق دی جان اُتے عشق وچ نہ کِتے اصول بلبل!
کر کے چمن ویران مَیں پاک ہو دیں ہو جا غائب نظروں نامعقول بلبل
ملکھی رام آخیر دا سخن میرا تیری جان ہن بچے نہ مول بلبل!

ل - لگی کجھ بلبل جواب دیون "فوراً" کھول کے سُتیا جال مالی!
بیبی نسی کے تے کِتے جان جوگی پکڑ لئی تے کیتے ڈبے نال مالی!
ہویا ظلم وچاری دے حال اُتے کیتا کوئی نہ مول خیال مالی!
ملکھی رام نکال کے چھُری "فوراً" لگا بلبل نوں کرن حلال مالی!

الف - آئی جاں اوس دے ہتھ اندر سمجھے اُڈ کے تے کھلا جائے بلبل
کہرے یاد پئی گلاں نوں ظلم ہویا رو رو کھول کے حال سُنائے بلبل
تڑپ تڑپ کے توڑ دی جان اپنی بکھاں رب دے واسطے پائے بلبل
ملکھی رام مالی پیا ویکھدا اے جیہڑے جان تے دُکھ اُٹھائے بلبل

ی - یا دس ہن مالی نوں موت آئی - بلبل مار کے بڑا حیران ہویا!
ایسے فکر دے وچ مر گئی بلبل اس توں جُدا جیں دم گلستان ہویا
آیا ترس وچاری دے حال اُتے کیتے اپنے تے پریشان ہویا!
ملکھی رام ایہ عشق دی مرض ایسی حالت ویکھ پاگل باغبان ہویا!

رحمدل چور یعنی عیاش عورت

چور اور رحمدل بہادر اور نرم دل کا کبھی میل نہیں ہو سکتا لیکن اس کتاب کے مصنف نے نہایت ہی تہ بلاغت سے ایک ایسے چور کا فسانہ بیان کیا ہے جو چور بھی تھا اور رحمدل بھی - پنجاب کے ایک شہر کا سچا واقعہ پڑھنے سے تعلق رکھتا ہے - کتاب ختم کئے بغیر چھوڑنے کو دل نہیں چاہتا۔ قیمت ۸ آنے۔ محصول ڈاک ۱ آنہ

پریم سنگھ ہندوستانی نیوز ایجنٹس تاجران کتب بازار مائی سیوان امرتسر

پنجابی زبان کے شہرہ آفاق مصنفین کی چیدہ چیدہ مشہور کتب کی فہرست

ہیر وارث شاہ سچرنٹ اردو ۲/۸ گورمکھی ۲/۸

سوہنی مہینوال سید فضل شاہ -/۶/۰

" " " گورمکھی ۰/۶/-

" " ہندی بھاشا ۰/۸/-

قصہ دل خورشید اردو ۰/۴/-

" " گورمکھی و ہندی فی ۰/۵/-

قصہ شاہ بہرام اردو ۰/۶/- گورمکھی ۰/۸/-

قصہ روپ بسنت دولت رام اردو ۱/۸/-

" " گورمکھی ۰/۸/۱

پورن بھگت کالیداس اعلیٰ اردو ۱/۴/-

" " " گورمکھی ۰/۱۲/۱

قصہ گوپی چند کالیداس اردو ۱/۸/-

" " " گورمکھی ۱/۱۲/-

زندگی بلاس دسوندھا سنگھ اردو گورمکھی فی ۱/۴/-

سروں ستیر مصنفہ ملکھی رام
اردو ہندی گورمکھی فی ۰/۲/-

بھگتی سکھو بائی ۰/۶/-

روپ بسنت شو دیال اردو ۰/۲/-

" " ہندی گورمکھی فی ۰/۴/-

کرشن سداماں اردو ہندی فی ۰/۲/-

قصہ دھنا بھگت اردو ہندی فی ۰/۲/-

نادر بار لیہ رنگ اردو ۱/۲/- گورمکھی ہندی

افزائش حسن یعنی خوبصورتی کا خزانہ

حسن ایک قدرتی نعمت ہے جو پروردگار نے صنف نازک کو ہی بخشا ہے اور عورت فطرتاً اپنے حسن کو ظاہری چیزوں سے آراستہ کرنے کی طرف مائل رہتی ہے یہی وجہ ہے کہ ولایت سے ہر سال کروڑوں روپے کی بناوٹی سنگار کی چیزیں آجاتی ہیں۔ پس اگر آپ چاہتے ہیں کہ آزاد ہندوستان کا کروڑوں روپیہ اپنے ہی کام آئے تو کتاب افزائش حسن پڑھیے اسمیں آپکو ہر چیز بنانی آجائیگی قیمت صرف آٹھ آنہ:-

علم پامسٹری یعنی سمت سامدرک شاستر

اپنے ہاتھ کی ریکھا دیکھ کر اپنا بھاگیہ کا حال معلوم کرو

اپنے ہاتھوں پر نظر کرو۔ ہماری کتاب کی مدد سے آپکے ہاتھ ان باتوں کا جواب دیگا۔ ۱۔ آپکی عمر لمبی کتنی ہوگی۔ ۲۔ آپ تنگی سے کب چھٹکارا پائینگے۔ ۳۔ آپکی موت کب اور کیسے ہوگی۔ ۴۔ آپ کا جیون سکھ میں رہیگا یا دکھ میں۔ ۵۔ آپکی عمر میں اچانک کوئی حادثہ ہوگا۔ (۶) اولاد ہوگی یا نہیں قیمت ۱۲ آنے

ملنے کا پتہ:- پریم سنگھ سچدیو اینڈ سنز تاجران کتب بازار مائی سیواں امرتسر

خون دا پیالہ حصّہ سوم

یعنی

موتیاں دا گچھا

سی حرفی نمبر ۲۳

ملکھی دی سُلیموں گنجی

الف البیلی حبیبا ہے بار میری پیاں ڈھونڈا اندر پرستان چھڈیا
ملاقات دے شوق نے تنگ کیتا یوسف جیہے لئے تک کنعان چھڈیا
انتظار اندر کھیاں جان دتی آن قاف دے وچ جہان چھڈیا
ملکھی رام نے تیرے دیدار پچھے اچھی طرح دے نال ایمان چھڈیا!

ب بوسے تے مکھ تیرے کھل گئے دے قیچ شوخ نے شیریں زبان والی
اُچی نتھ تیرے تارے ٹٹ دے نی چمک دنداں دی قہر طوفان والی
لباں لال مرجان قربان ہوندے گیراں صفت کی ہیرے دی کان والی
ملکھی رام تیلی ہے ہری نور دی نے حوراں جا پڑی باغ جنان والی!

ت- تیرے سدے دیدار کارن مہوہنج غنچہ دو نین سرگرداں پھر دے
جگے ذرا نقاب نہ مکھڑے توں سامنے تارے تکی ہوئے حیران پھر دے
کیمنڈ ہے وقت اسدی ملاقات ہو وے ایہے خیال لے زمین آسمان پھر دے
ملکھی کتنے نذراں دسدا کعبت بابا تکھاں ڈھونڈ دے وچ جہان پھر دے

ث- ثابتی ہوش حواس گم ہوئے آتش عشق تیری پیالیاں دے بہہ جل دے

جنتی تیری دی ہیں قربان جاواں عجب نالے ہے چمن و گلشن جلدے!
اس حسن تیرے نے گلشن بنی عندلیب وانگے دنیا وچ لکھاں غلیوہ گرہ جلدے
کھلاتا ہے کی کہ سے شمار ملکھی اوہنوں ویکھ کے شمس و قمر جلدے
ج۔ جنت نے وچ وی بہت مشکل ہووے حور مقابلہ کھات جوگی!

حسن وجود کوئی دی وددے نکلے گل کافی اے سارے جہان جوگی!
نیویں نظر نے پڑھے حیا والی کتھوں ہووی اوہ عشق کمان جوگی!
ملکھی ساری صورتاں کھولی کھجا پڑی وا اے اک آفت ہے عشق دی جان جوگی
ح۔ حسن جاگیر ہے خاص تیری اسدی ملک حسن دی بیگم جناب اصلی

کہ بے دیدیہ نے ایہو خیال آوندے آیا زمیں تے اُتر مہتاب اصلی
دو وچ وار ہے وچ جہان خبرے یوسف آگیا پہنے نقاب اصلی!
جو کجھ مرضی کوئی نہ کہے اوہ کہے ملکھی اوہدے مذہب دی وکھری کتاب اصلی
خ۔ خمار کیتا درد سینوں نگاہ مست پھیری الیسی یار میری

بے قرار رہنا انتظار ہر دم کوئی عجنے ہو حال بیکار میری!
اوہنوں دردا نہیں تہ سش غریب اُتے ایسی بے پرواہ سرکار میری!
ملکھی رام ہے جان قربان ہستوں جیہڑا اس دل دے جیہنوں یار میری
د۔ دل میرا بے قرار ہر دم انتظار دیدار ہمیش رہندی

رہو سے کوئی نہ کہہ تی آکھ دا سینوں روز نویں مصیبت ہمیش رہندی
یار طعنے رقیباں دے اک پاسے دلبر وکھری دیندی کلیش رہندی
ملکھی عاشق آرام حرام ہوئے کسدا حالت ہے وانگ درویش رہندی
ذ۔ ذرا نہ جیون نصیب ہووے رہندی طلب ہمیش دی مار دی اے

اوہ ظالم نہ کردی وی رحم کردی الٹی وچ جدائی کرتے مار دی اے
لولی یا ہجر رقیب نہ صبر کہے گل گل منتاں تلوار دی اے

فرقت دے وچھوڑے عاشق نیم بسمل صدقے جان میری تینوں خیال کجھ ہے
کجھ نہ ترس کیہ عاشق دے حال اُتے میرے جیونے دا دلبر حال کجھ ہے
ملکھی نال بس بول دل کھول کے تے ہو راضی میرا سوال کجھ ہے

ط۔ طبع میری پریشاں رہندی کدی دل دی گنڈھی نہ کھولیا کیہ
گذری عمر ساری انتظار اندر مَیں تے پیارے ہس کے بولیا کیہ
لٹے نگیاں دی کیہ پیئے شرم کجھ تے آکھے کیتے دے دلوں نہ ٹوہلیا کیہ
ملکھی طعنے رقیب ہزار دیندے بھیراں اگے تُوں بھید نہ کھولیا کیہ

ظ۔ ظلم کما ہیں اچھا حسن تیج دیہاڑے دی چاننی اے!
کیتا کیہ جگ جہاں ایس تے پانا رقیبی تیری نکل نہ کسے پچھانی اے!
دِنا بھیراں نے حیلے جواب تینوں نال توں عاشقاں دی قدر جانی اے
ملکھی رام نوں گلے دے نال لاکے ہتھ تول سوچ جوانی دی ماننی اے

ع۔ عقل کیہ ہوش سنبھال ہتھ نال عدوں تے نہ رہو ناخوار چھڈدے
عاشق زار نوں جیاں نہیں اچھا دیویں غیراں دے نال پیار چھڈدے
تُوں خسمنوں جھڑکاں رقیب دیندے آ سمجھ کجھ اُٹھے ولے چھڈدے
باکے پیار تے خار نے خار دیویں ملکھی رام نوں ستاونا نہ یار چھڈدے

غ۔ غور کیہ پرایا کی حال پیارے کیوں کیتی اس طرح ستاں کدی رہن والا!
کی جاں ہمیں آوندی وی گل کیہ دا ہتھ کس ہو گیا لیو لیاں سہن والا
پھر نا خوار ہیں در بدر دے راتیں تیرے کول ہر وقت بہن والا
ملکھی رام دی من نہ من کھاویں تینوں جمیا کون کجھ کہن والا!

ف۔ فیض کیہ دل چھوڑ آن تے لوڑ دیدار اک ماہ منیر تیری
کتوڑے دنال دلبر دیداں ہو مستی تیغ ابرو دی خنجر جاگیر تیری
جاوں لگا دو دل نے یاد کھیں کیہ دی چلنی ہے تدبیر تیری!

اڑ بیٹے لکھی نے کہیں توں مہربانی جھنیں ندے کہیں آخر تیری!

ق۔ قبول نے سر مٹیئے ڈٹھیں بہرا عاشق صادق نہ قبول توں ہوندے نی
تیرے جیہنے معشوق نہ ہون تاں تھی بھاریں جھلیئے وار تلواں دے نی!
زباں رام غلام ہمیشہ رہندے کٹھے ہوندے جیہڑے نگاہ تلواں دے نی
لکھی زندگی اوتھاں حرام ہوئی طلبگار جو تیرے دیدار دے نی!

ک۔ کماں کی اپنا بیان پیاری اینویں ساڑیاں نال اساں نی
اسیں جیوں رہو گئے اکھاں لا ونجے تساں لکھاں سختیاں پائیاں نی
آپے لا کے فیر نہ ولانت بھیجی تیرے لا کے کیوں کھلی تساں نی!
لکھی رام دے حال تے ترس کھاوے ہمیں پیڑی گھٹ بے پیڑیاں چایاں نی

ل۔ لائیاں نال لوڑ وی چاہیے ہوندے نہیں تے لا ڈٹھیاں نہیں من جان میری
لا کے اکھیاں تساں وسار چھڈیا صاحب میری بدلے مہربان میری
وسے رات دن ہون ورد نام تیرا اکھاں کھلو نے تیرے زبان میری
لکھی رام ہر حال تے شکر کہندا ہندا خوب کیتی قدر دان میری

م۔ مرن کولوں نیں سے یار ہوواں اکھو تیرے بیمار ہوون لگیاں سن
دکھاں نال کے جان ظہیر کیتی میرے نال کے متھیاں لگیاں سن
جے توں طبیب ہوں تے میرے نصیب جاگے ہنستے تے خیر سے کی ٹکر کے ہنداں سن
گلی گلی تے طعن رقیب مارن لکھی سمھیاں ایتھاں تے کہنیاں سن

ن۔ نفع ملیا تیرے پیار وچوں رونا تڑفن ان حالوں بے حالی رہنا
کم کار گھر بار وساریا نے وبھی کیمر دا ملنگاں دے نال رہنا!
ہمیشہ ہور نہ دنیا تے دم کوئی تیرے ملن وی سو چیدا حال رہنا
لکھی جان حاضر کیتی جان میری تجھ کیسا فرد نہ بیان قبال رہنا

و۔ واسطے لکھاں سوال پائے میری جان توں دیندی جواب کیوں نہیں

اکو نظر اکسیر قربان جاواں کہہ دی دُور ایہہ سروں عذاب کیوں ہیں !
ایہہ کی حجاب رہنا تھوڑی یا جھوٹھی ایہہ توں جھوٹھ دی عادت اختیاری ہیں!
ملکھی نال غصہ کی ایہہ سس اڑ بیٹھے اج یہ لیندی عالی جناب کیوں ہیں
ہس گئے گل کہہ اک واری مکھ موڑ نہ رب دا واسطہ ای
میرے حال اُتے کریں مہربانی دل توڑ نہ رب دا واسطہ ای
گذری عمر تیرے اج آخر اُتے ہن لڑ انجوڑ نہ رب دا واسطہ ای!
لالچاں سن اکھیاں سکھ لیندے لینے مُک گئے تے دکھ ہزار قیمت
آ بیٹھے آن کے میرے نصیب ستے کدی ہوئی نہ میری بیدار قسمت
تیرے عشق اندر کی پیار بیٹھے نی جاندیں باہر جا کیتا خوار قسمت
ملکھی رام دی روندیاں عمر گذری اج آن کے ہویا دیدار قسمت
الف- اجے وی نینوں خیال ناہیں دسی کھول کے پیار داستان ساری
جیہڑی نال غریب دے گذر دی سی کہنی آپ دے اگے بیان ساری
کیہہ کرم مکن راہ خدا دے تے دل دی کھول دسی میری جان ساری
ملکھی نال لایا جھگڑا جیہا کہیدے سیتوں غرض میری مہربان ساری
ی- یاد سیتوں داستان ساری تیرے نال جو لال سنیوں بھُل گئی اے
تیرے جیہے دے نال پیار پایاں توہیں دس مور کہہ سیتوں کھنور کی اے
تو سر بازی ہیا وکھاؤناں ایں کھیلا تیری تے میری انجوڑ کی اے
ملکھی ایڈا اکا ہلی سیتوں آگیاں توں تیرے جیہیاں نے جاہڑنا توڑ کی اے

سی حرفی نمبر ۲۳

ملکھی دا ساون بھادوں دا مہینہ

ہائے نی میں مر گئی

الف۔ آئی بہار کمال ساون گھٹاں غماں دیاں چڑھیاں آن سیئو!
نیناں بدلاں نے جھڑی لائی ایسی بارش ہنجواں دی پئے برسان سیئو!
بنھ عشق والا پیا ٹھاٹھاں مار دا اے ایسے زور دا چڑھیا طوفان سیئو!
گھمن گھیر وچھوڑے دی گھیر لیا غوطے جان کھاندی چلی جان سیئو!
بجلی چمکے دی درد فراق والی دل کڑکے دا ہو دوال حیران سیئو!
اجاڑ رکھ جدائی دی پینگھ لٹی جان یار یا چھوڑ پریشان سیئو!
مور بان یا گلاں ایہو نواں لوس رہیا میرے جیٹ نوں ذرا نہ گیان سیئو
طوطے بولدے انہاں دی پانی ایلیاں نے دل تیر دے وانگ لگدان سیئو
کوئی دم دی جگ نے کھیڈ باقی ہوسن مونت دے سبھ سامان سیئو
بھاگاں والیاں واسطے ہین سانویں نال کھیڈاں دے سیس گندان سیئو
لیکھے نین اندر ماہی اپنے نوں میرے ہان دیاں جھگی پے جلان سیئو!
ملکھی رام ہوئے ترٹے مڑے رانس ہے نہیں کھل نوبت میرا کھیئو

ب۔ بہار ساون میرے لئی کاہدی کھایا گوہ لگے دل جھڑ گیاں لاں سیئو
انی اودس پیارے دے باجھ میرا سینہ باغ حسن دا باغ ویران سیئو
لکھیا رب نے میرے نصیب رونا جتھاں کسطرح وچھ جہان سیئو
سبھ کی عیش بہار دی سار جاناں ہیچ غماں دے وچ غلطان سیئو

فقط جھلک دیدار دی اکھیاں نوں باقی کھل گیا بھید ہے کھان سیتی
لگ جان جہان تے دُکھ بھادیں لگے عشق نہ کسے نوں آن سیتی
گردش میرے ستارے نوں تھی لگیا ڈاہڈا ویری ہو گیا آسمان سیتی
حیلہ ول فال لیواواں کسے پوے ہتھی ہر پاسیوں ہو دے نقصان سیتی
ونّے جیبھ کتھے راتیں گن گن تارے سٹے کون غم دی داستان سیتی
زہر لگدے سرخ سفید پوشن لکھی گودڑی وچ گذران سیتی!

خبرے کدوں ملے گا

نہ نرڑ فندی اتھاں حکیم دا تُگوں جند یار دے ول دھیان سیتی
کھلکھلے وال سوہنیاں دا حال میرا لوکیں ویکھ مخول اڈان سیتی!
نی میں چلے سہے نیچے پاگل ہوئی تیرا دی جلدوں باہر سوہنا نوجوان سیتی
آفتاب نہیں ہتھی دی ریس کردا ایسی او سدے حسن دی شان سیتی
پھڑیاں میرے مکھڑے تے دا کھیرن پانی نال لگ ٹپکے ڈھل نماں سیتی!
راتیں اندر دا ہویا دربار خالی اجڑ گیا سارا ایہہ سنسان سیتی!
میرے جیہیاں پیاں رُلن وچ ہی فقط کھوٹ لولاں تاں سرکے زبان سیتی
سوہنیا اپنے آپ نوں سمجھدی ساں اگے آ گیا ہک گمان سیتی
ہجر غم کہیاں نی کھس گیا دل میرا اکھاں باہجھ دیدار گھبران سیتی
دسو کوئی علاج جادوگر سیتوں جھیڑا وس کر دیوے جانان سیتی
سنو یار سوال غریبنی دا جھولی اڈ کے نے منگاں دان سیتی!
صورت یار دی اکھاں وچ وسے لکھی یار توں جان قربان سیتی

ہائے میری قسمت

نہ ثبوت ہووے میرے صدق والا عشق لے رہیا اے امتحان سیتی
نہ کوئی اُڈ سدے دیس دا نام دسے خبرے کتھے وسے لامکان سیتی!

ایسی آن کیتے دکھاں شکل بدلی انگ ساک نہ سکن پچھان سیو
ساون کھادروں بیٹھیا روعندی نوں کی میں دکھاں دا کہاں بیان سیو
تتی پھس گئی اکھیاں لاکے تے رب مشکلاں کرے آسان سیو
بلکھی رام جانی خوشی وسدا رہے کوئی دم دے اسیں مہمان سیو

ج۔ جان میری دکھاں آن گھیری اوہدے ہجر کیتا برا حال سیو
سہنا کردی نہیں آوندا کوئی ودری بادِ صبا نوں بلیا دلال سیو
دھوآں پیا نکلے اندروں آ صدا چنتا چنی رہی خصم نوں حال سیو
تتی ہجر وچھوڑے دی مار جانے میتھوں خبر کی ہوندا وصال سیو
ملک الموت گھبرا کے گیا واپس جان کڈھن دی کٹھن گئی چال سیو
ہیرا جٹ کے ویکھیا نئیں واری کیہڑا اں سہرے دا آوے نہ کال سیو
وال وال وچوں نام یار نکلے نیا خصم ستار مثال سیو
دل نوں پلک نہ آوندا چین کھلے وسے اکھیاں دے وچ لال سیو
ہڈاں وچ رچیا عشق عمل دا لگوں میری ٹک گئی جان کمال سیو
غسل کرن تے جیت نہ جا ہوندا اے خستہ حال کھلے گلے وال سیو
اوس ماہی باجھوں ماہی دا تنسا تڑفاں گھٹ گیا پریم دا جال سیو
سُدھ بدھ سر پیر دی رہی ناہیں جادو حسن دا لا گیا ڈال سیو
گھر ستے بیٹھ کے نے راتیں کھراں ہو کے رو واں حکم دا خون اچھال سیو
غوطے بحر فراق دے وچ کھاواں گئی میری جوانی نوں گال سیو
بلکھی عرش کرسی تے نصیب ہوسی جدوں آن ملسی نونہال سیو

نالاں پیپیوں مردم خوار سمجھو دیہاں جیوناں وچ سنسار ناہیں!
لکھی اُس دے بیلی پیسہ کم آوے بن اوس دا کوئی ساتھی آخر کار ناہیں
جدوں جا کیہا دِلوں بچھڑ کناں پ وڈورکے مورکھ نفعے دا کیہے دہار کوئی
ہو سب کیسے وا کدی محتاج ناہیں بدھن کے جیہڑے کیہڑیں کار کوئی!
ہتھ پیر وتے سخنی عقل تینتوں ویکھ سوچ کے نفعے تے یار کوئی!
لکھی رام مرہا سنیدہ کیسے جیہڑا ہو جاوے بدمعاشی بیمار کوئی
اسنوں آکھدے رب دے نفرت کردے چنگا کم کوئی نفع دا نال پیارے
کوڈی کوڈی نوں لیہہ کے سینہ لگا یاد رکھیں۔ کھیڈ اِں وچ نہ دولت لوں نال پیارے
جلدی پیسہ کما دنیاں سنگھڑے توں نہیں نال تیرا کوئی سی تیرا حال پیارے
لکھی رام دہلا کیہے ناکھیک ناہیں اچھے ہوش کیہہ عقل سنبھال پیارے
کتنگ کیہاں دے ناریا کہہ کدی کیہڑے دیلیاں بچھڑ بنا ناہیں!!
کسب سکھ لے تیشہ دی نقل کہہ کے ہنر کھدے پلے دے دھکے کھانا ہیں
پیسے نال عمرا جیتی گندری اے ایہہ گل توں منوں کھلا ناہیں
لکھی رودیں گا پیسے دے یاد رکھیں ایہہ قیمتی وقت گنوا ناہیں!
مگھن وچ سوچ بیمار ہا اوسے نال پیسے دے جیونا حرام جگ تے
پیسے والے دی عزت کمال گذرے اینے زندگی نال آرام جگ تے!
دیکھو لوڑ دولت جیہڑے کول ہووے اوہ سنگھڑے ہون غلام جگ تے
لکھی رام کیہڑا اوہدے نال ہاوے جیہڑے کول ہووے پیسہ عام جگ تے
لوہ پیار باہوش کیہہ سوچ دل وچ کڑی چیز ہے وچ جہان بیبہ
ہن دنیا تے پیسے دے یار سارے منتر سنگ کولوں وڈا جان بیبہ
صفتاں کیہ دیاں تفکیہ امدلی ناہیں جیہڑے فقیر نوں کیہ بیبے وان بیبہ
لکھی شادی تے غمی نوں کم آوے ایہہ جہان طرح دا کیہ بیبا مان نیبہ

ماگو من وچہ ویکھ وچار کے نے مشکل کم کر دیوے آسان پیسہ
کتیاں حکیم نوں جان بچا دیوے رتی ہون نہ دیوے نقصان پیسہ
ہیسنے پناں کوئی ہوونداکم نہیں رکھتے وچہ دنیا وڈی شان پیسہ
لکھی منگم کیوں نہ سوہنے ہون مہارے جیھنے خرچ کر دیوے نشان پیسہ
گھگن پھرن سیلاں کر دے نال خوشیاں ملک ملک دی سیل کر اوے پیسہ
بائیسکل موٹر کار گھوڑیاں تے بگھی ہتھیاں اُتے چڑھائے پیسہ!
سر تے لگا کلغی ہار مدتیاں دے تن تے زری لویزن ک پہنائے پیسہ!
لکھی پیسے باجھوں بند اکھ دا ہنیں خوشیاں جگ تے عزت ودھائے پیسہ
غ- غرض ہر اک دی کھے لوڑی ہر اک مال کیوں اعلیٰ مال پیسہ
گرمی سردی ... دا بچاؤنا نہ جاندا اے بہا کٹ دا ایڈ سیال پیسہ
خطرہ راہ دا سفر نہ منزل سمجھے ساتھی ہو گیا جہنا ندے نال پیسہ
لکھی رام ضروری اکھر وحاصل دنیا وچہ ہے وڈا کمال پیسہ
ق- قدر ہے پیسے کی کل پایا نہیں وڈیائی نے جج نواب پیسہ!
ہو گیا خان بہادر تے کیتے راجہ رائے صاحب دا پاوے خطاب پیسہ
ڈالہ نبیاں اے کتنے سرد الدہیں وکھو وکھرے دیوے القاب پیسہ
لکھی رام ڈٹھا اکھیں جگ اُتے عزت رکھے انسان دی آپ پیسہ!
ث- فلک تے اوہدا خیال ہووے جہدے کول ہے ذرا سرکار پیسہ
عزت پیسے دی وچہ برادری دے کھیچے کردا اے سینکڑے یار پیسہ
رکھو اپنی جان دے نال اسنوں ہے معشوق سوہنا نوبہار پیسہ
لکھی مائی تے باپ دی رہن پچھے دنیا وچہ وڈا رشتہ دار پیسہ

سی حرفی نمبر ۲۵

ہجر دِیاں سُولاں!

جیہڑے حدے جیہڑے ماہی باجھوں جان تڑپ دی رہندی اے!
جدوں یاد کرے رونی آں میں ندی وی خون دی وہندی اے
سیتو مینوں کملی جھلی ساری دنیا کہندی اے
ملکھی یار پیار دے باجھوں جان جدائی سہندی اے

جیہڑے وساکھ دیاں کھیں آئی لوکیں لیر نخف جاندے نی!
کہر استناں گھراں نوں آ دن سو سو خوشی مناندے نی!
مینوں سوگ پیار دے باجھوں غم تتی نوں کھاندے نی
ملکھی جو شیل سہیلیاں مینوں ہر دم دُکھ ستاندے نی

جیٹھ جگ دے طعنیاں کولوں تن من میرا جلیا اے!
جانی یار وچھوڑے والا کھانڑ سینے ملیا اے!
جدوں ہوش سنبھالی نئیں دُکھاں مینوں ڈلیا اے
ملکھی یار پیار دے باجھوں رُوح مسافر چلیا اے

جیہڑے حدے ہاڑ حیرانی لگی نال پریمے نہ بولاں نی!!
جیٹھ غماں وچھوڑیاں ہڈیاں بھیجے وانگوں ہولاں نی!
بنا یار دے کوئی نہ میرا اگے دُکھ پھولاں نی
ملکھی پیار دے باجھ اکلی رات دنے پئی ڈولاں نی!

جیہڑے حدے ساون وچھ باجھ دے پیلاں پائندے مور بتیرے
گھٹاں کالیاں جھم جھم برسن بجلیاں دی گھنگھور

نال پیار دے پینگھاں جھوٹن سئیاں زور و زور سیئو!
ملکھی یار اساڈے ولوں دل کر گیا کھٹھور سیئو!
کجا دوں کجا لگی تن سڑیا اگ جدائی بالی ہے!
اوہدے عشق کیتا رنگ پیلا اُڈی منہ توں لالی جے!
ایس وچھوڑے دکھ ہزاراں سیئو ہنیں اوہ ریہنے سکھالی جے
ملکھی میلا کھیں یار سجن کھل گئی ہر سنگی والی جے!
اسٹوں آس نہ ہوئی پوری بیکل دے وچ ہر روواں کیں!
سُٹی وچھیڑ دکھاں دا دھاگا ہنجواں دھار پروواں میں
زلفاں رکھ گواہاں تتی ربنا یار ہجی کھو واں میں!
ملکھی م اُڈکے بلاں او سنوں جیکر ہنجھی مہ واں منیب!
ملکھ من وچھیڑ ہردم سیئو جان ولیلاں کردی اے
کس نوں حال سناواں دل دا کرن یار بن دردی اے!
راتاں بیتن وچ نہ آون اتوں بیتدی ہردی اے
ملکھی سمجھنے سجن باجھوں جان پالے وچ ٹھردی اے
جیہڑا چھیا ہوہ اوہناں نوں چینگا یار جنہوں گل لاندا اے!
سینوں پتنگ وچھوڑے والا ہردم پیا ڈراندا اے!
ہر دی دے وچ جان کنب ڈہی ہائے دل گھٹدا جاندا اے
ملکھی راتیں نیند نہ آوے پالا جان ستاندا اے!
ماگھ مہینے ماہی نہ آیا راتیں اوکھیاں ہانی آں!
وانگ ستائیاں بیتے دن نوں تنگ اڈانی آں!
ہجر اوہدے وچ نہ سکدی جاواں نہ کجھ بیٹھی کھانی آں!
ملکھی ہردم جان گھٹدی آہل مر کے جانی آں! !

ٹمکن گھڑی بہار پھلاں دی سئیاں ویکھن جاون جی!
شیشے رل کے نال خوشی دے لال گلالی اڑاون جی!
نال پیار دے ہولی کھیڈن سو سو خوشی مناون جی!
ملکھی ہر دم ہجر کے جھمبیاں رو رو حال ونجاون جی!

سی حرفی نمبر ۲۶

سمندر کی شہزادی

(ربا دی آس)

الف آس رہندی مکھ ویکھنے دی ایہناں اکھاں دیاں باریاں کھکھیاں نوں
نہ چھوڑ دتی رب دا واسطہ ای گلی مکھڑی دیوا اکھیاں دکھیاں نوں
سکھوں بلا سہیں نہ نکل جاوے کدی نال دکھاں وہنیاں دکھیاں نوں
ہیں ہے جہی کوئی ہووے نال قدر یار دے ملکھی دکھ دی مار کی سمجھیاں نوں

ب بہت مصیبتاں جھاگیاں میں نال اکھیاں دے لا کے اکھیاں نی!
تن دا خون فراق نچوڑ لتا لوآں ساہ تے دکھدیاں دکھیاں نی
ہجر یار دے سینے بیت سڑول کیتا چھریاں وچ کلیجے دے رکھیاں نی
ملکھی وانگ گرلاندیاں دے راتیں عشق لڑیاں جنہاں نے چکھیاں نی!

ت تتڑی نوں دوناں نان سئیاں طعنے مار کے سکوں جلان سینہ
سبھے مسدیاں روندیاں ویکھ مینوں آکے دکھی دا سکوں دکھان سینہ
نالے ساقی نہیں وصل دا جام دیندا بھج رہیا کباب سمان سینہ
ملکھی بنا سینہ تیر دا ایس گلے سینے نال نہیں لاون جانان سینہ

ث۔ ثبوت طبوت کجھ پیردا نگوں وچوں گھن فراق نے کھا لیا اے۔
سُکا خون تے ہڈیاں کھڑن پیلاں مزہ اکھاں لال دا پا لیا اے!
اوس بے پرواہ دے عشق اندر ہتھی اپنا آپ گوا لیا اے!
ملکھی دُکھ وہیلڑی بولدا نہیں جنھوں موت دی منگھ منگوا لیا اے

ج۔ جان دا مشکل بچا ہوسی گھیرا دُکھاں نے پا یا کمال گھر دے
رہیا کجھ وچھوڑے دا اک پاسے بھول ہور مہیناں نال گھر دے!
ایدھر بلدی تا ہنگ ہجی ماردی اے ادھر بیا کھوندا ظالم کال گھر دے
ملکھی تتی نوں روندیاں ویکھ سیاں بیاں ہسدیاں ہو کے نہال گھر دے

ح۔ حال میرا ویکھ وکیہو کہندے اتنیں دکھیں دا ہوسی سبب مشکل!
جگ وچ ایہہ لے دلا ریخ نوں لا تر کیتی ایہدی ہے گی مرض سوا مشکل!
خوف ایہہ سے عمر دا نثر گیا اتے ہی کیہہ کہے گی اینوں دوا مشکل!
ملکھی جنہوں ملن جانی ہووے ملن دلبر دے حل کیہہ دئیے خدا مشکل

خ۔ خیر دے نال پردیس وچوں جلدی آوے سجناں واسطائی
جھولی اڈ کے کھڑی دربار تیرے خیر پا دے سجناں واسطائی
پیارے عید پرودے جند مکھ مینوں آ دکھا دے سجناں واسطائی
ملکھی بکرے ڈیو انگ جان کھسے نہ ترسا دے سجناں واسطائی

د۔ ویکھ جادی میرا حال آ کے جان دُکھاں نے مار مکائی میری
کھا ندی ٹھوکراں پھیراں جہان اُتے تیرے عشق نے مٹی رلائی میری!
نہ عیب ہیراں نہ مشکل آسان ہووے ڈاہڈی جان مگھند دکھاں دے آئی میری
ملکھی تتی پردیسی دے نال کنڈ دھرے کوئی پریت نہ یاد دے دہائی میری

ذ۔ ذکر سناواں کی اپنا میں سیتو بڑی لمی داستان غم دی
جنہوں تیغ نگاہ دے گھائل کیتا منتے بانت اوہ نال دھیان غم دی

اوہنوں سار کی اے جنہوں نہیں عشق لگا قدر جاندی اے میری جان غم دیا
سینے وچ پئی بلدی اے اگ ملکھی میری گفتگو چنجہ سامان غم دکا
ر۔ رس اندر کیسے رس گھولی کھنے دو نیاں دے جانی دس گیا
نی میں کیہڑے کھوہ دیاں وچ پاواں جا کے سیتوں لعل بے قیمتی کھس گیا
پانی پائے کوئی آن کے منہ میرے میرا جی گھبرا کے ہس گیا
اکھیں ویکھیا باہجھ نہ صبر آوے ملکھی پیئے دیدار دا بھس گیا
ذ۔ زبان میٹھی میرے یار دی اے شکل بھولڑی پلک نہ بھلدی اے
اوہدے خیال اندر رو واں دن تے راتیں رت اکھیاں نیں جوں ڈلدی اے
مینوں اوسدے عشق سودائن کیتا خاک وچ نمانی پئی رولدی اے
ملکھی اس طرح جان کملائی میری حالت جسطرح خزاں دے پھل دی اے
س۔ سنے نہ دکھ دی گل کوئی کیسے بیٹھیاں اکھ چھڑاں دور دور ا
پیراں وہندیاں تے مندا حال میرا مینوں سکھیاں دیکھ دیکھ کاں دور دو
روندیاں میں سہیلیاں ہاں دیاں ہس ہس مخول اڈاون دور دور
ملکھی ایسی میری خوفناک صورت ہوئی موت دی ویکھ رواں دن
ش۔ شان جوانی تے حسن والی سیتو پھیر نہیں آوندی بہار مڑ کے
زلفاں کالیاں جدوں سفید ہویاں گئے لاونساں پھیر سنگار مڑ کے
نہ ایہہ ناز نخرے نہ ایہہ چال رہسی کرنی کاٹ نہیں نگاہ تلوار مڑ کے
ملکھی ہیں وی خوشی دی صبح ماناں آوے آج پردیسوں جے یار مڑ کے
ص۔ صبر نہیں آوندا جان تڑفے دم لباں تے سہکدی جان میری
اکھاں وانگ نرگس انتظار دو وں نیں غنچے وانگ صورت پریشان میری
آہ سرد رنگ زرد تے درد سینے کراں گل تاں تھڑکے زبان میری
ملکھی مردیاں نوں زندہ کرن والا عیسیٰ مرض نہ سکے پچھان میری

ض۔ ضائع کیتی دکھاں زندگانی بھیڑے بھاگ تے کھوٹی تقدیر میری
ملکھی رب نے لکھیا سدا رونا ہتے کس طرح جان دلگیر میری
ملک الموت دے نال ہی کراں گلاں ہندی جاوندی جان اخیر میری
ملکھی جھنگڑے منتاں منیاں ہیں مدد کرے نہ پیر فقیر میری

ط۔ طبع کر گیا اداسی جانی چھٹ میری جوانی نوں پا گیا اے
اجے عمر چھوٹی میں کی ویکھیا اے دل تے داغ جدائی دا لا گیا اے
میرے حسن دا باغ ویران ہو گیا سکا مالیوں باجھ کملا گیا اے
ملکھی موسم بہار وچ خزاں دیکھی جان ہو گئیاں نال سکا گیا اے

ظ۔ ظلم کرنے چھڈ دے جان میری مویاں ہویاں غریباں نوں ماردا ہیں
اکھاں نیویاں پا کے کھڑا رہنا گل ایہہ وی ٹھیک سرکار نا ہیں
اچھا کول بہہ کے ہس بول جانی جے قول ہے گلے لانا آخر کار نا ہیں
ملکھی رام تے خفا نہ ہو جاویں بھیجے کے دے توڑیں پیار نا ہیں

ع۔ عشق دی کھیڈ عجیب ہے تو اکھیں لگدیاں مرض سودا ہندی
جنہوں درد فراق سودا ئن کردا اوہنوں دیکھ دنیا چار دن دا ہندی
جنہے عشق ہووے اوہتے خوشی کتھے رونا وال لیا ہندی ہے بلا ہندی
ملکھی کول کھلو کے موت ہتے قسمت یار نوں کر کے جدا ہندی

غ۔ غماں نے مار کے چور کیتا اٹھے پہر میں رہاں بیمار روندی
جنہوں خیال میرا نظر آوندا نہیں سسی وانگ تتی بیقرار روندی
دل جس طرح ساون دے برہد سے تی اوسے طرح ہی جان غمخوار روندی
ملکھی ملن پہیں اسطرح کراں نالدی جویں خزاں نوں تک کے بہار روندی

ف۔ فرق نہ رون کتھیں رہیا باقی اکھاں بھکھیاں نوں تانگھ لگ رہی اے
ملکھی وصل یار محبوب ہونا سر دناہیں سینہ ساڑ فراق دی اگ رہی اے

ماراں آہ منہ تھیں دھُوآں نکلدا اے آکھیں لہو وچھوڑے دی وگ رہی اے
ملکھی ہولی ہولی ہو سواہ جاساں سڑ بھُج میری رگ رگ رہی اے
ق قسم جوانی دی جو ہنڈھ ناہیں ہتھ جوڑ منتاں کر کر ہاریاں میں
جانی عرض نہ کرے قبول میری ایس گھون دی کرماندی ماریاں میں
لبھے یار دے بیٹھیاں سال گذرے ہینے دی خبر ناہیں صدا لگناریاں میں
ملکھی جھڑک دی منہ دی نصیب ناہیں ایسی جگ دے اُتے دکاریاں میں
ک-کونج دیا نگ کرلاندیاں نی وچھڑ جاندیاں جیہڑیاں یار کولوں
وال کھوہندیاں روندیاں ویندیاں نہیں پاڑاں کپڑے ہتھ سنسار کولوں
کھیہ اڈاندیاں پاندیاں وچ سر دے تنگ ہو گئے ہجر دی مار کولوں
ملکھی مر گیاں سینکڑے دکھی ہو کے بچے کوئی نہ نگاہ تلوار کولوں
ل-لال تے سبز سفید کچھوچھ سیاں شوق دیناں ہنڈاندیاں نی
سارا ہار سنگار لگا کے تے گوٹے مکھ تے زلف لٹکاندیاں نی
نال خوشی دے رات نوں سیج اُتے پیارے کنت نوں گلے لگاندیاں نی
میرے جیہاں سیاں ملکھی یار با جھوں رو رو کے رات لنگھاندیاں نی
م-مار قبول کر ہجر والی بند بند بھانبڑ چور چور ہو وے ا
دلا آنسو بھی نہ نکلے اکھیاں تھیں رکھیں صبر بھاویں سینہ دور ہو وے
ٹوٹے عاشقاں دے وچ ریس خبرے پوری کریں جو رسم دستور ہو وے
ملکھی سختیاں نوں جھلیں اکھیاں تے خبرے صابری تیری منظور ہو وے
ن-نال لے کے ماہی اپنے نوں سیاں رنگ محل وچ میٹدیاں نی
زیور پہن کے خوشی دیناں راتیں سوہنے یار دی سیج تے چڑھدیاں نی
لیٹن نال محبوب دے ناز کر کے توہی توہی سوہنوں سبق پڑھدیاں نی
ملکھی جیہاں کمبخت دیلڑ یاں جھوں ہردم اگ جدائی وچ سڑدیاں نی

و- واس میرا غماں وچ رہندا خوشی اُڈ گئی اُلّے مُشک کافور وانگوں
ایسا اگ فراق دا سیک لگا کشتہ دل ہو گیا منور وانگوں
ٹھنڈی دا مخالف ہو گئی میرے جسم دُکھ دا پیا تنور وانگوں
ملکھی تاں جاناں عشق فیض کیتا رتبہ مینوں بجے ملے منصور وانگوں

ھ- ہسناں گاوناں بھاوندا نہیں میرا یار باہجوں دل اُداس ہویا
گھڑی خوشی دی خواب خیال ہوئی گھر غماں والے اندر واس ہویا
مثل کانبڑے دے سُکی جان میری کاغذ وانگ سریر دا ماس ہویا
ملکھی اوہ سیاں بھاگاں والیاں نی یار اپنا جنہاں دے پاس ہویا

لا- لمی لیاں کدی اُٹھے بیٹھاں جان سدا رہندی بیقرار میری
ٹُرن پھرن جوگا عشق چھڈیا نہ حالت ہو گئی مثل مُرار میری
موت خزاں دا وقت نزدیک دِسّے چلی عمر دی بیت بہار میری
ملکھی مر گئی نہ ایہہ ارمان رہسی ہوئی گل وی نہ نال یار میری

الف- اوہدی اڈیک وچ عمر گذری دھوکا ہو گیا جندڑے نمانڑی نی
ٹلفاں چٹیاں رنگ بدرنگ ہویاں ملے ہن محبوب تاں جانڑی نی
گھتا ہیگا سی جدھ تے مان تینوں سفنا ہو گئی تیری جوانڑی نی
ملکھی رام سیاں طعنے ماردیاں کھتے تیرا معشوق دیوانڑی نی

ی- یار گوایا بکواس کر کے جھیڑی عقل دی میں بھڑی اوت سیتو
گلاں جھل ولیاں کرے تتی عشق مت ماری ایہہ بھوت سیتو
کنونی ساری دنیا وچ پھیلی میں بے عقل دی جھیڑی کرتوت سیتو
ملکھی ہوش ٹھکانے نہ رہی میری چڑھ گیا فراق دا بھوت سیتو

سی حرفی نمبر ۲۷

سمندر کی شہزادی

الف۔ ایس جہاں تے آن کے تے لبھی چاہ نہ کھان ہنڈھان دا لی!
پکیتے دال روٹی ٹلے گھروں مینوں جیہڑی ہووے نہ کسے کھان والی
میر تے بوجھ اک پیراں دا ماریا ایسے شخص جیہڑا ک ڈیوے دل دکھان والی
ملکھی حسن جوانی دا ناس ہویا میری دسدی شکل مرجان والی

ب۔ بُرا جوانی دا ناس ہویا تیر ڈنگ نکل گیا سر پر میرا
کھان پین دی ہوش نہ رہی مینوں سدا رہوندا روح دلگیر میرا
نکھ ویکھنے دی لگی تا ہنگ مینوں ہووے بند اکھاں تکیں تیر میرا
ملکھی سوہنیاں دے بادشاہ پچھے سیتو دلا ہو گیا فقیر میرا

ت۔ تا ہنگ رہندی سوہنے یار والی مینوں پوجا نماز دی بھُل گئی اے
پلنگ ریشمی توڑ کے پھوک سٹے جان وچہ مٹی ڈاہڈی رُل گئی اے
کھِل گئی خوشبو تمام سارے گنڈھ کُھیدہ کستوری دی کھُل گئی اے
ملکھی میرے تے اوہدے پیار والی گل وچہ جہان دے ہِل گئی اے

ث۔ ثبوت میں دینی آں ایس گل عشق شرم حیا نہیں رہن دیندا
ہلیس عشق نے سوہنی لشنگ کیتی پلک نال آرام نہیں رہن دیندا
ایسے طرح سستی دا وی حال ہویا پچھے یار دے تھلاں وچ رہن دیندا
ملکھی عشق تڑفاوندا جان میری کرن مینوں نہیں پلک وچ چین دیندا

ج۔ جدوں دا یار جدا ہویا تدوں دی طبع رہندی پریشان میری
دیکھو حال ایہہ عشق دے پھٹیاں دا تھاں تھاں ایہہ کرے جہان میری

ڑبا یار سطیں میں غریبنی دا ایہو درد وی کرے زبان میری
چہرڑا وچھیڑیا یار ملا دیوے ملکھی اوستوں جان قربان میری

ح۔ حال نہیں کوئی جیوڑے دا زلفاں ناگناں وانگ ڈراندیاں نی
نی کوئی دستو جوگی جادو گیر پورا وڈھ وڈھ کے تے بیہاں کھاندیاں نی
ہڈیں زہر فراق دی دھس گئی اے اٹھ بوٹیاں وی نہیں دکھاندیاں نی
ملکھی موت کفن لے کے آن پہنچی اکھاں اجے دیدار نوں چاہندیاں نی

خ۔ خوشی وسن کو ننال والیاں نی میرا غماں دے نال دہار سیتو
ذرا بجھ پیاس نہ لگدی اے کیتا اوس دے عشق بیمار سیتو
ہر دم دل اداسیاں وچ دھیلا نہیں بجھاوندا ہار سنگار سیتو
ملکھی رام اوہ قسمتاں والیاں نے بگلے جنہاں نوں لاوندا یار سیتو

د۔ دامن چھڈ گیا زبردستی بوہے عشق دے کر گیا شاہ بند لے
اوس یوسف ثانی دے ہجر اندر میری روندیاں ہو گئیاں نگاہ بند لے
اکھاں ایسیاں روہیاں طوفان آیا سندا غوطیاں کھیں جا کر ساہ بندا
ملکھی واویلا کیتھے کراں سایاں تیرے باہجھ بس ہو رہنا ہ بند لے

ذ۔ ذرا وی ناں ٹھنڈی وا آوے اگ دوتیاں نے دتی بال ڑبا
اتوں طعنیاں دا تیل پان سیاں جلی ہوئی کمائیں رہیاں جالن ڑبا
گرمی ہجر والی برا حال کیتا میرا جیونا ہویا محال ڑبا
ملکھی ہور مصیبتاں جھل لائیں اک غصے نہ کریں توں لال ڑبا

ر۔ رات نوں دیکھ کے چیچ نکلی سینے بلے جدائی دی اگ سیتو
اوہدے وصل دی جان پیاسڑی اے ہوئی خشک میری رگ رگ سیتو
باہجھ یار دے تڑفدی جان میری خوشی نال وسے سارا جگ سیتو
ملکھی خبر ناہیں عشق بلا کی اے گیا میں نمانی نوں لگ سیتو

ز۔ زور رہتیں جان کمزور ہوئی دُکھ چھیڑے کئی ہزار مینوں!
اندر گرم دوا والے نے پھوک دتا اتوں ساڑدا ہجر بخار مینوں
ایسے شربتاں نال کی اثر ہونا کیتا مرض فراق بیمار مینوں
ملکھی رام دُنیا جدھی کرے پوجا بچاں تاں جے ملے اوہ یار مینوں

س۔ سوہنیاں نوں گلے کونت لادے میں کوہجی وَلّے پھیرا پاوندا نہیں
گلے لاوناں تے اک ول رہیا کدی ہس کے مکھوں بلاوندا نہیں
دن رات فراق دے وچہ روواں ساہ سکھ والا کدی آوندا نہیں
ملکھی رام ایہہ دُکھ جدائی والا نازک جان تے جھلیا جاوندا نہیں

ش۔ شمع ذرا خیال کرنا جاناں عاشقاں گھول گھمائیاں نی
جل کے مر جاندے گر دے سی ناہیں دیکھ شوخ دیاں لے پرائیاں نی
بناں وارثوں رنگیاں کفن باجھوں لاشاں عشق لے خوب رلائیاں نی
ملکھی سیکھ لے سبق پرمدانیاں تھیں جھنے یار نال اکھیاں لائیاں نی

ص۔ صبر نہ ہووے کمزور دل تھیں بیٹھوں چھپ کر کے بیٹھا جاوندا نہیں
ایسا عشق دی اگ بھجا پایا ہک دی ارہواں میں ہور کجھ بجھاوندا نہیں
جدوں باہراں تڑفدی جان میری بھیڑا دل قابو وچہ آوندا نہیں
ملکھی دُکھی نوں بخشدے موت سائیاں پلک جیونے تے چت چاہوندا نہیں

ض۔ ضرب جدائی دی لگی ایسی سیتو رہی نہ میں کسے کار جوگی
سکھ نال لے کے گیا چھڈ مینوں دُکھاں درداں تے غماں دے بیار جوگی
رانی سندراں وانگ اڈیک فی راہ بجھاویں کر گیا جھوٹھا اقرار جوگی
ملکھی بھیس بنا کے جوگناں دا پھراں لبھ دی اپنا یار جوگی

ط۔ طلب رہندی مکھ دیکھنے دی بُرا حال کیتا انتظار میرا
بدل وانگ برساوندے نین پانی تڑفے دل تے جگر بیمار میرا

سسّی وانگ مینوں سُتی چھڈ گیا ظلم کر گیا پنوں سردار میرا
ملکھی مر ولیساں ایسے طرح روندی جے نہ آوسی کدی دلدار میرا

ظ۔ ظالماں یار وچھوڑ دتا کیتا پاپیاں نے بڑا پاپ لوکو!!
ملے سراں نوں دشمناں جیہا کیتا ویکھ سکے نہ میل ملاپ لوکو!
غیراں بہی پڑھا کھسکا دتا جانی گیا نہ اپنے آپ لوکو!!
ملکھی میرے عیسے نوں بلاوے کوئی مینوں چڑھیا وچھوڑے دا تاپ لوکو

ع۔ عشق محبوب دا جھوں وانگوں تن لکڑی نوں پیا کھا وندا اے
ہجر یار دا ساڑ دا ہڈیاں نوں سینہ دل تے جگر جلا وندا اے
دن رات روواں تڑفاں یار باجھوں جانی کدی وی نہ پھیرا پاوندا اے
ملکھی رام سوہنے اللہ والڑے دا مکھ ویکھنے نوں جیا چا ہوندا اے

غ۔ غماں نے جان ٹھہر کیتی کم کاج نہ کرنا وی سنجھدا اے
نت بھانبڑ وچھوڑے دا بلے سینے پانی وصل بغیر نہ بجھدا اے
ہر دم ہجر دے بھٹھ دے وچ سیتو تن دا نیاں دیوانگ بھجدا اے
ملکھی کال وی ویکھ کے خوف کھاوے ایسا حال ہویا سیتو مجھ دا اے

ف۔ فراق تھوڑا مرن وچ رہندا جلدی نال آویں کرماں والیا وے
میری زندگی دا برا حال ہویا غماں وچ سر پیر جا گالیا اے
چخا وانگ بلدی رہوے جان میری چنتا اگ سر پیر نوں جالیا اے
ملکھی دکھی مرکے پئی سواہ ہووے میں نباہی تول قول نہ پالیا اے

ق۔ قول کرے جانی آونے دا اجے تیک نہیں آیا پرت سیتو!
دنوں دن پئی سکدی جان میری رہیا ذرا وی ساہ نہ ست سیتو
تن دا ماس وچھوڑے دا شیر کھاوے چنتا چرک پینیدا میری رت سیتو
ملکھی دماں تے دم اخیر آیا۔ آیا اجے محبوب نہ وت سیتو

ک۔ کراں کی ناہتی ٹٹ گئی اے منہ تھیں نکل گیا بھیت یار والا
آیا ہاہروں اُبالے دے وانگ سینو رہیا بند نہ جوش پیار والا
کرڑیاں ہان دیاں طعنے ماردیاں سینہ ساڑ دیاں ہیں بیمار والا
ملکھی دردوں نظر کمزور ہوئی پھر ا شوق نہ ہو گیا دیدار والا

ل۔ لگی بیماری فراق والی ذرا لگ دی بھکھ پیاس ناہیں
پنجر ہڈیاں دا پیا نظر آوے ماسا رہیا سر پر تے ماس ناہیں
کدھیں جان تریا مشکل حل ہووے جے توں میری اگرتی پوندی آس ناہیں
ملکھی مردیاں دلبرا نگوں رلاں بیٹھی کاہدی زندگانی جانی پاس ناہیں

م۔ مجھوں رونڈری دیکھ کے تے کوتناں والیاں سامنے ہسدیاں نی
گجھاں یار دی گل نال جھیڑ لک سُٹن بھید یار دا ذرا نہ دسدیاں نی
دُکھاں والی دے کول نہ کوئی آوے میرے حال نوں ویکھ کے نسیاں نی
ملکھی کرن مخول میں نتڑی نوں آپ خوشی کو نال گھریں وسدیاں نی

ن۔ نینے جدائی وچ مست جانی اوہدی جتی نوں وی میرا خیال ناہیں
مرضی اپنی دا مالک شاہ میراں سنناں دردواں وی ماریٔ احال ناہیں
رکھے ذرا نہ چاہ پرواہ میری نیم جاں ولوں اوہدا خیال ناہیں
ملکھی رام نے سنگھڑے پائے جادو وس ہون وچ آوندا لال ناہیں

و۔ وس نہیں چلدا کوئی میرا سیتو یار ملیا بے پرواہ مینوں
جاوے کوئی نہ پیش غریب دی نہ ویرا ورتال پے گیا واہ مینوں
دن رات اک پلک نہ بھلدی اے رہندی اودے پیارے دی چاہ مینوں
ملکھی یار بن جان جے نکل جاسی ملسی ڈھونڈی نہ وچہ درگاہ مینوں

ہ۔ ہور گلاں رہیاں اک پاسے مینوں ویکھ کے نسدا یار دور وں
اگے کول بہہ کے ہس بولدا سی ہن تک دا نہیں جھاتی مار دوروں

سُنداںہیں فریاد غریبنی دی تتی کرے بجے حال پُکار دُوروں
ملکھی واہ ڈاہڈے نال پے گیا اے ماہیہ موڑ کے لنگھے سردار دُوروں

ل۔ لونڈیاں جیہیں بنیاں ملانیاں لوہ دل نوں جیہڑیاں خصم دے بھاندیاں نی
اگے بوہے دے سوہنیاں دُلہن بیہاں محلیں سُدیاں کو ہجیاں کانیاں نی
گلگے لاوندا جھل دلاںیاں نوں دھکے کھاندیاں پھرن سیانیاں نی
ملکھی رام دے شعر نی رمز والے پڑھ کے کئی ہو گیاں دیوانیاں نی

الف۔ آ و سہیلیوہان دہو گئے جھل کے اکھیاں لاوناں ناں
سوہنے توڑ نبھا ہوندے قول ناہیں شکلاں بھولیاں تے بھل جاوناں ناں
رہندا کوئی سواد نہیں زندگی دا خوشی چھڈ کے غماں نوں کھاوناں ناں
ملکھی اپنے خصم دے کول وسّو نال غیراں دے اکھیاں لاوناں ناں

ی۔ یار مینوں بے پرواہ ملیا سُن دا دل دیاں نہیں غمخوار کولوں
لداں ساہ تے سینکڑے ہجوان دردوں ملیا جائے نہ ایس بیمار کولوں
پیا خون سریدا سا ڈردا اے مشکل بچاں گی ہجر دی مار کولوں
رونا پٹنا روز دا مک جاوے ملکھی موت چنگی انتظار کولوں

سی حرفی نمبر ۲۸

سُمندر کی شہزادی

الف۔ آس اُمید نہ ہوئی پوری اکھاں لگیاں نوں کئی سال ہو گئے
اسکے پھر شاوندے دکھ مینوں دن خوشی دے خواب خیال ہو گئے
اوس لال باجھوں بُرا حال ہویا دیکھدیاں ہو وندیاں لال ہو گئے

عشق یار دے نیکی خوب کیتی ملکھی جان دے ویری کمال ہو گئے

ب ۔ بہت سوہنا سیو یار میرا اوہدے جیہا نہ کوئی جہان اُتے
میرے یار نوں دیکھ کے چند سورج پریشان ہو پھرن اسمان اُتے
یوسف جیہے لکھاں اوہدے ہین نوکر ایسا حسن اے سخی سلطان اُتے
ملکھی میرے محبوب دے دیکھنے نوں پریاں آوندیاں اُہدے مکان اُتے

ت ۔ تڑف رہی اے جان لال باجھوں ہور دُکھ لگے کئی ہزار دُکھڑے
اک یار دا ہجر ستاوندا اے لوکیں دل ساڑن طعنے مار دُکھڑے
در بدر رہی گردش خوار کردی دُکھی نین روندے زار زار دُکھڑے
ملکھی رام بُجھ اوہناں نوں قدر میری جنہاں یار دے لئی ہنڈھائے دُکھڑے

ث ۔ ثابتی دے نال سچ جانیں جیہیں اپنا حال سُناونی آں!
دن وچہ اُڈیک دے بیت جاندا تارے گِنیاں رات بتاونی آں
جس دن دا یار جُدا ہویا تد دی ہر درد حال ونجاونی آں
ملکھی رام نہ پلک آرام آوے اوہدے راہ ول جھاتیاں پاونی آں

ج ۔ جان میری دکھاں آن گھیری کوئی دِسدا بچن دا راہ ناہیں
عمراں روندیاں پٹ دیاں بیت رہی اے کدی آوندا سکھ دا ساہ ناہیں
ایسے دھروں نمانی دے بھاگ مندے میری خدا وی رکھدا چاہ ناہیں
میرے شعراں دی اوہنوں قدر کی اے ملکھی عشق نال بیا جنہوں واہ ناہیں

ح ۔ حال میرا سُندا کوئی ناہیں کیہنے کڈھاں میں دل دا بخار جا کے
متاں مٹی نہ میری اڈاں لوکی ڈر دی کِتے نہ کراں گفتار جا کے
کون کسے دا دکھ ونڈاں جوگا کیہدے اگے میں کراں پکار جا کے
ملکھی میرا کوئی راہ نہیں جیونے دا پیارے چھڈیا مینوں وسار جا کے

خ ۔ خواب خیال اے زندگانی جیویں دُھپ تے چھاں دا میل سیتو

کوئی کُڑی پٹھدی رووندی کوئی ہسے دُنیا رب بنایا اے کھیل سیتو
کئی کشتیاں بھردیاں کرن موجاں پانی کیسے نوں غماں نکیل سیتو
ملکھی جیہاں گئی وسنا کول ماہی بنے نخریاں دلوچہ تیل سیتو

د۔ دس کھاں پا ہندیاں فال پا کے میری دیکھ قسمت کدوں جاگنی ایں
کدوں آوسی جد دے فراق اندر میری جان ہو گئی دیراگنی ایں
ایہو کار میری وے میں پھیراں گا ونکا ہر دم یار دے نام دی راگنی ایں
ملکھی سبق الکھ دا یاد کر کے سچ صدق دی پھڑی کا دیباگنی ایں

ذ۔ ذرا نہ سکھ دی گھڑی کٹی جد دا یار وچھوڑ کے سٹ گیا
ایسا تیر جدائی دا ماریا سو سینہ تتی دا اندروں پھٹ گیا
میری کوئی امید نہیں جیونے دی غشاں پیندیاں تے دل گھٹ گیا
ملکھی یار آکھے آکھے دو تیاں دے جانی پریت لگا کے ہٹ گیا

ر۔ رنگ پیلا ہلدی وانگ ہویا جاں دکھاں نے کیتی ظہیر سیتو
جیہڑا آوے حکیم جواب دیوے چلے کسے دی ناہ تدبیر سیتو
نتی کدی وی ہس کے دیکھیا نہ اجے پیر میں رہواں دلگیر سیتو
ملکھی ہتھے ادھے دُکھ دور ہوون ملے یار دی جے تصویر سیتو

ز۔ زندہ رہتیں جان کمزور ہوئی ڈاڈھی دُکھی ہو گئی کھاں لا کے نے
بے پیں کسے نوں دُکھ سناں لگاں کولوں کھس کے بہانڑا لا کے تے
ہانڈی کنڈے ابلے رہتیں جیویں ساڑے سانڑے اسطرح ہجر جلا کے نے
ملکھی جد دے تے چھے میری جان چلی ادھے کدی نہیں پچھیا آ کے نے

س۔ سمجھ کے سخی سوال پایا قاروں وانگ اوہ نکلیا شوم سیتو
فی ہیں کدی نہ ساکھی زبان کر دی چنتا نکر جے ہوندی معلوم سیتو
میری اک اکلڑی جان اُتے لکھاں دُکھاں نے چڑھے ہجوم سیتو

ملکھی انتظاری جان ماردی نالے کال سر تے رہیا گھوم سیتیو
ش۔ شرم حیا نہیں رہن دیندا عشق عالماں دی ماں سے مت سیتیو
اپنے لکھاں شریفاں دے گھر گالے مٹی وچہ رولاندا بہت سیتیو
مارے خوب رُلا رُلا کے تے ہیچی طرح بنا وندا اگت سیتیو
پاک بندیاں نوں تارے عشق ملکھی کردا نال بلیتیاں کیت سیتیو
ص۔ صبر بے صبر تھیں ہو وندا نہیں نی سہیلیو یار ملاؤ جلدی
کسے پھند فریب دے نال جا کے کرماں والے نوں گھیر لیاؤ جلدی
اڈ بہس کے گل گوا کوناہیں درد جگر ستاوندی جاؤ جلدی
ملکھی میرے حکیم نوں سد کے تے مرچلی جے نبض دکھاؤ جلدی
ض۔ ضبط کیتا سوہنے دل میرا میری ہندی منظور اپیل ناہیں
عشق یار دے نے ایسی مت ماری وس کرن دی بھیرے دلیل ناہیں
روز مرکھپا نیاں جا کے تے رمز سمجھدا کوئی وکیل ناہیں
ملکھی رام جے میں دعوے چھڈ بیٹھی میرے جہیا کوئی ہونا ذلیل ناہیں
ط۔ طبع اداس ہمیش رہندی مینوں زندگی دا کوئی سواد ناہیں
ہویاں مدتاں پیا پردیس وسے ہندا تتی دا گھر آباد ناہیں
کہندا اجت نہیں چا ہوندا ہسنے نوں میری طبع کدی ہوندی شاد ناہیں
ملکھی انیس گلے یہ معلوم ہووے میرے جہیا کوئی نامراد ناہیں
ظ۔ ظلم ہویا میری جان اتے اج لال میرا وچھڑ گیا جے نی
میرے نال نہ جھونا پیرے رہنا ہجر مگر نمانی دے پیا جے نی
ڈردے غماں تھیں سکھ دی نس گئے نی دکھاں گھیر چوفیر لیا جے نی
ملکھی رونا ہٹنا پے گیا لے مینوں سال چڑھیا سنجی کہیا جے نی
ع۔ عقل ہو چاری دی گئی ماری نی میں لکھاں کرلوب ہوئی ہوئی سیتیو

سس جھڑ کدی اے ہجر وِ بولدا نہیں تتی جیوندیاں جگ تے موئی کیتو
چھری درد فراق دی نال ڈاہڈی نی میں بکرے دیو انگ کوہی سیتو
ملکھی آدُ سنو غموں ماری ہوئی نمی دکھاں والی کہانی جھوہی سیتو
غ۔ غماں نے جان سکائی میری پچھا چھڈے نہ ہجر کم ذات میرا
پلک چین آرام نہ آوندا اے بُرا حال رہندا دنے رات میرا
جھنڑ گیا اے بھوتنے وانگ ظالم دشمن ہو گیا عشق آفات میرا
ملکھی پریت شطرنج دی کھیڈیا او کھی رنگ بازی دا دسدا مات میرا
ف۔ فائدہ کی اکھاں لاونے دا رتی بے پرواہ نوں خبر ناہیں
اکھاں روندیاں ہو گئیاں جان ماری آوندا دل وچاری نوں صبر ناہیں
موئی ہوئی نوں کسے نہیں سیتہ لانا کوئی دکھی میرے کولوں نہ بہر ناہیں
ملکھی ہندوواں پچھے نے ساڑنا نہیں مسلماناں نے پاؤنا وچ قبر ناہیں
ق۔ قسمت نے آن کے ہاڑ دتی جانی رُس گیا کردا گل ناہیں
غصہ کس طرح یار دا دور ہووے آوندا مینوں منان دا ول ناہیں
نہ کوئی ترس کھاوے میرے حال اُتے ہندا صبر بے صبر تھیں پل ناہیں
ملکھی دکھ فراق دے جان ماری رتی سکھ مینوں اج کل ناہیں
ک۔ کدی نال دے دیدار آکے تیرے ہجر اندر مر چکیاں وے
ایسی غماں نے جان ظہیر کیتی مثل کانڑے دے وانگ سکیاں وے
بلبل جان تن آ ملنا چھڈ چلی چوگا باغ جہان تھیں کمیا وے
ایسا تیر جدائی دا ماریا ای ملکھی وانگ کمان دے جھکیاں وے
ل۔ لوک ہسن خوشی نال وسن میرا غماں دے نال وہار سیتو
سوہنے یار دے اِک دیدار باجھوں دو نویں نین روندے زار و زار سیتو
ساہ سکھ دا لا کدی آوندا نہیں اک جان تے دکھ ہزار سیتو

میٔوں پیارے سجن ملکھی رام باجھوں خالی وسدا اے سنسار سیتو
م۔ میرا ٹر گیا پردیس گبھرو لبھا لئیں ویاہ دا چاہ ناہیں
دساں کھتوں میں ہار سنگار لا کے سیتو کول میرے دلربا ناہیں
چوری ماپیاں تھیں رو رواں دنے راتیں دلدا حال میرا کوئی پچھدا ناہیں
ملکھی جھڑیاں وسدیاں رہن سبھے کریں کسے دا نال جبہ ناہیں
ن۔ نام بدنام جہان اُتے میرے جہیاں نالائق کو بیٹیاں دا!
میرا دل پلید ہو گیا ایسا اثر ہوندا نہیں نیک متیاں دا
پت والیاں بڑا عروج پایا لوے نام نہ کوئی کربے پتیاں دا
ملکھی جہیاں مُنہ کالیاں کھان دھکے عجب رنگ ماہی نال رتیاں دا
و۔ ویکھ جانی ہن تاں جان وی دے اگے تھوڑیاں سجنیاں کتیاں نی
کول بیٹھ بیٹھ کے کھول کے حال دساں جو جو سر میرے اُتے بیتیاں نی
بیچ رہوے تتی ہوندا اثر ناہیں کئی زہر پیالیاں پتیاں نی
تیرے پیار دچوں ملکھی فکر چنتا اساں کھٹیاں ایہ کھٹ لیتیاں نی
ہ۔ ہُن دی گھڑی تاں یار غصے کرے پلک نوں رحم تاں خبر ناہیں
کاہلا جی پینیدا لگے لا وسنے نوں میرے وس کی آوندا صبر ناہیں
میرے سائے تھیں دید بیمار ہندے دارو دکھ تے پیندا زہر ناہیں
ملکھی آس والی کھیتی خشک ہی تاں اے اوہدی مہر دا وسدا ابر ناہیں
ل۔ لباں تے سجناں جان میری ویلا آخری مکھ وکھا جاوے
تینوں اکھیاں دے نال ویکھ لاں میں جھاتی لنگھدا پا جاوے
پھیر موئی تے کوئی افسوس ناہیں جاندی وار تاں آس پچا جاوے
ملکھی اج مرچلی مشتاق تیری گلے رب دے واسطے لا جاوے
الف۔ او سدے عشق نے بڑی کیتی شہراں وچ وجا کے سو ڈھول سیتو

جے میں مکھ تھیں ناہیں بکواس کردی کدی ظاہر نہ ہو ونداپول سیتو
ہسن ہتیاں ٹھوڑیاں روندیاں وی میرے غماں والے قصے پھول سیتو
ملکھی رام ایس عشق دے جال اندر پھس گئی جان میری انھبول سیتو

ی۔ یار دا نام ہے رب سیتو والی میرا اودو جہان دا اے
ہاں میں وچوں فریب دی بھری وغے باز کوہتی نوں جاندا اے
پچھے کتناں سینکڑے میرے جہیاں کھچ دیاں دی پچھان دا اے
مذہب شرع تے ذات کمزور ملکھی عشق میل کر دے رحمان دا ا

سی حرفی نمبر ۲۹
رنگ سمندر کی شہزادی

الف۔ اکھاں نوں روگ لگایا ہیں سیتو نال پردیسی دے پیار پا کے
مینوں پلک نہ سکھ نصیب ہووے گیا گلے مصیبتاں ہار پا کے
چنگی بھلی نوں پاگل بنا گیا اے جادو حسن دا چگی یار پا کے
ملکھی سوہنا جواب نہ گھل دا اے تتی ویکھے گئی ہزار پا کے

ب۔ بہت ہو گئی دکھی جان میری سوہنا اکھیاں دا جادو پا گیا اے
کھو وال وال مرد ے کھوچھن پاڑ سٹے روندی پھراں سیو داتن بنا گیا ا
ٹھاں نا دریاں ماردے لوک پچھوں ڈاہڈے دکھاں اتے دکھ پا گیا اے
ملکھی رام تن بھسی نے بھٹکناں کی ول سختی اٹھان دا آ گیا اے

ت۔ نکال پیار دو۔ راہ بیٹھی کدوں مکھڑا چند وکھا وندا اے
آنسو خون دے اکھیاں روندیاں نی جت یار دے ملن نوں چاہ ندا اے
گہنے کپڑے ریشمی خاک ہو گئے پیراں گوڈی تے روناں بھا وندا اے

چھال مار کے مراں کے زہر کھا کے ملکھی سدا خیال ایہہ آوندا لے
ف- ثابتی دے نال پیچ بولاں جھوٹے بولاں تے بڑے زبان میری
کھلے وال سودائیاں دا حال ہویا اچھے پہر طبع پریشان میری
لا کے اکھیاں دکھ سہیڑ بیٹھی نال ہوکیاں دے سکے جان میری
ملکھی انتظاری کولوں موت چنگی رب کرے چا مشکل آسان میری
ج- جاں پئی تیر فردی باجھ تیرے ملیں آن پردیسیا جانیاں وے
تینوں بے پرواہ پرواہ ناہیں سدا ہی بیمار گھبرانیاں وے
اک تیری جدائی فراق دوجا دشمن ہوروی موت نشانیاں وے
ملکھی دکھاں دا دارو لے پاس تیرے کاری کریں آ دید کھانیاں وے
ح- حرص میںوں ملکھ دو نکھیڑے دی جادو نہ چھڑو غم دیاں ماریاں وے
ڈاکو یار دے نین گئے لٹ میںوں بڑی دکھ غریب وچاریاں نیں
سستی وانگ میرے دی نصیب تڑ گئے رنڈواں درد فراق دی پیاں نیں
ملکھی دل نہ آیا بیجان والا چالا کھس گیا باندی ہوٹیاں میں
خ- خواریاں تے رونا عشق اندر دساں کی جو میرا حال ہووے
فاقے کٹناں حالوں بے حال رہناں جان غماں کھیں دکھی کمال ہووے
دھکے گھروں بدنامیاں جگ دیاں کھلے وال سدا ہیاں دی چال ہووے
ملکھی عشق رکا کے مار دینا کسے کسے دا پورا سوال ہووے
د- دغا کیتا یار نال میرے سوہنیاں اکھیاں لا کے نس گیا
رونا عمر دا پے گیا بھا میرے کا ہدا گھڑی دی گھڑی آ دس گیا
جانی آپ ٹر گیا اے ذکر جے تے میںوں رونا بہٹنا دس گیا
ملکھی رام امید نہ جیوے دی دل وچ دکھاں ڈاہڈا اکھس گیا
ذرا ذرا دی کر دا نہیں مہربانی کدی دلیں نمانی دے آ کو نمانے

ایسا تتی نوں منوں وسار یا سوہنا اک پیسے دا خط وی پاوندا نہیں!
کیسے آوندے جاوندے ہتھ سیہو سوہنا خوشی دی خبر پہنچا وندا نہیں
ملکھی موت پیار پردیسیاں دا ویلا لنگیاں دا ہتھ آوندا نہیں

رب جانے تے یا ہیں جاناں یاں کوئی دکھیا دچاری نوں سار میری
ایہہ اپنا عمر ستلم دا نگوں نام یار گا دسے تار تار میری
لا کے اکھیاں دکھ سہیڑ بیٹھی نال ہوکیاں دے مکے جان میری
ملکھی انتظاری لوکوں موت چنگی رب کرے چا مشکل آسان میری

ج۔ جان پئی ترفدی باجھ تیرے ہیں آن پردیسیا جانیاں وے
تینوں بے پرواہ ناہیں سدا پئی بیمار گھبرانیاں وے
اگ تیری جدائی فراق والی بجا دین ہوندی موت نشانیاں وے
ملکھی دکھاں دا دار ولے باہیں تیرے کارج کریں آ دیدگی نیاں وے

ح۔ حرص میںوں مکھ دیکھنے دی جاوے نہ چھیڑو غم دی ماریاں میں
ڈاکو یار دے نین لٹ گئے مینوں بڑی دکھی غریب وچاریاں میں
سستی وانگ میرے وی نصیب سڑ گئے روواں درد فراق دی ہاریاں میں
ملکھی ولی نہ آیا پنھاں دا لاچالا گھس گیا باندی ہو ئیاں میں

خ۔ خواریاں سنے رونا عشق اندر وسال بی جوج میرا حال ہووے
کتھے کتنا حالوں بے حال رہنا جان غماں تھیں دکھی کمال ہووے
گلہ گھروں بدنامیاں جگ دیاں کھلے وال سودائیاں دی چال ہووے
ملکھی عشق رونا کے مار دینا اکیے کے دا ایہو اسوال ہووے

د۔ دغا کیتا نال یار میرے سوہنا اکھیاں لا کے نس گیا
رہنا عمر دا پے گیا بجا میرے کاہلا گھڑی دی گھڑی اوہ ہس گیا
آپ ٹر گیا لے نوکری تے مینوں رونا پٹنا دس گیا
ملکھی نام ابنہ نہ جیوے دی دل وچہ وکھاب ڈاہڈا پھس گیا

دردی کرد انہیں مہربانی کدی دیس نمانی دسے آوندا نہیں
ایسی تتی نوں منوں وساریا سوہنا اک پیسے دا خط وی پاوندا نہیں

چکر کھا کے ڈگاں زمین اُتے جدوں اٹھ کے کدی کھلوتیاں میں
لگا گھن فراق دا ہڈیاں نوں وانگوں دل کمزور بھی ہو گئیاں میں
دلوں دیر نہیں چھڈدا نال میرے ملکھی عشق دا بھل گئی کھوتیاں میں

ط۔ طرح نہیں کوئی جیونے دی کیتا یار دے عشق ظہیر سیتو
نیم جان ہوئی رہی تڑفنی ہاں گیا نگاہ دی مار شمشیر سیتو
آہ سرد نکلے رنگ زرد ہویا پیا نیناں وچوں چلدا نیر سیتو!
ملکھی یار باجھوں دم اٹک رہیا آکے لباں دے اتے اخیر سیتو

ظ۔ ظلم دی حد نہ رہی باقی سیتو نال میرے جانی لڑیا ہو گیا
کیسے کول نہیں بہن تے جی چاہندا الیباجی وچھوڑے وچوں ہڑیا ہو گیا
گا وندی رہواں فراق دے شعر سینہ ادھا عشق ہٹاں وچ وڑیا ہو گیا
ملکھی یار دا نام زبان اتے بھل گیا ہے پچھلا سبق جو پڑھیا ہو گیا

ع۔ عرض جے کہنے یار میری جانے وعدہ نہ بھلی سماواں گی میں
اک وار جے چند دیدار ویکھے خوشی صدقہ دیواں گی منا واں گی میں
سارا ہار سنگار لگا کے تے سارے جان دے روگ گوا واں گی میں!
ملکھی یار محبوب نوں گلے لا کے سارے جان دے روگ گوا نگی میں

غ۔ غماں نے کھا لیاں ہڈیاں وی رہی جگ تے عشق رلا وندا اے
لا دوا بیماریاں لگ گئیاں نبض دیکھ کے وید گھبرا وندا اے
مینوں موت نے وی منہ موڑ لیتا سوہنا یار وی گلے نہ لا وندا اے
ملکھی طعنے سہیلیاں ماردیاں مرجاونے تے چت چاہوندا اے

ف۔ پھر تے شام اڈیک اسدی راتیں نیند نہ آوے سہیلیو نی
مینجی دکھاں والی لُٹے جان تڑفنے ادھا ہجر ستائے سہیلیو نی
ظالم گھن وانگوں تن کھلڑی نوں غم یار دا کھاوے سہیلیو نی
ملکھی ادس تو جان قربان میری جیہڑا یار ملا وے سہیلیو نی

ق قیمت نکاری دی بڑی کھوٹی چھوٹی عمر پے گئے لکھاں دُکھ مینوں
غماں نال ہیں سُک کے ہوئی تیلا لگے ذرا پیاس نہ کُھکھ مینوں
کرماں سڑی نوں آوندی موت ناہیں تے نہ پیا دکھاوندا مُکھ مینوں
ملکھی جگ تے میں خوار میری ہووے پلک نصیب نہ سُکھ مینوں

ک۔ کوہجی سوداں کوہجڑی نوں پیا را کول نہ سدا دسا وندا اے
نی ہیں اکھیاں دے نال دیکھ لیتا سوہنا سوہنیاں نوں گلے لا وندا اے
نازک چھنڈ کے پنگیاں نوردیاں صدقے کون چڑیلاں دے جا وندا اے
ملکھی خصم نے مینوں طلاق دِتا اگوں ہور وی کوئی نہ چاہوندا اے

ل۔ لیبھدی لیبھدی ہوئی بڈھی تینوں اجے وی ترس نہ آوندا اے
ہُن تاں بے پرواہیاں چھڈ پیارے کول نیڑے نیڑے آوندا جاوندا اے
مرجاواں نہ آس دے وچ کدھرے مل جا اکوار جت چاہوندا اے
شربت وصل دا آن پلا غیبے ملکھی جی بیمار گھبراوندا اے

م مینوں مصیبتاں آن پیاں وساں کی جو جر برا حال ہووے
ہجر یار دے نے سختی جیہی کیتی ستا لا ایسی نہ دشمناں نال ہووے
پاٹا ہویا جھو جھن میلا وال کھلے سیو جیویں سودائیاں دی چال ہووے
ملکھی کالیاں دے چٹے وال ہو گئے دہر یان نہ اجے وی لال ہووے

ن نتھ سوہاگ دی کویں پاواں سوہنا کدی نے ہس کے بولدا نہیں
جانی کدی نہیں سانجھی زبان کردا اڈا ہما دکھ دل دی گھنڈی کھولدا نہیں
ماراں آہ تے پتھر دی ہون پانی چت نرم ہوندا میرے ڈھولدا نہیں
پلا اک دا پکڑیا یار ملکھی دِل غیر پاسے کتے ڈول دا نہیں

و وس نہیں چلدا کراں کی میں بے پرواہ نہ کرے پرواہ میری
ڈونگھے غم دریا تھیں آس والی کشتی پار نہ کرے ملاح میری
اکھاں گیاں تاں دیکھاں کی یار کھتوں نہ ہوئی کمزور نگاہ میری

ملکھی بناں تنخواہ دے گولیاں میں پا دے بھیڑوی قدر نہ شاہ میری
ہو ہو تھی فراق نے مار وتی تتی رہی نہ کھان منڈان جوگی
ساری عمر نہ ویکھیا سکھ کوئی پیدا ہوئی میں دُکھ اٹھان جوگی
مالک زندگی دا رونا دی چھڈ گیا بچے کو رخ دے وانگ کرلان جوگی
ملکھی موت وی نہیں آوندی ایں سینوں زندگی اونتری خصماں نوں کھان جوگی
ل لال وکتے پریاں ہوون عاشق ایسا اوس تے حسن کمال سیتو
متھا چودھویں رات دا چن چمکے بھنے عطر پھلیل دے وال سیتو
تکھا نک رخسار گلاب دے پھل وند گوہر سچے لباں لال سیتو
ملکھی مور تے ہنس قربان ہوون ایسی میرے محبوب دی چال سیتو
الف اکھیاں روندیاں یار باجھوں اک پلک نہ کردیاں چین سیتو
کنجی وانگ ہی کوڈ ولدی جان میری اہنجوں وانگ دریا دے وہن سیتو
اوس یوسف پیارے دی دید باجھوں روندے وانگ زلیخاں دے نین سیتو
ملکھی عیش جہاندے بھاوندے نہیں کیتا یار دے عشق سودائن سیتو
ی یار باجھوں نہ آرام آوے تجھے رنگ ہڈاں وچہ دھس گئے نی
کالے سپ گیسو جوگی یار والے میرے دیدیاں نوں کاری ڈس گئے نی
نظر آون نہ پٹ کے کڈھ سٹاں سینے تیر جدائی دے پھس گئے نی
ملکھی کھان پکان دا ول بھلا سجن اونسیاں پانیاں دس گئے نی!

سی حرفی نمبر ۳۰

سمندر کی شہزادی

الف آ سہیلیاں کہن بیبے ایہہ سودائن ہو گئی ایہنوں جان دیوو
ایہنوں کسے حسین نے پا کے جادو پھل اکھیاں لال دا پان دیوو

ساڈے کول ایہہ بہن دے لائق نہیں ایہنوں دفع کرو کہیہ اڈاں دیوو
ملکھی سانوں بدنام نہ کرے کدھرے غم غماں دی ماری نوں کھان دیوو
ب بہت میں اگے ای ستی ہوئی آں مینوں نہ ستاوو سہیلیو نی
جان ہجر دی اگ پئی ساڑدی اے طعنے تیل نہ پاوو سہیلیو نی
بہہ کے مینوں اکلیاں رووں دیوو بھاگاں والیو جاوو سہیلیو نی
ت تیغ نگاہ نے وار کیتا حلقوں خون جاری کاری سٹیاں میں
درد نال پئی جان ہوا ہووے تڑفاں زمیں اتے سدھی پٹھیاں میں
موت کفن لے کے سرتے آن پہنچی وقت آخری فیر نہ اٹھیاں میں
ملکھی یار دا بھیت نہ ظاہر کیتا مرچلی بے جیٹ کے مٹھیاں میں
ث ثابت ہٹ نہ جاوے کدھرے نال عشق دے کھیڈیاں جاندیاں نہیں
ایسی عقل دے ولوں نادان آں میں تتی یار دی رمز پچھان دی نہیں
بلدی بھونکدی دہوندی جان گئی وچ ایہہ گل ہچاندی نہیں
ملکھی تدے تاں خصم وساوندا نہیں جاچ کدی نوں کھان پکاندی نہیں
ج جنہاں نوں بھٹکاں جہان دیاں مرے جیہاں اوہ حبتاں نکاریاں نے
حسن علم دولت ہے نہیں عمل چنگے کاہدا مان کرنا اوگن ہاریاں نے
شگفنے وچ دی ہس کے دیکھیا نہ میرے جیہاں غریب دکھیاریاں نے
ملکھی رام نوں اوس دا پکڑ پلہ جیہے ڈبیاں بیڑیاں تاریاں نے
ح حال میرا دید ویکھ کے تے سر ہلاوندے ہتھ نہ لاوندے نی
مرض عشق دی کوئی نہ بجھ سکے دارو ہور دوا ہور بتاوندے نی
آوے پلک آرام نہ تتڑی نوں دنے رات پئے دکھ ستاوندے نی
ملکھی یار طبیب جے گلے لاوے سبھے دکھڑے دور ہوجاوندے نی
خ خواب خیال ہوگئی نیند تارے گندیاں رات گذاردی آں!!

دفعہ ملکھی عشق دا مزہ چکھنا ہے تاں کدھرے اکھیاں لاؤ سہیلیو

دنے راہ پیارے دے دل سیتو پاک پلک ہی جھاتیاں مارنی آں
کدی کاگ اڈوانیاں بنیاں توں چوری پانیاں شگن وچارنی آں
ملکھی کدے تاں پوے گی خیر جھولی کھلی عرض دربار پکارنی آں
دوستاں کی میں لٹی گئی جے نی دل ٹھگ کے لے گیا ٹھگ سیتو
خبر ہوندی تے اکھیاں لاوندی ناں مینوں ہیر وٹا گیا جے لگ سیتو
وچھڑی ہوئی نوں سگوں پئے ساڑدے نی رووّاں بہن تے ہسدا جگ سیتو
ذکر اڈروی منہ بھیں نہیں کردی سولی یاد منصور دی آوندی اے
بھیت کھولاں تاں جاندی خیر ناہیں ایس گلوں وی جان گھبراوندی اے
جے میں رہواں خاموش تے جگر جلدا کھوٹی ہی تقدیر ستاوندی اے
ملکھی بیج لوھو نگٹ آباد کے تے شرم عشق نوں لاج پئی لاوندی اے
رزح کے دیکھیا مکھ وی ناں سیتو دو تیاں یار جدا کیتا
ہٹی پڑھ گیا یار ناداں سی ناں اونے ذرا نہ خوف خدا کیتا
عشق ہمدردی مار کے تے چنگی بھلی نوں چا سواد کیتا
ملکھی مجھ غریب دے مارنے نوں نخرا موت دی نال ادا کیتا
زخم فراق دا لگا دل تے اکھیں نیندراں نہیں پین دیندا
سگوں نشتراں ماردا ہجر اتے تڑفنے جان آرام نہیں بین دیندا
ہیٹے سوگ نہ چھوڑیاں پائی رکھے ایہہ نہیں عاشقاں نوں کرن چین دیندا
ملکھی عشق پٹاوندا عاشقاں نوں مگر داغ الا ہینیاں نین دیندا
سڑے نصیب غریبنی دے اکھاں نال پردیسی دے لا بیٹھی
پتہ یار پیارے دا نہیں نالاں جوگیاں کولوں پچھا بیٹھی
میرے وس نہیں آوندا لال سیو دھاگے تے تعویذ کرا بیٹھی
ملکھی یار آکھے سستی ونگ میں بھی دھوکے نیند دے یار گوا بیٹھی

ش شرم دے وچہ میں رہی ڈری نہیں تاں ملدا چہرہ وکھا یار مینوں
گھنڈ کڈھ کے تے مکھ موڑ دلیساں ملدا کیس طرح فیر سردار مینوں
بیت گئی جوانی وچہ نخریاں دے وگی ہن بڑھاپے دی مار مینوں
ملکھی رام چھڑیاں میرا بھیت چھپیا پچھوتا نیاں آوندی سار مینوں

ص صبر نہیں آوندا لال باہجوں اکھاں روندیاں روندیاں لال ہوئیاں
اک لال گیا دوجا مال گیا تیجا گھروں دھکے پا بے حال ہوئیاں
انگ ساک نہ مینوں پچھان سکن ایسی حال تھیں میں بے حال ہوئیاں
ملکھی یار باجھوں کسنوں حال دساں جو سختیاں اساں دے نال ہوئیاں

ض ضرب لگی اگو لفظ اندر نین نیناں غریباں نوں مار گئے نی
بناں دید دے ایہہ نہیں جیونے دی ایسا کر کمال بیمار گئے نی
سٹے لوک بامال پے تکھے تن کھا لئے بازی بھاگ نمانی دے ہار گئے نی
ملکھی اک دو ہوون تاں نام دساں دکھ پا مینوں کئی ہزار گئے نی

ط طبع اداس ہمیشہ رہندی تانگ یار دی جان ہی ماردی اے
ربا ایس جدائی کھیں موت چنگی سنی کوک توں ایس بیمار دی اے
جانوں مار یار ملا ربا حالت بری ہو گئی انتظار دی اے
ملکھی رام دی مشکل آسان کردے دکھی تیرے دربار پکاردی اے

ظ ظلم یار نال میرے مینوں تیر جدائی دا لا گیا اے
آپ خوشی دے نال پردیس وسے مینوں غماں دے کھوہ وچہ پا گیا اے
باہجوں یار دے جیونا حرام ہویا جان خاک دے وچہ رلا گیا اے
ملکھی ایہہ افسوس ہے بہت مینوں جاندی وار نہ گلے لگا گیا اے

ع عید ہووے میریاں اکھیاں نوں کدی آن جے چن دیدار دیوے
ہجر دکھ نمانی دے دور جاوے شربت وصل جے آن سردار دیوے
غوطے کھا دنیا دی غماں دے بحر وچوں للہ جان کشتی میری تار دیوے

ملکھی رام یار آس بُوچا ئے سوہنا نہیں تاں گُنگے تے پھیر تلوار دیوے
غ غماں نے مار کے چُور کیتا جلدی آوے دلبرا واسطہ ای!
اگ تیرے فراق دی بلے سینے آ بُجھا دے دلبرا واسطہ ای!
دُکھ درد میرے سبھے دُور ہوون گلے لادے دلبرا واسطہ ای
ملکھی مردہ غماں دا جگ اُتّے نہ رُلاوے دلبرا واسطہ ای
ف فائدہ کی ہویا عشق وچوں روّنا پٹّنا حال خراب سیتو
ساقی اجے نہیں وصل دا جام دیندا ایں بھُج گئے ہوئی کباب سیتو
سر پیڑ سنگھار تے کھنگ دردان گئی ایں دکھاں دا کیراں حساب سیتو
ملکھی وچہ پردیس دے وید میرا جا کے بہہ رہیا عالیجناب سیتو
ق قسمتاں والیاں اوہ سیاں جیہڑیاں خصم دا حکم بجاندیاں نی
سدا رہندیاں حاضر حضور اگے گل گل تے ٹہل کماندیاں نی
اکھ کرن اُچا پیار جیہا دوالی غیراں ول نہ جھاتیاں پاندیاں نی
ملکھی رام جو خصم نوں جہاں صدقے اوہو جگ تے نیک سداندیاں نی
ک کراں کی میں کھوٹے بھاگ میرے غصے لال ہویا اُجڑ گئی بجے نی
جلدی نال آ دوہڑے والیونی چنتا ڈائن کلیجے نوں پئی بجے نی
جان پلک دی پلک جہان باقی دلدی گل دل دے وچہ رہی بجے نی
ملکھی رام حلال ہو گئی تنی ایسی چھُری جدائی دی وہی جے نی
ل لگیاں نجھیاں رہن کھوں لا کے اکھیاں ہیں نشتر عام ہو گئی
اکھیں رج کے ویکھیا یار دی ناں اینویں مفت دے وچہ بدنام ہو گئی
دن رات روواں تڑفاں یار باجھوں نیندر اکھیاں وچوں حرام ہو گئی
ملکھی حسن دے شاہ نوں خبر ناہیں جیدھی سخت بیمار غلام ہو گئی
م موت میری جھبڑ ک یار والی مینوں وٹے پاوے مرجانیاں ہیں
اکھاں وچہ دسے صورت یار والی لوکاں لئی سوا ان مستانیاں میں

اٹھے پہر سیتو ایہہ غذا میری خون پیناں تے غم کھانیاں میں
ملکھی جدوں دا ہے جگ مشتاق سارا گیت اوس محبوب دے گانیاں میں

ن نال میرے سیتو بڑی ہوئی سوہناں نس گیا اکھاں لا کے تے
میر عام غریبنی لٹی گئی دل نوں لے گیا ٹھگ چرا کے تے
نی ماں کیہڑے پاسے جا کے یار ربجاں دس گیا نہ پتہ بتا کے تے
ملکھی رام تاں نبھے گی جان میری سوہنا گلے جے لا دسی آ کے تے

و دیکھ دے پاندھیا فال پا کے کدوں لال میرا گھریں آوندا اے
اڈیا کھٹیک دسیں سچی گل سارئ دل نوں یار دا پیار رستاوندا اے
کیہڑی گھڑی سولکھنی جدوں سوہنا وہڑے آن کے قدم ٹکاوندا اے
ملکھی میری وی ہووے مراد پوری توں وی منگ لیں جو چاہوندا اے

ہ ہوش کر کانوں ہی تڑفنی ایں سمجھ بیٹھا میں سارا خیال تیرا
کیے حرف لگتے رکھ انگلی توں بیبا رو نہ دساں حال تیرا
آہا فال تیری رب پائی سوہنی آسی کل سویر نوں لال تیرا
ملکھی رام غریب نوں کیڑا دے سائیں کریگا ول رہا سوال تیرا

ل لا گیا لے جد گئی تاہنگ سوہنی ربا میرا دلدار ملا جلدی
اکھیں چند ویکھاں ہووے عید مینوں بھیڑا دن تے رات بنا جلدی
ربا ڈوب سورج چھنے رات پا دے میری آس والا دن چڑھا جلدی
ملکھی رام سب دی کریں آس پوری داتا میری وی جھنتا مٹا جلدی

الف اج دن بیتیا بھرے حالیں اگوں رات کالی ڈراؤنی آئی سیتو
سال سال دی بیت رہی گھڑی مینوں موت کولوں وی سخت جدائی سیتو
چھڑ گئے جہاں دے دکھ مینوں اثر کرے نہ کوئی دوائی سیتو
ملکھی وٹناں دی لکھاں شیرینیاں میں میرا دلبر آ گیا ماہی سیتو

ی یار دی آج اڈیک پکی آو ناں اینہے دلوں میرا لال سیتو

گلی وچ میں بیٹھ وچھا دتا سائیاں تانے نالو نال سیتو
رُتی آ گیا سبز پوشاک پا کے ہویا خوشی میرا وال وال سیتو
ملکھی میں دی سہاگناں وچ رلیاں پورا رب نے کیتا سوال سیتو

سی حرفی نمبر ۳۱

ملکھی دا یار اُدشمن

الف آ تُوں سمجھ جا فلک ظالم تینوں کون پاگل زور آور سمجھے!
تو بہ بُھلیاں کھڑی کرتوت اُتے اک جاب تینوں چشم تر سمجھے!
اینویں مفت دیلو چہ برباد ہوئیں بنجے توں اج نہ ساڈے ہنر سمجھے
ملکھی رام سمجھائی دا لے عام لوکاں اوہ ہی شعر جیہڑا سخنور سمجھے

ب بُرا عذاب ہے اکھیاں دا اٹھو پہر رہندے ایہو لسور سم دے
انتظار خیال ہے مرض ایسی دارو کراں لکھاں ایہہ ضرور سم دے
کسے کم جوگے نہ ایہہ کار رجہ گے بُری طرح ایہہ شیشے بلور سم دے
ملکھی رام بے یار دی یاد آوے پاون طبع دیلو چہ فتور سم دے

ت تختی جگر دی ہویا زخمی لگا داغ ہے ولدے نگین تے وی
آتش ہجر دا ستیاناس ہووے اثر پایا سو طبع رنگین تے وی
چارپائی تے سون حرام ہویا آوے چین نہ مینوں زمین تے وی
ملکھی کون آکھے مہربان تائیں کرے اوہ یار غمگین تے وی

ث ثابت نہ رہوے اقرار اُتے طبع موم اتنی پتھر من کیوں ایں
اوہ خورشید تے زلفاں دی رات کیوں ایں چہرہ بدر بیداغ ایہ چن کیوں ایں
اٹھو پہر تیوری دلبر پائی رکھدا ہاں حیران اوہ شیریں سخن کیوں ایں

ملکھی رام معشوق نوں ناز کیوں ایں عاشق زار بھر دا خستہ تن کیوں ایں
ح جان وی ہوئی ہوا فوراً جدوں پہلو وچوں میرا یار اُٹھیا
کی کی کرے علاج نا تاں عشق روز نویں توں نواں آزار اُٹھیا
کوئی یار نوں ایہہ سمجھا دیوے اجے ٹھیک نہ تیرا بیمار اُٹھیا
رہی زندگی تیرے نظاریاں تے ملکھی جی توں صبر قرار اُٹھیا
ح حالت نہ سور دی مول میری طبع دن بدن ہوندی علیل ہو رہے
ایتھے کیسے دا وی اختیار ناہیں ایہدی اصل دے وچ دلیل ہو رہے
رہنا دلبر دا ناز تاں اک پاسے کر دا طعن رقیب ذلیل ہو رہے
ملکھی رام نہ گلہ معشوق دا اے دشمن جان فیطان بخیل ہو رہے
خ خواب خیال سی زندگانی جے اوہ محفل بھیں چند شباب گم دا
کیسے جگہ وی مینوں ٹکا نہیں سی حشر تیک میں خانہ خراب گم دا
ہم تھیں دا جے کرنا یار میرا نہیں ایہہ کدھرے آفتاب گم دا
بحرِ عشق دا پار اوہدار مشکل ملکھی رام ہے وچ گرداب گم دا
د درد دا نعرہ جے مار بیٹھاں فوراً خشک ہو جائے آسمان وچوں
جدواں طاقتاں تے ہوئے طوفان پیدا کڑک بجلی دی نکلے جہان وچوں
بھیٹے جان پہاڑ اک آن اندر نکل پین دھاتاں آپے کان وچوں
ملکھی ضبط رکھیں مارِیں آہ ناہیں ہوسی آب نابود جہان وچوں
ذ ذرا نہ آہ دی گھٹی گرمی جدوں نکلی اُس نے کئی دا ساڑے
کلاں ضبط تے جلندی لے جان میری ہو کے بھراں تے بھی ہوا ساڑے
اتنی گرمی ڈٹھی نہ پکا را اندر فوراً آپ نوں وی اگ لا ساڑے
ملکھی رام جے ضبط نہ ہووے مینوں آن تاں وچ ارض و سما ساڑے
ر روح محبوب تے ہتھ لاواں بن دینیاں نہیں میری بات نال ناں!

وِنے لٹ حسین پے عاشقاں نوں کرن پلک اندر کالی رات زلفاں!
تھوڑے کیتیاں کوئی نہ کوئی جاوے بچا عاشقاں ہین آفات زلفاں!
ملکھی رام خزانے دے مارنی لے گنج حسن اُتے لائی گھات زلفاں

ز زندگی باقی تے کی ہووے ڈِٹھا کئی واری پا کے پاسم دا
ہیوں زہر ہوندا اثر شہد دا اے لنخہ کیمیا دا میرے بجا سم دا
اوہ طبیب توں آتش ہجر اُتے مناں تاں جے جوہر دکھا سم دا
ملکھی پیاسا میں آپ وصال دا ہاں پیا خوف نہ مینوں سنا سم دا

س ساقی صراحی تے جام ہووے شوق نال ساڈے آ سر دار اُترے
ایسا جام چلے دار و دار یارو جیہڑا تیک نہ کدی خمار اُترے
ایہناں نیناں نوں فیر دیدار ہووے میرے میرنوں کس طرح بھار اُترے
انتظام جے وصل دا ہووے ملکھی ٹٹ جان آزار سنجار اُترے

ش شوق ہے صنم دے دیکھنے دا لگا اجل نوں ایہو آزار اک اے
طلبگار اُس دے دو جہان نکلے اوہ دل جان میرا ستم گار اک اے
بھیت پایا نہ اوہدی ادا والے کر دا ساریاں تائیں خوار اک اے
ملکھی رام نہ دوسرا کوئی ثانی ملک حسن دی خالص سرکار اک اے

ص صبر آرام حرام ہویا جدوں خال ہوریں مینوں یاد آگئے
رُخ یار کر باغ عدن والے چل کے سیر نوں شاہ شداد آگئے
جال گیسواں دے لے کے کالے جال تشکار نوں حضرت صیاد آگئے
ملکھی مرغ دل ہووے گا صید کیوں نہ کمر کس جد گھر دل استاد آگئے

ض ضائع نہ قاتل دا وار جاوے جان وار ال گا میں پہلے وار اَبروں
کوئی تیغ چلان دی نہیں حاجت میں قربان ہاں ابرو تلوار اُتوں
پلک پلک سہے اوہدی پیاری مینوں کھٹے جان میں اتر کے وار اَبروں
ملکھی بینی دی باز وچہ عمر گذری اترے کدوں تلوار دی دھار اُتوں

ط طبع جدا اے اچھال اُٹھے ہی اپنے آپ وچہ ہوم ہووے
اول دل تڑپے پارے دار پیا دوم وحشت تے صبر نہ سوم ہووے
اکھیں نیند نہ بھکھ پیاس اُڈے جاری خون فورا اے دوم دوم ہووے
ملکھی رام ایسی بدتر ہوتی حالت پتھر سنیاں سارا ای موم ہووے
ظ ظلم ہویا ناہیں خشک ہوندا رہندا گھا فراق دا داغ تڑلے
باراں ماہ ہے موسم بہار ایس تے ساری عمر دا کھڑیا لے باغ تڑلے
ملے کسطرح روشنی فیضے سینوں کدی ہویا نہ دل دا چراغ تڑلے
ملکھی رام دیدار نہیں کدی ہوندا ہوسی کسطرح میرا دماغ تڑلے
ع عرش تے ہووے دماغ کیوں نہ کردے سیراج عالیجناب دتے
خاطر وچہ نہ کیسے نوں لیاوندے نے یوسف جیہے کتنے ہم رکاب دتے
اندر دل وچہ حسین ہزار اوسدی ملک حسن دے خاص نواب دتے
ملکھی مار نیا کیسے نوں کرن زندہ ایہناں اکھاں دے وچ حساب دتے
غ غرق پھر کیوں نہ رقیب ہووے میرے نال بچے کر ستم گر کھلے
آن فان اندر کالی رات ہوسی گیسو یار جس دن سر بسر کھلے
جد اوہ پردہ رخسار توں چک دا اے باغ جنت دے جاپدے در کھلے
ملکھی غیراں دے نال کلام کردی میرے نال نہ اوہ کدی پر کھلے!
ف فائدہ تیز ہوا دا کی پکڑ رکھدا یار نقاب گھٹ کے!
جدوں ٹھیک نہ ہووے کوئی کول اُسدے بیٹھے رہوندے میرے جناب گھُٹ کے
ایہہ جو رکھدے سدا نقاب گھٹ کے آفتاب یا بیٹھے نقاب گھٹ کے!
ملکھی مستی دا غندر کھ چھیڑ دیندا میرے نال جد پینے شراب گھُٹ کے
ق قسد زمانے نوں ہوئی میری ایسے نویں توں نویں مضمون نکلے!!
کی کہواں میں لاغر کمال ہویاں مصرعے مصرعے تے جگر دا خون نکلے!
آدمے پیا یا خواب دے وچہ آوے ہے امید کہ سارا جنون نکلے!

ملکھی رام نہ کدی وی دید ہوئی ایسے بخت میرے سرنگوں نکلے
ک کراں کی یار دی یاد اندر اٹھو پہر سے اکھاں تھیں خون چلدا
چلدا خون دل دا بلدا اگ وانگوں جھڑی جگر دے آون مضمون چلدا
سارا جسم میرا چاک ہویا وحشت وچ نہ اٹکے ناخون چل دا
ملکھی رام ایسا وحشی حال ہویا مجنوں دیکھ مینوں سرنگوں چلدا
لی ہولہان سر پر کیتا ایسے زخم اپنے بے دستور چھلے!
چڑھیا وحشت دا آن کے جوش اتنا پاڑ پٹیاں تازے انگور چھلے
ہویا گھانے گھا ہزار مینوں نویں سرے ہیں سارے نسور چھلے
ملکھی عشق ہوراں ایسی مت ماری چنگی بھلی جگر بے شعور چھلے
م مانگ اس یار دی غضب ہویا کدی عاشقاں دا جیناں ناس ہوردے
کالے بدلاں دی ساؤں چمک مارے اج پے گیا نواں وسواس ہوردا اے
ادھی رات ایدھر ادھی رات اودھر کیتا غور تے آیا قیاس ہوردا اے
ملکھی رستہ ایہ شاید وصال دا اے مینوں دیکھ کے تے لگی آس ہوردا اے
ن ناز اندازنوں کی کراں میں غیراں نال پھردا پری زاد چبھدا
نہ نزدیندا اے خار دکھا کے تے سینے وچ ہے ستم ایجاد چبھدا
اساں لائیاں سن اکھیاں سکھ بدلے اللہ دیکھ دیندا ہے بیداد چبھدا
ملکھی رام قمری وانگوں خزاں اندر سانوں دیکھیاں یار ستم شاد چبھدا
و وہم ایں خون دا نام لیکھتے جامہ تن خراہ کوئی جلاد کرے
کوئی ہلدی ہووے تاں پتہ لگے کیہڑی ناڑنوں پکڑ فصاد کرے
قطرہ خون دا سو بنیا تے نکلنا کی کیڑی پھرتی تھیں بجا دیں استاد کرے
ملکھی کاغذ دیاں انگ سر پر کھڑکے قینچی ناز تھیں ستم ایجاد کرے
ہ ہوئی جدی یار دی مہربانی کی وگاڑسی جے کوئی رقیب ہوسی
جدوں اکھیاں توں جند نظر آسی خوشی کیک وانگوں دل غریب ہوسی

میرا موت دی کجھ نہیں وگاڑ سکدی جیسے صفت جے پاس طبیب ہوسی
ملکھی ملیگا یار جدہ آن سینے ہفتم چرخ نے میرا نصیب ہوسی
لکھاں خوشیاں ہون عاشقاں نوں خوشی نال جد جانی بلاوندے نی
پتن دل دا ہووے آباد یارو پانی وصل والا جدوں پاوندے نی
جاوے وچہ نہ بھلے سمان عاشق گوشے صنم نوں جدوں بھاوندے نی
رنج دل والے کیوں نہ دور ہوون ملکھی یار جدوں سینے لاوندے نی
الف اج معتوں ہے وقت سوہنا ویلا ہو کے میری تصویر کھچدے
ایدھر میں چکھدو لیا ننگ ترکھاں اودھر میں دا ماہ منیر کھچدے
ساری عمر نہ توڑ انجوڑ ہووے ایسی دوہاں دے گرد لکیر کھچدے
ملکھی رام تجویز ہے مدتاں دی شوق نال جلسی بے نظیر کھچدے
ی یار آپے عاشق یار آپے آپے اُس نے کھیل رچائی ہوئی ہے
کیتے بنیا پروانہ فدا ہویا کتے جس دی شمع جگائی ہوئی ہے
کیتے لک دا پھرے جہان ہوؤں کتے نچدا دُھم مچائی ہوئی ہے
ملکھی رام نہ کسے دی بھیت پایا کل ڈھونڈ دی وچہ خدائی ہوئی ہے

ہرشی چانکیہ کی زندہ جاوید تصنیف اُردو لباس میں

چانکیہ نیتی

چندر گپت کے وزیر اعظم نیتی وان ہرشی چانکیہ کا لکھا ہوا مشہور عالم گرنتھ جسے کرم نے زر کثیر صرف کر کے براہ راست سنسکرت سے ترجمہ کروا کر اُردو میں چھپوایا ہے۔ پند و نصائح کا یہ مجموعہ ہر گرہستی کیلئے رہنمائے زندگی کا کام دیگا۔ اس شاندار کے بحر ساگر میں اس سے شاندار کتاب کی روشنی کا میناری خیال کیجیے۔ زیادہ تعریف فضول ہے۔ کتاب منگوا کر مطالعہ کیجیے۔ خود بخود ہمارے دعوے کی تصدیق ہو جائے گی۔ قیمت اُردو [illegible] ہندی [illegible]

ملنے کا پتہ۔ پریم سنگھ سچدیو اینڈ سنز بک سیلرز بازار مائی سیواں امرتسر